

കാവന കാളബുദ്ധി

20

2003 മെയ് - ജൂലായ്

വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പുതിരി
കെ. വി. ശങ്കരൻ
ഡോ : എം. ആർ. രാഘവവാരിയർ
ട്രിപ്പിൾ : കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ
കെ. ജി. പാലേസ്

കാവന കാളമുട്ടി

(എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ സമാരക ട്രസ്റ്റിന്റെ മുഖ്യപത്രം)

പുസ്തകം 5

ലക്കം 4

വില 15 രൂപ

ചീഫ്‌റൂഡിംഗ് :

ഡോ. എം. ആർ. രാജവവാരിയർ

മാനേജിംഗ് ഏഡിറ്റർ :

ഡോ. കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

എക്സിക്യൂട്ടീവ് ഏഡിറ്റർ : (ഓൺറയി)

എം.എം. സചീദൻ

എഡിറ്റോഴ്സ് :

കെ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ

കെ. പി. ശങ്കരൻ

കെ. പി. മോഹനൻ

എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ സമാരകട്ടസ്സ്
(രജി. 440 / 92)

കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503.

കൊവൻ കാളമുട്ടി

കര്ത്തവാദിക

സ്റ്റ്രോഫ് - 15.00
വാർഷിക വരിസംഖ്യ - 60.00
(വിഭാഗങ്ങൾ - 156 ഡോളർ)

എൻവി ക്യൂഷ്റ്റിവാറിയൽ സ്മാരകട്ടസ്സ്
(ഇം. 440 / 92)
കൊട്ടയ്‌ക്കൽ - 676 503.

ഉള്ളടക്കം

കത്തുകൾ	6
മുൻകുറി	7

ലേവനങ്ങൾ

നൂറിന്റെ നിറവിൽ ഒരു വാക്ക്	9	വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പുതിരി
ചിന്തേരിട്ട് വാക്കുകൾ	13	കെ. ജി. പരലോസ്
സർവാദ്ദോഷിയായ പ്രാപണവിക്രത	20	കെ. പി. ശക്രൻ
ദ്രോകപാരമ്പര്യം	29	ധോ : എം.ആർ.രാഹുലവാരിയർ
ഉർജ്ജത്തിന്റെ അക്കുരങ്ങൾ	36	കെ. പി. ശക്രൻ
വിസി പ്രതിഭയുടെ	55	പൊഹം : കെ.ഗോപാലകൃഷ്ണൻ
വിതാനാന്തരങ്ങൾ	93	എം. എം. സചീനൻ
വായനമുറി		

കവിത

കന്മാർ	44	ജമീൽ അഹമ്മദ്
ഭൂക്കന്തിനുശേഷം	45	ലോപ
ഭൂക്കന്മാർ	46	സൗമ്യ എ. കെ.
യമം മമ, യമം മമ	48	സി. പി. അബുബക്രൻ
കാവ്യപരിചയം	51	കെ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ
IN THIS WORLD	52	Wendell Berry
പാപികൾ	54	നടുവട്ടം റവീന്ദ്രൻ
ശേഷപത്രം	75	സി. പി. സുഭദ്ര
യാത്രാമദ്ദേശ്യം	76	കെ. ബി. പ്രസന്നകുമാർ
ചൂണ്ടക്കാരി	78	ശ്രീദേവി നമ്പിശൻ
ഇര	79	മായാ ഗോവിന്ദരാജ്
വിശ്വകരാ	81	കെ. രാമകൃഷ്ണൻവാരിയർ
വന്നേ (എല) മാതരം	84	ധി. കെ. എം. കർത്താ
പോലിസ് നായല്ല നയം	90	കോഴിക്കോടൻ

കത്തുകൾ

ശ്രീമൻ,

സദയം ‘കവനകളമുണ്ട്’ അയച്ചുതരുന്നതിന് നന്ദി,

മൃഥുവൻ ആസ്വദിക്കാനും ഉർക്കെക്കാളളാനും എനിക്ക് പരിമിതി കൾ ഉണ്ട്.

നവംബർ-ജനുവരി ലക്കത്തിലെ ‘കിരാതാർജ്ജുനീയം’-എന്ന ഉള്ളി കൃഷ്ണൻ ചെറുതുരുത്തിയുടെ ലേവന്തതിൽക്കൂടി പോയപ്പോൾ,

“ഉൽപ്പഹുല്ലസമലനളിനീവനാദമുഷ്മാ

ദൃഡ്യതः സമസിജസംഭവः പരാഗः

വാത്യാഭിർവ്വിയതി വിവർത്തിതः സമന്വാ -

ദായത്തേകനകമയാതപത്രലക്ഷ്മളം.”

എന്ന ‘ചരത്ഭാരവി’ ഫ്രോകം പണ്ടേന്നാതടങ്കിൽ ഓർത്തു. ലേവന്തതിനും ആ ഒരു ഭംഗിയില്ലോ? കൗതുകമുള്ള നിരീക്ഷണങ്ങൾ. K.P.ശക്ക് റൺ കവിത എഴുതിയിരുന്നു എന്നത് അതഭൂതമല്ല. അദ്ദേഹം ഇന്ന് എഴു തുന്ന നിരുപണങ്ങളിലും കവിതയുണ്ട്.

ബൈവലാപ്രിജ്ഞിയെയും ശക്കറൻ മാസ്റ്റരേയും ചേർത്തുള്ള ഉള്ളി കൃഷ്ണൻ്റെ ആസ്വാദനത്തിനും സർഗ്ഗാത്മകസ്തന്റുസ്പർശം.

മുകുന്നൻ, മാഞ്ഞാട്ടൻ, കരിക്കാട്.

സതീഷ്ചന്ദ്രൻ്റെ ഭാഷണം അസ്ത്രലായിരിക്കുന്നു. അപൂർവ്വമായ, അചുംബിതമായ ആശയം ലളിതമായ അവതരണം, മുവാമുഖം വർത്ത മാനം പറയും പോലെ. അവസാനം എൻ.വി.യെ തന്റെ മതത്തിന്റെ പുരോഹിതപദവിയിലവത്തിപ്പിച്ചത് അതിലുമേരെ നന്നായി അത് തന്നെയല്ലോ സതീഷ്ച, മനുഷ്യമതം. പക്ഷേ, ഇന്നതിലെ അംഗസംഖ്യ കുറഞ്ഞുവരുന്നു എന്നതാണ് വേദകരമായ വാസ്തവം.

സി. പി. സുഭ്രത

മുൻകൗരി

കെ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ

ഈ ലക്കം, വി.കെ.ഗോവിന്ദനായർ എന്ന കവിയുടെ മുൻപിൽ, വീക്കജികവിത ക ഇട മുൻപിൽ, ആദര പുർഖം കൊളുത്തി വെയ്ക്കുന്ന ഒരു നെയ്തതിൽ.

വി. കെ. ഗോവിന്ദൻ നായർ എന്ന കവിയെ നമ്മുടെ യുവകവി കളിൽ ഏറെപ്പേര്‌ക്ക് പരിചയമുണ്ടാവാനിടയില്ല. ആധുനിക (കോത്തര) കവിയാഡണമെങ്കിൽ, പഴയതാനും വായികരുത് എന്നാണെല്ലാ നാമ വരെ ധരിപ്പിച്ചുപോരുന്നത്. അവരാകട്ട, വായനയുടെ പരിധി, സ്വന്തം വതികളുടെ നിശ്ചിലേയ്ക്ക് ഒരുക്കിവെയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഉത്സർജ വിധിയായി ഇങ്ങനെപറയുമ്പോൾ അപവാദങ്ങളെ തിരിച്ചിഞ്ഞിട്ടുണ്ട് എന്നും ഏടുത്തു പറയട്ട. വിഷയം വീക്കജിയാണെല്ലാ.. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിത കളാകട്ട, വാങ്ങാൻ കിട്ടാനുമില്ലായിരുന്നു. ആ കവിതകളുടെ ഒരു

സമ്പൂർണ്ണസമാഹാരം, നമ്മുടെ സാഹിത്യങ്ങളാം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1998 ടടവിൽ എന്ന കാര്യം വിസ്മരിക്കുന്നില്ലോ. എന്നാൽ, നമ്മുടെ യുവകവികളിൽ എത്രപേരും അക്കാദ്യം അറിയുന്നിട്ടുണ്ട്? അമ്പാവാ, അവർക്ക് ആ കാവുമായും പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുന്ന തിൽ നാമെന്തു ശ്രമമാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്? 2003, വീക്കജിയുടെ ജന ശതാബ്ദി. ഈ സന്ദർഭത്തിലെക്കില്ലോ, ഈ വഴിക്ക് എന്നെങ്കിലും സഹാ ലഘുമം നടക്കുകയുണ്ടായോ? നമുക്ക്, നമ്മുടെ മാധ്യമങ്ങൾക്ക്, ഇതിനൊക്കെ എവിടെ സമയം? സ്ഥലം? പൊതുവെ, കവിതതന്നെന്ന് ആർക്കുവേണാം? ബുഷ്, ഇരാക്ക്, ഇരാൻ, അഷ്ടാഫത്ത്, കാർമ്മീർ, അയോധ്യ, മുത്തങ്ങ, മാറാട്, 'ഹൈയേ' വഴിക്ക്, ഇങ്ങനെതലയ്ക്കൽ, അഭിമുഖവും ബ്യൂട്ടിപാർലർ കമകളും! എത്ര സമൃദ്ധമായ വിഭവങ്ങൾ! ഇതിനിടയിലാണോ, കുറേ ശ്രോകങ്ങളെഴുതി, കടന്നുപോയ ഒരു കവി?

വൃത്തം, ആയുനിക-ഉത്തരവ് അഴീലമാണ്; ശ്രോകം നാണക്കേട്. അക്ഷരശ്രോകമാക്കട്ട, പിരകോട്ടുനടക്കലും. ഈ കാലാവസ്ഥയിൽ,

വാക്കിൻ വക്കിനു വാക്കുചേര്ത്തുള്ളി നട -

തേതണ്ണും പണിക്കിനി യീ

വീക്കേജിക്കിടവനു കുടിടുകയി, -

ലൂത്രയ്ക്കു വയ്ക്കാതെയായ്

വേർക്കുന്നു, വിറപുണിട്ടുനി തുടൽ, എൻ

നാഡിത്തുടിപ്പിൽ സ്ലാഡ്

കേൾക്കുന്നു യമധർമ്മവാഹനവുരു -

ന്യാസ പ്രചണിയാരവം!

എന്ന ഒരൊറ്റ മുക്തകത്തിലെ ‘യമധർമ്മവാഹനവുരന്യാസപ്രചണിയാരവം’ പോലും വേർത്തിരിച്ചു പൊരുളിന്തൽ കേൾക്കാനുള്ള ഉൾക്കാൽ നമ്മുടെ ഇളം തലമുറയ്ക്ക് നഷ്ടപ്പെടുപോവുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അതിൽ അതുകൂടപ്പെടാനെന്ത്? ഇങ്ങനെ ഒരു ശ്രോകമെഴുതുന്നതിനാവശ്യമായ പദ്ധതിയും ശില്പക്ഷതയും (“വാക്കിൻ വക്കിനു വാക്കുചേര്ത്തുള്ളി നടതേതണ്ണും പണി”) അച്ഛടകവും ഒന്നും പുതുതലമുറയിൽ നിന്ന് പ്രതിക്ഷിക്കുന്നില്ല. പകേശ, ഈ ശ്രോകം കൈയിൽക്കൊടുത്താൽ, അർത്ഥമിലോയാതോടുകൂടി, തനിക്കെർത്തമുണ്ടാകുന്നതാൽ, കേൾക്കുന്നവരെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുനാവിധത്തിൽ, അത് വായിക്കാൻ പോലും കഴിയാത്തവർ ആണ് ഈ ‘ഉത്തര’നാരിലേറെയും. ഇവർക്ക് വീക്കേജിക്കവിതയുടെ അന്ത്: ശുഖിയും ധാർമ്മികദാപ്തിയും മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതെങ്ങനെ?

(ശ്രൂതി 97-ാം പേജിൽ)

കൂറിന്തർ നിരവിൽ ഒരു വാക്ക്

വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പുതിരി

വി.കെ.ജി.യുടെ ധർമ്മപത്തിനി കൊള്ളുത്തിയ വിളക്കിനു മുമ്പിലിരുന്ന്, ഗുരുവായുരപ്പൻ്റെ സന്നിധിയിൽ നമ്മെല്ലാം ഒരു നിമിഷം കണ്ണടച്ച് ആ കവിയെ ഓർക്കുന്നു. “വിധിപോലെ, കൊച്ചു തുളസിപ്പു പോലെ” കതിരിട്ടു വാസനിച്ചു ഒരു ധന്യജീവിതം ഇരു കാറ്റിൽ അലി ഞട്ടുചേരുന്നിട്ടുള്ളത് നാം അറിയുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മക്കളും മരുമകളും പേരകിടാണെല്ലും ഈവിടെ ഉണ്ട്. അവരിലെബാരാളായി, അനങ്ങനടിയിലെ പാടശേഖരങ്ങളുടെ നടുക്ക് “ഗ്രാപവാടം” എന്ന ആശുമതിയിൽ, പകലിരവുകൾ ഫ്രോക്കം ചൊല്ലിയും സൊറ പറഞ്ഞും പൊലിച്ചുതീർത്തിരുന്ന അനുഭൂതി മാധ്യരും നമ്മുടെ നാവിൽ തികട്ടിത്തികട്ടി വരുന്നു. തൊടിയിൽ അന്ന് വിളഞ്ഞ കായ്ക്കനികളുടെ രൂചി പോലെത്തന്നെന്ന അനന്തവും ഓജസ്കരവുമായിരുന്നു, മുത്തുമണി പോലെ കവിതയുതിർത്തുകൊണ്ട് ആ പുമുഖത്ത് ചാരിയിരുന്ന ഗ്രാവി നൻ നായരുടെ സാമീപ്യവും. പകൽവെട്ടംപോലെ നാമെപ്പോഴും ഉർക്കൊള്ളുകയും എന്നാൽ പലപ്പോഴും നാം അറിയാതെ പോകുകയും ചെയ്യുന്ന കേവലമായൊരു ഉൽഘജവും സഹന്തവുമാണ് ആ “ചിറകുവെച്ച വാക്കുകൾ” പ്രസരിപ്പിച്ചു പോന്നത്. അവയുടെ ധാർമ്മികദീപ്തി എന്നായിരുന്നുവെന്ന് നഷ്ടവിവേകമായ ഇന്നത്തെ തലമുറയിൽ ചിലരെകിലും തിരിച്ചറിയുന്നു. അതുകൊണ്ടാണല്ലോ കേരളത്തിന്റെ പലേമുലകളിൽനിന്നും, പ്രാരബ്ദ്യങ്ങളെല്ലാം ഇടുക്കിഞ്ചിട്ടും, ഇത്രയും സുമനസ്സുകൾ ഇപ്പോൾ ഇവിടെ സമേളിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ആട്ടേ, എന്താണ് നമുക്ക് ഓർത്തുറപ്പിക്കാൻ ഉള്ളത്? നുറു കൊല്ലം മുമ്പ് 1903-ലെ മകരമശതിനാളിൽ പിറന്ന ചരങ്ങാമുത്യമായ വാക്കിന്റെ സുകൃതബീജം. സംഭവബഹുലമായ ഒന്നും കാഴ്ചവ ത്രക്കാതെ, പടപൊരുതാതെ, കീഴ്ചപ്പെടുത്താതെയും കീഴടങ്ങാതെയും, കോട്ടകൊത്തളങ്ങളെ ജയിക്കാതെ, കൊടിപാറിക്കാതെ, കടന്നുപോയ വർണ്ണഗ്രന്ഥമോഹനമായ ഒരു വസന്തം. അവിടെ മുളിനടന ചിത്രപത്രങ്ങളുടെ ചലനതാളം. വി.കെ.ഗോവിന്ദനായർ, തുക്കടിരി എന്ന പേരിൽ ഒരു ഗദ്യ ആവ്യാധിക അക്കാലത്ത് ഒരു ആനുകാലികത്തിൽ വണ്ണം: പ്രസിദ്ധം ചെയ്തത് ചിലവക്കം ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അതെ കുറിച്ച് ഒരിക്കൽ ചോദിച്ചപ്പോൾ ലജ്ജയും ശുണ്ടിയും അഭിനയിച്ച് അദ്ദേഹം എന്ന നിറ്റബ്ദനാക്കുകയാണുണ്ടായത്. ബാലചാപലം എന്നല്ലാതെ തനിക്കത്തെപ്പറ്റി ഒന്നും തോന്നാൻ നൃയമില്ലാണോ. അക്കം മരുദ്വാം ആണ് പിന്നെ താൻ തെരഞ്ഞെടുത്ത ഉപജീവനം. മദിരാശി തിലും തിരുവന്തപുരത്തും സർക്കാർ പ്രസ്തുതി സുപ്രണ്ണം ആയിരുന്നു. പെൻഷൻ പറ്റിയ ശേഷം കൂഷിയും കുടുംബരെന്നവുമായി ഉൾനാട്ടിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടി. അക്കംരേഖാകക്കാർ മാത്രം കൊണ്ടുനടന്നിരുന്ന നിരതേൻ കുടങ്ങളായ ആ ഫ്രോക്കങ്ങൾ ആയിട്ടും എൻ.വി.കൂഷംബാ തിയർ മാതൃഭൂമി ആച്ചപ്പതിപ്പിൽ പ്രകാശനം ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാരവത്തായ കുറിപ്പുകളോടെ എധിറ്റുചെയ്തിരഞ്ഞിയ ആദ്യസമാഹാരമായ "അവിൽപ്പാതി" ആ വെൽഷം അക്കാദമിയുടെ പുരസ്കാരം നേടി. കവിയുടെ ചരമത്തിന് അല്പകാലം മുമ്പ് എൻ.കൂഷംബാപിള്ളയുടെ ശ്രദ്ധയമായ അവതാരികയോടെ പുറത്തുവന്ന (സംപുജ്യശിരസ്സ് എന്നാണ് കാവ്യമർമ്മജനനായ അദ്ദേഹം കവിയെ തൊടുകൂറിച്ചത്) "വി.കെ.ഗോവിന്ദനായരുടെ കൃതികൾ" എന്ന സമാഹാരം ഓഡിഷൻ അവാർഡു നേടി. വെള്ളത്തുള്ളി വറുന്നതുപോലെ, 1977-ക്കോബാവിലെ ഒരു വെൽഷാരാത്രിയിൽ ആ ജീവനാളം ചരിതാർത്ഥമായി പൊലിംഗ്ടു. ഇരുപത്തിനും കൊല്ലം കഴിഞ്ഞ കേരളസാഹിത്യാ ക്ലാബ്മി വി.കെ.ജിയുടെ സമ്പർക്കം സമാഹാരം പുറത്തിരക്കി. ഇപ്പോൾ അവരുടെതന്നെ മഹനിയമായ ഉത്സാഹത്തിൽ ഇതാം നാം ജനശത്രാംബി സമാചരിക്കുന്നു.

വള്ളംതൊഴിക്കളംരിയുടെ കരകളണ്ണ പദ്ധത്താ പരിപൂർണ്ണത ആണോ ഇവിടെ അനുസ്മരണിയാം? വെൺണി ശൈവാളളിമാരുടെ തീക്ഷ്ണംഗസ്ഥിയായ ശുംഗരാമാണോ? അതോ പുന്നാനവും കൂഷംബാ ലിലാശുകനും നിലനിർത്തിയ കേവലദക്തിയുടെ വിശുദ്ധരാഗം ആണോ? അതല്ല, മായമരിയാതെ സാന്ദ്ര കവിതയുടെ മായിക പ്രഭാവമാണോ? ഓരോനും ഒന്നിനൊന്നുശരിയെന്ന് ഓരോതവണ വായിക്കു

സ്വോച്ചും തോന്നും. പരമദാഗവതനായിരുന്ന വി.കെ.ജി.കവിതയിലും ജീവിതത്തിലും ഉദാത്ഥമായ ജീവിതരത്തിയിലും ദത്തനെ ആത്മീയത യുടെ ഉത്തുംഗശ്രദ്ധാജ്ഞളിലേയ്ക്ക് അനാധാരം കയറിച്ചുന്നു. ചെറിയ ചെറിയ സഖാരങ്ങളെപ്പോലും തീർത്ഥമാടനമകൾ മാറ്റുന്നു ആ പ്രതി ഭാവഭരുഷം! ഒറ്റപ്പാലം അദ്ദേഹത്തിന് “മുറ്റും മാതിക വിഭേദപ്പുഴ കട നീടാൻ സദാ ഭദ്രമാം ഒറ്റ-പ്പാലം” ആകുന്നു. “കാരാട്ടുകുർജ്ജിതെ വർക്കർപ്പിക്കും ഓരോ നതിയും അണവതാച്ചുന്നചുഡകലല്ലോ” എന്ന തിൽ തനിക്ക് ഒരു ശക്ത്യമില്ല. കണ്ണാടി മല്ലയിലെ കമലാധവൻ തന്ന യാണ് അദ്ദേഹത്തിന്, “ബൈഹാണിയമങ്ങങ്കുടവയർ” എന്ന പ്രശസ്ത നായ, “ആഗമത്തേരോടും കരം” കൊണ്ട് ലോകചക്രം തിരിക്കുന്നവ നായ, പരംപരാരുശ്. ആർത്ഥമതത്താ പ്രപബ്ലേക്കലൂമപ്പുറത് “സുഷ്മാനാന്തര സ്പന്ദാനന്നരസ”മായി വിരിയുന്ന ഒരു അനുഭവമാ ണ്ട്. അതേ, സുക്ഷ്മതലങ്ങളിലെ സംപ്രേഷണ വിശേഷങ്ങൾക്ക് സ്വന്തം ഉൾക്കൊള്ളെത്തെ ഒരുക്കിപാക്കപ്പട്ടത്താതവർ വി.കെ.ജി.കവി തയുടെ പുറവാതിൽപ്പട്ടിമേൽ മുട്ടിത്തിരിച്ചുപോരുന്നു. അകത്ത് മച്ചി ലെന്നും തെളിയുന്ന “ഭദ്രവീപം” അവർക്ക് കണ്ണംതാൻ വിധിയില്ല.

ദുസ്സാഹസം കാട്ടുന്ന ചെറിയ രാജ്യങ്ങളെ ദുർഘ്ഗിനിതരായ വലിയ രാജ്യങ്ങൾ കാട്ടാളനീതികോണ്ട് ചാമ്പലാകുന്ന പിശച്ചകാല മാണിത്. ആർ ആരെ നേരേശാക്കുന്നുവോ ആവോ! ബവുതെ വഴി ഒഴിഞ്ഞുനടക്കുന്ന സാധ്യരാജ്യങ്ങൾക്കും സാമ്യസംസ്കാരങ്ങൾക്കും (gentle traditions) ഗതിയില്ലെന്നുവനിരിക്കുന്നു. ആർത്ഥികവാണിജ്യ സമർപ്പങ്ങളുടെ കാണാക്കളികൾക്കോണ്ട് ഇന്ത്യപോലുള്ള പഴയസം സ്കൃതികളെ വലയിട്ടുകൂടുകിക്കിഴിഞ്ഞു. ആഗോളവത്കരണമെന്ന പുതുതന്നേ. പുറത്തേക്ക് വഴിതുറന്നു കാട്ടിയ “സരാജി”എൽ പഴയ പ്രവാചകനെ നാം മുന്നു നിമിഷംകൊണ്ട് വീഴ്ത്തിയിട്ടും. എക്കിലും, തൽക്കാലം മറ്റാരു വഴിയും തോന്നുന്നില്ല എന്നാണ് എധാർവ്വ സെസദും കുട്ടരും ഇപ്പോഴും പരിയുന്നത്. സ്വന്തം ജീവിതശൈലി, തന തുസംസ്കാരതുപങ്ങൾ, ചെറിയതട്ടകങ്ങളിലെ താൻപോരി- ഇതൊ കൈത്തനെന്നയാണ് നമുക്കിന്നും ആഗോളഭീകരനെ അടക്കിയിരുത്തു വാൻ കൈവശമുള്ള വരായുംങ്ങൾ. അവ ഏകാലം വരായും വരായും അഞ്ചു തന്നെ എന്നും തീർച്ച. എക്കിലോ, ഇത്തരം ഒരു ഉണ്ട് നമുക്ക് നേടിയെടുക്കാനും അനുശലം ചെയ്തുറപ്പിക്കുവാനും ഉതകുന്ന മാനസിക വിദ്യാഭ്യാസം ഇന്ന് എവിടെക്കിട്ടും? ഗുരുകുല സ്വന്താധി ചുട്ടുകരിക്കുവാൻ വേണ്ടി നിർമ്മിതമായ ഇന്ത്യൻ സർവ്വകലാശാലകൾ ഇത് നിർവ്വഹിക്കുമോ? അവർക്ക് അതിനാവുമോ? ആ ചിന്തയേ അബദ്ധം, നിഷ്പമലം. ഒരോറു മാർഗ്ഗമേ മുന്നിൽ കാണുന്നുള്ളു: നമ്മുടെ

പഴയ മല്ലിനെ ചതികാതെ പുലർന്ന കലയും കവിതയും ഇവിടെ ഇന്നും ചാകാതെ അവഗോഷിക്കുന്നുണ്ടോ! അവയെ കൊണ്ടുനട കുക. അവ നമ്മുടെ ഇരു കുറിച്ചുള്ള കാണുന്നതും കാരണം, കാലം അവയുടെ മുന്നിൽ പദ്ധതികൾ കൊണ്ടുനടക്കും. കാരണം, നാമിന്നും ഇവിടെ കാണുന്നു. പണ്ഡിതന്മാരുടെ പ്രസ്താവനാഡിഷൻ കളും നിരുപകരാരുടെ അവഗണനയുമെല്ലാം നിഷ്പദ്ധമാക്കിക്കൊണ്ട് വി.കെ.ജിയുടെ കവിത ഇന്നും നമ്മുടെ ഒരു ചേർക്കുന്നു, പിടി ചീരുത്തുന്നു, ആറ്റാറിപ്പിക്കുന്നു, വിവേകംകൊണ്ട് ചിന്തിപ്പിക്കുന്നു. ഈ ആറ്റാറത്തിന് അർത്ഥമുണ്ട്, ആശമേരിയ അർത്ഥം. ഈ വിവേക തതിന് പ്രസക്തിയുണ്ട്, അശായമായ പ്രസക്തി.

തെളിച്ചുപറയാം- പ്രതികരിച്ചും പകവിട്ടിയും പോർവിളി നട തതിയും ജനഹ്യുദയങ്ങളെ പ്രക്ഷൃബ്യമാക്കുന്ന കലാത്ത്രനം ഇക്കണ്ണിൽ നാറ്റാണ്ഡിൽ പയറ്റിപ്പോളിഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു. അനുവാചകനെ ഇളക്കിമരിച്ചുവിട്ടിട്ടും സ്വയം പ്രമാണിത്തമാർപ്പജിച്ച കൃതക്കൃത്യമാക്കുന്ന കവികർമ്മം ഇനിയങ്ങോട് വിലപ്പോകുമോ, എത്രതേതാളും, എന്ന് കണ്ണിയണം. കാരണം, എല്ലാം തരിശാക്കുന്ന തീ വെയിലാണ് ലോകത്തെ പൊതിഞ്ഞുനിൽക്കുന്നത്. കലയ്ക്കും കവിതയ്ക്കും "ചിത്ത വിശ്രാന്തി" എന്നൊരു വിശിഷ്ടലക്ഷ്യം പണ്ഡുള്ളവർ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശാന്തവും വിവേകപൂർവ്വവുമായ കർമ്മങ്ങൾക്ക് മനുഷ്യനെ പ്രേരിപ്പിക്കുക, മരണം വരെ ആ പ്രഭുവായ അവനിൽ നിലനിർത്തുക- എന്നൊക്കെയാണ് ആ ലക്ഷ്യം. ഓരോ ആളും മറ്റുള്ളവരെ പരിവർത്തനം ചെയ്യുക എന്ന താരതമ്യേന എളുപ്പമായ, വർത്തമാനഗണങ്ങളി വളരെ വേഗം നമുക്കു കൈവിടേണ്ടിവരും. ഓരോ മനസ്സും സ്വയം തിരിച്ചുറിവിനാൽ സമാർദ്ദമായി, പുഷ്പം പോലെ മുദ്രവും അന്തേസമയം വജ്രംപോലെ കരിന്വും ആയി തതിരുന്ന ആന്തരപതിവർത്തനമാണ് ഉത്തമകലയും ഉത്തമകവിതയും സാധ്യമാക്കുന്നത്. പാശ്ചാത്യവും പരാസന്ത്യവുമായ സൗന്ദര്യദാർശനങ്ങൾ കൈകോർക്കുന്നതും ഈ മേഖലയിലാകുന്നു. നമുക്ക് നമ്മുടെ ചിരാർജ്ജിതമായ ധർമ്മപിതികളെ സാക്ഷാത്കരിക്കാനും സംരക്ഷിക്കാനുമുള്ള വഴിയും വേരൊന്നല്ല. ആർക്കുട്ടത്തിനിടയിൽ നാം ഒപ്പം സംശയാകുലരായി നീങ്ങുമെങ്കിലും, ഉള്ളിണ്ട് ഉള്ളിൽ നമുക്കിതിണ്ട് സഹാരതയെപ്പറ്റി ശക്ക ടട്ടുമില്ല. നാമിതിൽ തുലോം അഭിരമിക്കുന്നു എന്നതിണ്ട് തെളിവല്ലോ, നുറുകൊല്ലും കഴിഞ്ഞു വരുന്ന ഈ മകരമശ തിയിൽ നാം വി.കെ.ജിക്കവിതയുടെ വാക്ചൂർത്തിന് വല്ലവന്നുവും ഉണ്ടെന്ന് ഇവിടെതന്നെ വിണ്ണും എത്തിയിരിക്കുന്നത്?

(വി.കെ.മോവിദ്ദരംനായർ ശതാബ്ദി അനുസ്മരണം; ശുദ്ധവായുർ, 2003 പെബ്രൂ.8)

വിനേതരിട്ട് വാക്കുകൾ

കെ. ജി. പാലോസ്

'വാക്കിൻവക്കിൻ' വാക്ക് ചേർത്ത് ഉളിനടത്തേണ്ടും പണി' എന്നാണ് വി.കെ. ഗോവിന്ദനായർ കാവുരചനയെ വിശ്ലേഷിപ്പിച്ചിരക്കുന്നത്. ചെത്തിമിനുക്കിയതിന്റെ ഈ മിനുസവും ഒഴുക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വരികളിലൂടെ കടന്നുപോകുന്നോൾ ആർക്കും അനുഭവപ്പെടും. മാകന്നാശുഗ മാനദണ്ഡമഹിളാമാണിക്കുമാലാഞ്ചിതം, ഗോപിജന്മരീകമസ്തനകുകുമാക്കിതൻ, ദുർബോദ്ധൃതുഹാസമഞ്ജുളൻ, നിശാസ്നിഗ്രഹാരോജവിരാജമാനതിമിരക്ഷാമം, അസാടിച്ചസകാം

ഗീജനഹ്യദയം, ലാവണ്യമാധ്യീമധ്യരിമയലതല്ലുന്ന തുമനപാസം, മാംസാധീനമീ വികാരത്തിന്തംഭുതപ്രഭാവങ്ങൾ, അശിക്ഷിതമനസ്സാവാ മുഗ്രാൽവേലനും എന്നിങ്ങനെ, അർത്ഥമെത്തുംമുൻപ് ശ്രവണമാത്ര തിന്ത്തനെന്ന ഉള്ളിലേക്കിറങ്ങാനുള്ള കഴിവ് ആ വാക്കുകൾക്കുണ്ട്. ഭാവത്തിനൊത്ത് അതിന്റെ ഗതി മാറുകയും ചെയ്യും. മരണത്തെ വർഷ്ണി ക്കുപ്പോൾ ‘അമധർമ്മവാഹനവുരുന്നാസപ്രചബന്ധാരവം’ എന്ന് അമ വാഹനത്തിന്റെ കുളന്തി ചെവിയിൽ കേൾക്കാം. ഈ ശയ്യാഗുണത്തി നൊത്തതാണ്, ചെപ്പിലെനോണം, അർത്ഥമുള്ളിലടക്കുന്നതിന്റെ കയ്യാതുക്കം. വിണ് കാലിനുപരിക്കുപറ്റി ആശുപത്രിയിൽ കിടക്കുന്ന ഒളപ്പമണ്ണയ്ക്ക് എഴുതിയ കത്തിൽ കാലക്കേട്ടിനാൽ ഈ അപകടം പിന്നണ്ണെന്നും ശസ്ത്രക്രിയ കഴിഞ്ഞിപ്പോൾ വിശ്രമിക്കുകയാണെന്നും അറിയുന്ന എന്നു പറഞ്ഞ് നിർത്താതെ ‘പരിമിതപദവിന്യാസനിർബന്ധശിലം പാലിച്ചിടുന്നുവെന്നും അറിയുന്നു’ എന്നുകൂടി ചേർത്തിട്ടേ ക്ഷേമാനോഷണം അവസാനിക്കുന്നുള്ളൂ. കാലിന് സുവ മില്ലാത്തതുകൊണ്ട് പദവിന്യാസം പരിമിതമെന്ന് ശ്രദ്ധിച്ചാൽ മതി പ്രത്യക്ഷജ്ഞത്തിൽ. സുക്ഷ്മമായാലോച്ചിക്കുപ്പോൾ ആത് ഒളപ്പമണ്ണക്കെ വിതയുടെ രഥാസാദനമാകുന്നു. നെന്നുകൂടി ചുഴിഞ്ഞ് നോക്കിയാൽ വളരെക്കുറച്ചുള്ളതു കവിയുടെ സ്വാവത്തിലേക്കൊരു കടാക്ഷം കൂടി ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്നത് കാണാം. വെറുമെന്തു കുശലാനോഷണത്തിൽ ഇത്തയുമൊക്കെ ഒരുക്കാൻ കഴിയുന്നത് വാക്കുകൾ ചിന്തരിട്ട് കുർപ്പിക്കുന്നതിന്റെ വൈദഗ്ധ്യം കൊണ്ടാണ്. ‘ചീറകുമുള്ളപ്പിക്കാൻ’ അടയിരിക്കുന്നതിന്റെ ക്ഷേമവും അതിന്റെ പിനിലുണ്ട്. മനിയറയിലെ അനുഭവം വിവരിക്കുന്ന ഒറ്റ ഫ്രോക്കത്തിൽ -

എലക്കാത്തതിയും ലവംഗവുമിണ -

ഞീടുന്ന തെത്തവെറ്റില -

തതാലം വെച്ചുമുറുക്കു നമ്മൾ ‘മുവസ -

സി’ക്കിങ്ങ് ചേരുവിയം

‘മുവസസി’ ചുംബനമാണ് തുടക്കത്തിൽ. അതൊരു വലിയ നാടക തതിന്റെ നാന്ദിയുമാണ്ടോ. പഞ്ചസാമ്പത്തികളും ബിജവിനുപത്രകക്കളുമൊക്കെയുള്ള നാടകത്തിന്റെ ആസാദനത്തിലേയ്ക്ക് ആത് നമ്മുടെ നയിക്കുന്നു. വി.കെ.ജിക്കവിതകളിൽ പലപ്പോഴും കാണാവുന്ന ഒരു രചനാക്രാഡലം ആണിത്.

എപ്പോൾ പുതുക്കില്ലെന്നുവീണു തരയിൽ-

തതാപിഞ്ചരവർഷ്ണിന്റെ കൈ-

യേപ്പോൾ മറ്റാരു നീലലോഹിതന്നെര-

സാദയനുരോജങ്ങളിൽ,

എപ്പോൾ പുർണ്ണകലാവബോധമവില്ല
നിർബഹിതമായ, മുധ ഞാൻ
എപ്പോൾ യോഗിജനങ്ങൾ മാത്രമറിയും
മുർച്ചയ്ക്കുകയെന്നുപോയ!

ഇവിടുതൽ ‘മുർച്ച’ രതിക്കിണങ്ങും, കാവ്യാസ്വാദനത്തിനും യോജിക്കും. എന്നാൽ അതിലെ ‘വീക്കേജി ടച്ച്’ അതിനെ യോഗിജന ഞങ്ങളേക്ക് ഇണക്കുന്നതിലാണ്. തീർച്ചയായും മുർച്ചയായ ആ പാദം സ്ത്രീകൾ ഇതെയുമൊന്നും ആലോച്ചിക്കാൻ, വിശ്രഷിച്ചും ആ അവ സ്ഥായിൽ, കഴിഞ്ഞിരിക്കില്ല; അത് ആലോച്ചിക്കുന്നത് കവി തന്നെയാണ്. ഇവിടെയാണ് വീക്കേജികവിതയുടെ ഒരു സവിശേഷത്.

രതിയും വിരതിയും

രതിവിരതികൾ, നാം സാധാരണ കരുതുന്നതുപോലെ ആത്ര വിപരിതങ്ങളായ ധർമ്മങ്ങളല്ല; എനിക്കേൾ തന്നെ ഭാവാന്തരമാണ്. അതു കൊണ്ടാണ് രതിമുർച്ചയും കാവ്യാസ്വാദനവും ബൈഹാനിവും സോദരാരാവുന്നത്.

ജീവിതത്തോടുള്ള ആസക്തിയാണ് രതി. അതിൽനിന്നുള്ള വിരാമമാണ് വിരതി. ഒരുത്രത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ ജീവിതത്തിൽന്നേ അടിസ്ഥാനാവാനും മാത്രമാണ്. ബാക്കിയുള്ളതൊക്കെ അതിൽന്നേ വിവിധാവിഷ്കൃതികളുകൂടിയുണ്ടാണ്. നമുക്കത്തുതും തോന്നും, ശുംഗാരത്തിനും കേതിക്കും സ്ഥായിഭാവം ഉന്നാണ്-രതി; അത് ശുരൂദേവതാ ദിനിഷ്ഠംമാക്കുമ്പോൾ കേതി, നായികാവിഷയമാവുമ്പോൾ ശുംഗാരം. ദേവനോടുള്ള ഭക്തിയേ വികാരത്തെ പ്രേമപ്രകർഷാത്മിക എന്നാണ് ആചാര്യരാർ നിർവ്വചിക്കുന്നത്. വാസ്തവ്യവും രതി തന്നെയാണ്, ആലംബനം ശിശുക്കളാക്കുമെന്ന് മാത്രം.

വിരതി രണ്ടു തരത്തിലാകാം. നിർവ്വോദം കൊണ്ടുള്ളതാകാം എന്ന്. അപ്പോൾ അതിൽ വിഷയപരാംഗമുഖ്യത മാത്രമേ വരു: നിരാസം ഉണ്ടാകില്ല. എന്നാൽ തത്ത്വജ്ഞാനം കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന വിരതിയിൽ വിഷയവിമുഖ്യത മാത്രമല്ല, വിഷയവ്യാവ്യത്തി തന്നെ ഉണ്ടാകും. ഈ തലത്തിലെത്തിയാൽ വൈരാഗ്യത്തിന് മോക്ഷം മാത്രമേ ലക്ഷ്യമുള്ളു, അതിന് വേണ്ടത് ഈ കുട്ടിക്കിന്ന് കിളിയുടെ മോചനമാണ്. അപ്പു നർഭവമായ, ജന്മാന്തരങ്ങളിൽ ആവർത്തിക്കാത്ത മുക്തിയാണ് മുമുക്ഷു കാംക്ഷിക്കുന്നത്.

സാങ്കേതികാർത്ഥത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ രതിയിൽ നിന്നുണ്ടാവുന്ന താണ് ശുംഗാരം, ഭക്തി, വാസ്തവ്യം എന്നിവ. വിരതിയിൽനിന്നുണ്ടാകുന്നത് ഭവച്ഛ്വദമോഹം. ഈ രണ്ടിനേയും വേർത്തിതിക്കുന്ന രേഖ

വളരെ നേരിയതാണ്. അതുകൊണ്ട് ശ്രദ്ധിച്ചില്ലെങ്കിൽ തെറ്റിപ്പോകാൻ നിടയുണ്ട്.

കവികൾ ഈ രണ്ടും വർണ്ണിക്കാറുണ്ട്. ശാകുന്നെള്ളിലെ കണ്ണാശ്രമം ശമയനമാർ വസിക്കുന്നിടമാണെങ്കിലും കാമത്തിനിടമുള്ളിട്ടും മാണ്. അതെതാരപകടമായിട്ടോന്നും താതകണ്ണനോ, ഗൗതമിമുത്ത ഫീഡോ കാണുന്നില്ല. മാത്രമല്ല, അനന്തസ്ഥപ്രിയംവദമാരേക്കുടി ശകുന്തളയുടെ വഴിക്ക് വിടാനാണവർക്ക് താത്പര്യം. മദനവ്യാപാരരോധിയായി യല്ല അവരുടെ വൈവാനസവ്യത്തി എന്നർത്ഥമം. മാരീചാശ്രമം അങ്ങനെയല്ല. മാലിനിതീരത്തിന്റെ തുടിപ്പും പച്ചപ്പും അവിടെയില്ല. പകരമുള്ളത് മോക്ഷവിദ്യ ഉപദേശിക്കുന്ന ദേശികരും ശരീരം ചടപ്പിച്ച് തപസ്സു ചെയ്യുന്ന ശിഷ്യരുമാണ്. ഇതുരെണ്ടും വർണ്ണിക്കുന്ന കളിഭാസൻ പകേശ, ആദ്യത്തെ പക്ഷത്തിലാണ്. വിണ്ണിൽ നിൽക്കുമ്പോഴും കണ്ണുമണ്ണിലാണ്. മാനത്ത് കുടി തേരിൽ പോകുമ്പോഴും താഴതേക്ക് നോക്കുമ്പോൾ കോരിത്തരിക്കുന്നു- അപ്പോ! ഉദ്ഗരമണീയാ പുമിവീ! ഇം ഭൂമി എത്ര മനോഹരം!

വീക്കേജികവിതകളുടെ ഭാവതലം ഇത്തരത്തിലപറ്റിക്കുന്നത് റസകരമാണ്.

ഒവരാഗ്യത്തിന്റെ സ്വർക്കുവി

വീക്കേജിയുടെ മുക്തകങ്ങളായികവും ശൃംഗാരത്തിന്റെ തുള്ളികളാണ്. മുക്തകങ്ങളുടെ സ്വഭാവവുമതാണ്. ഒരോറു ഭാവം, കണ്ണിൽ ഒരു തുള്ളിയായി തുടിച്ചു നിൽക്കാം. പകേശ ശൈകാൻ വയ്ക്കുന്ന അപ്പോഴത്തെ ഭാവമല്ലാതാക്കും. ഭക്തി ഭാവംമാത്രമാണെന്ന് പറയാൻ കാരണമാണതാണ്. വിഭാവാനുഭാവങ്ങളുമായി നീട്ടിവർണ്ണിച്ചഞ്ഞുപോയാൽ ബിന്ദുവിലെബുദ്ധിയും സാന്ദ്രത നഷ്ടപ്പെടും.

ശൃംഗാരം, ഭക്തി, വിരക്തി - ഈ മുന്നുമാണ് വീക്കേജികവിതകളിലെ അന്തർധാരകൾ. അമരുക്കശതകതേയും വിലാസലതികയേയും ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നവയാണ് മുക്തകങ്ങളായികവും. വൈജ്ഞാതിരേകത്താൽ രാത്രി വ്യർത്ഥമാക്കിയ നായികയുടെ വിഷമാവസ്ഥ, രാവിലെ സവീജനങ്ങളുടെ 'ഭേകാസിൽ' ഉത്തരംമുട്ടുന്ന നായികയുടെ വിഷമം, വണ്ണിതയായ നായികയോട് സവിയുടെ അനുനയം, ആദ്യസമാഗമസ്മരണ തുടങ്ങിയവയോകെ ഇക്കുട്ടത്തിൽപ്പെടുന്നു. ഭാവത്തിന്റെ തീവ്രതയാണ് ഇവിടെ വായനക്കാരെ വ്യാമുഖ്യരാക്കുന്നത്. നേഴ്സിനോടുള്ള അനുരാഗം, വാക്കുാർത്ത് തുടങ്ങിയവയിൽ മേഘവാടിചേർത്ത നർമ്മത്തിന്റെ മധുരവും.

വീക്കേജികവിതയുടെ മറ്റാരു മുഖം ഭക്തിയുടേതാണ്. തുഞ്ഞ താചാ ചാര്യഗ്രേ സ്തോത്രം ഉരുവിട്ടു. സന്ധ്യകൾത്തോറും ‘അദ്ദേ പശ്യാമി’ നുകർന്നു; അദിശകരമേധാമാണിക്കുവനിപെറ്റു പാദാദികേ ശംസ്തവരത്തനമാല ചാർത്തി; ലീലാശുകരൻ്റെ കർണ്ണാമുത്തം പലവട്ടം ഭൂജിച്ചു. എന്നിട്ടും അവരുടെ വാങ്ങമായുര്യും മാത്രമേ ഉള്ളത്തിൽ തണ്ണുന്നുള്ളു. അനന്തബ്രഹ്മാണ്ഡത്തിന്റെ ആ തേജോരാശിയെ നിന്ന വിലേയ്ക്കാനയിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. ഇതാണ് വീക്കേജിയുടെ ഭക്തി കവിതകളുടെ പൊതുസംഭാവം. അവിൽപ്പൂതിയുമായി നിൽക്കുന്ന കുചേലനാണ് കവി എപ്പോഴും. ഭക്തിയുടെ രൂപം അർപ്പണമാണ്. അതാണീ കവിതകളുടെ മുഖമുദ്ദയും.

വൈരാഗ്യകവിതകളുടെ സ്വരമിതല്ല. രണ്ടു ഭാവങ്ങളാണ് സാമാ ന്യമായി അക്കവിതകളിലുള്ളത് - ഒന്ന്, ഭവയംസത്തിനായുള്ള പ്രാർത്ഥന. രണ്ട് - മൃത്യുഭയം. ഈ പ്രപഞ്ചം മുഴുവനുമവിടുന്നു, ഞാനു മതിന്റെ ഭാഗം എന്നോർത്ത് ഭവദയജലധികൾ അക്കരെ ചെന്നു പറ്റാൻ കഴിയണ. സംസാരാമയബാധയേറ്റ ഞാൻ പലതും പേരുരയ്ക്കാം, പലതുംധാചിക്കാം. അവയെന്നും അവിടുന്നു അനുവദിക്കരുത്. മരിച്ച പ്രപഞ്ചസക്തിയക്കറാൻ അങ്ങയിലുള്ള ഭക്തിമാത്രം തരണേ - ഇതാണ് വൈരാഗ്യത്തിന്റെ പൊതുസംഭാവം. ഇതിന് പുരകമാണ് അവസാന കാലരചനകളിൽ കാണുന്ന മൃത്യുഭയം.

ഞാനാകുന്ന നീർക്കുമിള്ളയ്ക്കെതിൽ കുടികൊള്ളുന്ന ജീവാനി ലഞ്ച് വാനിൽ പോയ് വിലയിപ്പതാണ് മരണം, അതിൽ ദൃഃവിക്കാനോ നുമില്ല. എകിലും ക്ഷേണിക്കാതെ മരിക്കാനെന്നാണുപായം? കാലം കഴിയുന്നു, ഇതുവരെയുള്ള ജീവിതം വ്യർത്ഥമാക്കി എന്നാണ് മറ്റാരു ത്കണ്ഠം. ജീവിതം ഒരു വസ്ത്രമാണ്, തരിയിൽ ഇതുവരെ ഞാനത് നെയ്യുകയായിരുന്നു. ഭവവാൻ്റെ കാൽ തുടക്കാനോരു തോർത്തു മുണ്ടകിലും നെയ്യാനിനി സമയമുണ്ടോ ?

നുറേൻ ഹാ! പാപനുലിൻ കളികളതു കൂപാ -
ലോല! ഞാൻ നെയ്തെതകുത്തു;
ചുറ്റിക്കാണുനെനാരീജിവിതവസനമുപേ -
കഷിച്ചു, നിൻ കാൽ തുടക്കാണ്
പറ്റിട്ടു തോർത്തുമുണ്ടാനിവനിനി വിരചി -
ചീടുവാൻ നേരമുണ്ടോ ?

മൃത്യുവിനെപ്പറ്റിയുള്ള മറ്റാരു പ്രതീകം എടുക്കാലിയുടേതാണ്. ഇന്ത്യ ഘത്തിരംഗിന് ‘ആണ്ടകുഞ്ഞ്’ എന്നുകേട്ടപ്പോൾ മുതൽപ്പനുണ്ടാകുന്ന വികാരങ്ങൾ ‘മുതൽപ്പൻ്റെ ചാരിതാർത്ഥം’ എന കവിതയിൽ കവി

വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. സംസാരത്തിന്റെ മാറാലയിൽ ചിറക്ക് പറ്റിയിരുന്നാൽ മുത്തുവാം എടുക്കാലി ഉടനുത്തുവരും. ഈ നിർമ്മലശിശുവ ദന്തം ഉൾത്താൽ വാസ്തവ്യത്തിന്റെ മുദ്രവല വീണ്ടും കെടുന്നു. മുത്തു ദയത്തിനും വാസ്തവ്യത്തിനുമിടയിൽ ഉശരുകയാണിവിടെ കവിമനസ്സ്. ഈ ഭാവം കുറേക്കുടി പുഷ്കലമാക്കുന്നു അടുത്തുള്ള വരികളിൽ.

നീരാടിപ്പുഖമാമൻ ചുമലിലെരാരുകുടം

ചോതിവായ്തേതനൊഴുക്കും:

വൈരാഗ്യത്തിന്റെ ഭസ്മക്കുറി മടിയിലിരു

തുമ്പേബാഴേയ്ക്കും തുടയ്ക്കും;

മാറ്റതാട്ടുന വെള്ളിക്കരുക തടവിയോർ -

കാതെ പിച്ചിപ്പറിക്കും;

പേരക്കുഞ്ഞിന്റെ മോണച്ചിതിയനിതരസാ -

മാന്യഹർഷാനുഭൂതി!

വൈരാഗ്യത്തിന്റെ ഭസ്മക്കുറി തുടച്ചുകളയുന്നവനാണ് ഈ ശിശു. രാഗവിരാഗങ്ങളേപ്പറ്റിയുള്ള വീക്കേജിയുടെ സകലപം വ്യക്തമാക്കാൻ ഈ ഒരു പ്രയോഗം മതി - വൈരാഗ്യത്തിന്റെ ഭസ്മക്കുറി തുടച്ചുകളയുന്ന മോണച്ചിരി. അല്പാല്പമായി ശവമായി പരിണമിക്കുമ്പോഴും മരുന്ന് ഒഴ്ച പോലെ അണ്ണാക്കിലിഥയുമ്പോഴും ഉള്ളൂന്നിരെയെ സഹപനങ്ങളാണ്; ഓൺനിലാവാണ്. വീക്കേജിയുടെ ഭക്തിയിൽ പ്രപഞ്ചവേവരാഗ്യത്തിന്റെ സ്വർഗ്ഗമേയില്ലെന്ന് എൻ.വി.കൃഷ്ണവാരിയർ പറഞ്ഞുവെച്ചതുകൊണ്ടാണ്.

ആയിരമജനകൾ

വീക്കേജിയുടെ കാവ്യലോകത്തെ വിവരിക്കുമ്പോൾ സാധാരണയായി ഭക്തിശൂന്യാരണങ്ങളേപ്പറ്റി മാത്രമേ പലരുമോർക്കാറുള്ളൂ. ഉൾക്കെന്നമുള്ള നാലഞ്ചു നീംട കവിതകൾ വേണ്ടതെ ശ്രദ്ധകിട്ടാതെ കിടക്കുന്നുണ്ട്. ചിത്രശാലയിലെ പ്രണയം ആണ് അവയിലെണ്ണ്. അലക്സാണ്ടർ ചക്രവർത്തിയുടെ പ്രതിശൂതവയുവും ഒരു ചിത്രകാരനും തമിലുള്ള പ്രണയത്തിന്റെ ഹൃദയമായ കമയാണത്. തന്റെ വയുവിന്റെ ചിത്രം വരയ്ക്കാൻ ചക്രവർത്തി ഏല്പിച്ചതാണ് ആ ചിത്രകാരനെ. പകേശ ആദ്യനിമിഷത്തിൽത്തനെ കാലത്തിന്റെ കൈകൾക്ക് മായ്ക്കാൻ പറ്റാത്തവിധിം ആ ദിവ്യസംസ്കര്യചരായ ചിത്രകാരൻ പ്രേമപ്പോൾ ചായംകൊണ്ട് സ്വന്തം മനസ്സിൽ വരച്ചുപോയി. അവളുടെ അവസ്ഥയും അങ്ങനെ തന്നെ. ചിത്രം വരച്ചുതീർന്നിട്ടും കാണാനുള്ള മോഹത്തിൽ ചിത്രശാലയിൽ പ്രവൃത്തി തുടർന്നു. ചിത്രം കാണാൻ യാദ്യച്ചികമായെത്തിയ രാജാവ് തന്റെ വയുവിനെ ചിത്രകാരൻ കരവലയത്തിൽ

കണ്ണടത്തുന്നു. ഈ ‘പുംശുലീകാമുകാദ്ദേശചിത്രം’ അദ്ദേഹത്തെ ക്രൂഡനാക്കി. രണ്ടുപേരും അദ്ദേഹത്തോട് യാചിച്ചത് കരുണയല്ല, മരണമാണ്. രാജാവിന്റെ മനമലിഞ്ഞു. അവരെ അദ്ദേഹം അനുഗ്രഹിച്ചു.

പ്രേമപ്രഭാവമനിയാതേതാനല്ല നാം
ആമോദതേതാടിതാ മാപ്പ് തന്നേൻ
നേർത്ത് നമ്മോട് നേരത്തെ ചൊല്ലായ്ക് -
കാരണം തെറ്റിയുഠിച്ചതത്രേ.

എത്ര വലിയ മനസ്സുള്ള ചക്രവർത്തി !

ഈകുട്ടത്തിൽ പെട്ടുതേണ്ട മറ്റാരു കവിതയാണ് അനാച്ചാദനം. വ്യക്തിജീവിതവും കലാജീവിതവും തമിലുള്ള പൊരുത്തക്കേടാണ് അതിലെ വിഷയം. മനസ്സിന്റെ അരോഗാവസ്ഥയാണ് ഉത്തമകലാസൃഷ്ടികൾ നിബാനമെന്നാണ് ബർണാഡ് ഷാ പറയുന്നത്. മരിച്ചുള്ള ഉദാഹരണങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ട്. അത്തരത്തിലെനാണ് അനാച്ചാദനത്തിന്റെ വിഷയം. പ്രശസ്തനായ ഒരു കലാകാരനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പത്തി ഉപേക്ഷിച്ചു. ഈത് വലിയ ഒഴ്ഘപ്പാടുണ്ടാക്കി. അവിന്തവരോക്കെ അവളിൽ പഴിചാരി. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ തന്റെ സുഹൃത്ത് ലീലയ്ക്ക് നായിക എഴുതുന്ന കത്തിന്റെ രൂപത്തിലാണ് കവിതയുടെ ചട്ടക്കുട്. ഭർത്താവിന്റെ പരസ്പ്രതീഗമനവും മദ്യപാനവും ദുർവ്വത്തികളുമാണ്, എത്ര ക്ഷമയുള്ളവളായിരുന്നിട്ടും, അദ്ദേഹത്തെ ഉപേക്ഷിക്കാൻ അവരെ നിർബന്ധിച്ചത്.

തൊഴുത്തിൽക്കുത്തും കുലാദ്ദോഹിയാമൊരുത്തരെൻ്റെ
എഴുത്തും പ്രസംഗവും ഏകമത്യതേപ്പറ്റി.
വ്യാധൻ്റെ കണയേറ്റ കിളിമേൽ കണ്ണിർത്തുകും
'സാധു'വിനുണ്ണാൻ കോഴിക്കറിയും മീനും വേണം

വി.കെ.ജി.ആരൈരയക്കിലും മനസ്സിൽക്കണ്ണിരുന്നോ എന്നറിയില്ല. ഉണ്ണക്കിലുമില്ലക്കിലും ഈകാരുത്തിൽ വിട്ടുവീഴ്ചയ്ക്ക് അദ്ദേഹം തയ്യാറായിരുന്നു. ശുദ്ധമായ മനസ്സിൽനിന്ന് വേണം ശുദ്ധമായ കലവരാൻ, അല്ലെങ്കിലെത് കാപട്ടമാകും. തന്റെ വിശ്വാസമ്പ്രേഹം ഉറപ്പിച്ച് പ്രവ്യാപിക്കുന്നു.

ആയിരമണിക്കുവിയാണ് മറ്റൊരു ഭാവത്തേക്കാളും വീക്കേജിയുടെ
സായത്തമായിടേണ്ട ദുർഭഗക്കലാലാഭം

ഈ അന്തർശുദ്ധിയാണ് മറ്റൊരു ഭാവത്തേക്കാളും വീക്കേജിയുടെ ഉള്ളിൽ തട്ടിയിരുന്നത്. തുളസിക്കതിരിന്റെതുപോലുള്ള ആ ശാലീന സുഗന്ധം ആണ് വീക്കേജിക്കവിത നൽകുന്ന ‘രോമനമ്പിപ്പതി’.

സർവാദ്രോഷിയായ പ്രാപണവികര

വി.കെ.ഗോവിന്ദനായരുടെ കൃതികളിലെ ഒരു വിശ്വാസവിപ്തിയെ
മുൻനിർത്തി എഴുതുന്നല്ലാചന

കെ. പി. ശക്രൻ

മാവുപോലെ മലയാളിക്കു നല്ല പരിചയമുള്ള ഫലവുകൾമാണ്‌പ്പോലോ സ്ഥാവും. ‘ആയിരുന്നു’ എന്നു പറയേണ്ടതാണോ ഇന്നത്തെ പാകം, ‘ആവോ! ’ ‘ചക്രമരം’ എന്നോ? മറ്റൊരു പരാമർശം സ്ഥാവി നെന്നുവിശ്വസ്യ നാളെ ഉരുത്തിരിഞ്ഞെന്തയ്ക്കുമോ? ഈ ആശങ്ക അസ്ഥാന തല്ലു എന്നു വരാം. അതുപോടെ; അല്ലപാം പഴയ കാലത്തെയാണ് ഇപ്പോൾ സ്വപർശിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ കവികൾ അന്ന് തങ്ങൾ ചുറ്റും ശസ്ത്രിക്കുന്ന പ്രകൃതിയുടെ സ്വച്ഛനതയെ നെന്നുശിക്കമായി രചനയിൽ പ്രതിഫലിപ്പിച്ചു പോന്നിരുന്നുവല്ലോ. അനുംം, പക്ഷേ, മാവു നേടിയ പദ്ധതി, പാഠം, സ്ഥാവിനു നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടു എന്നതല്ലേ പരമാർത്ഥം? കാല്പനിക തയ്യക്കു രുചി കാത്ത വിധം പരുക്കെനായി പ്പോൾ എന്നുണ്ടാ സ്ഥാവിന്റെ രൂപവും ഭാവവും? മുറ്റത്തിന്റെ അരുമയായ അടുപ്പത്തിൽനിന്ന് തൊടിയുടെ ശഹനമായ അകലങ്ങളിലേയ്ക്കു പിൻതെള്ളപ്പെട്ട സ്ഥാവ് പ്രതിനിധിയാണും ചെയ്തത് കൂസിക്കാവരവെത്തെയാണ് എന്നു തോന്തുന്നു. അതെന്നതായാലും മലയാളിയുടെ ജീവിതത്തിൽ ഈ ഫലവുകൾത്തിനുള്ള പക്കാടയാളപ്പെടുത്താൻ ഇവിടത്തെ കവികൾ മനസ്സിരുത്തിയില്ല. വളപ്പിലെ പല ഇനങ്ങളുടെ പട്ടിക നിരത്തുന്നതിനിടയ്ക്ക് (കുറ്റിപ്പുറത്തിന്റെ ‘ഗ്രാമിണകന്യക’യിൽ കാണുന്നതുപോലെ) യമാവിലെബാറു പരാമർശം എന്ന നിലയിൽ ഒരുണ്ടിക്കൊള്ളാനായിരുന്നു, ഒരു പക്ഷേ. സ്ഥാവിനു നീഡോഗം.

ഈതു നിമിത്തമാവാം, വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ ‘വേനൽക്കാരു മഴ’യിലെ ഒരു പദ്ധതി, മാവിനു പിരക്കുന്നതാണെങ്കിലും, പ്ലാവിനെ നിസ്തു ഉമായ സമാനത്തു പ്രതിഷ്ഠിച്ചുകണ്ടപ്പോൾ എനിക്ക് മനസ്സു നിറഞ്ഞു പോയി.

‘പൊള്ളിത്തുണ്ടിയ മാങ്ങകൾക്കു കവിൾ മി -

നൃനു, പിലാവിൽ കരും -

മുള്ളിൽ കോർമ്മയിൽ പുണ്ഡു, വീർത്ത വയറിൽ -

ചൂയുനു തെച്ചക്കൈൾ’

ഈവിടെ പ്ലാവു നേടുന്ന പദവി, മാവിന്റെതിനെ അപേക്ഷിച്ച് പരമോന്ന തമാശ് എന്നതു നിസ്സംശയമാണെല്ലോ. ഏറക്കുറെ ഒറ്റപ്പെട്ട, ഉള്ളിൽപ്പ് തിണ്ട, ഈ ഉദാഹരണം ആവർത്തിച്ച് അയവിറക്കാറുള്ളതിനിടെ, ഈതാ ഇന്ത്യിടെയാണ് ശ്രീ.വി.കെ.ഗോവിന്ദനായരുടെ ഒരു മുക്തകം, വിസ്തുമയം പോലെ, എന്നെല്ലാം ശ്രദ്ധയിൽ വന്നു വീണ്ടത്. ‘ബഹുസന്ധാന ഭീരുവിന്റെ സമാധാനം’ എന്ന ഈ മുക്തകത്തിനു പേരിട്ടുകാണുന്നു. അതായത്, പ്ലാവ് ഈവിടെ സ്വയമൊരു ഉന്നമല്ല, പിന്നെയോ സുപ്രധാ നമായ ഒരു പൊരുളിന്റെ സുചന പൊഴിയുന്ന ഉപാധി മാത്രം. അമാവാ, വസ്തുക്കൾ വസ്തുക്കളെല്ലാ നിലയ്ക്കല്ലെല്ലാ കവിതയിൽ സ്ഥാനം വരിക്കുക. വായനക്കാരെന ചില തത്ത്വങ്ങളിലേയ്ക്കു നയിക്കുക എന്ന തന്ത്ര യമാർത്ഥത്തിൽ അവയുടെ സാംഗത്യം. ഈ പദ്ധതിലും അതു തന്നെ സംഭവിക്കുന്നു. പ്രാപണികതയെക്കുറിച്ച് ഒരു പാഠം പതിപ്പി കുന്നു, അങ്ങനെന തന്റെ സംഭാത്തിക്കും സങ്കോചത്തിനുമിടയിൽ സാന്നതനും പകരുന്നു എന്നതാകുന്നു ഈവിടെ പ്ലാവിനുള്ള പ്രാധാന്യം.

എന്തുപാഠം, അതും ഒരു പ്ലാവിൽനിന്ന് എന്നു ശകയുംഭിക്കാം. അതിന് ഉത്തരം ലഭിക്കാൻ, വി.കെ.ജി.എന്ന കവിയുടെ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ വിശദരൂപം ഒട്ടാനു വിസ്തരിച്ചു ഗ്രഹിക്കേണ്ടിവരും. പ്രാപണികതയിൽ എത്ര ആഞ്ഞുപോയാലും തുപ്പതിയാവില്ല അതിന്. ഈതു തെറ്റ് തെറ്റ് എന്ന ഇടയ്ക്കു തോന്നും. പക്ഷേ തിരുത്താൻ താൻ ഒറ്റയ്ക്കു തുനിഞ്ഞാൽ ഒക്കില്ല. തന്റെ പ്രകൃതം ഇങ്ങനെന്നയാക്കിയ ഇംഗ്ലീഷ് തുണി തെടിക്കോളുകു - അതേത്യുള്ള നിവൃത്തി. വെറു തെയല്ല, ഇതൊക്കെ അസ്ത്രായി അറിയാവുന്ന കൃഷ്ണനെന്നതെന്ന വി.കെ.ജി. ഇംഗ്ലീഷേവത്തായി എടുത്തത്. ഇതെയിക്കം സഹാനുഭൂതി, ഇത്രയധികം സൗന്ദര്യാത്മകത - ഒക്കെ ഒത്തു ചേരുന്ന ദേവതാസ കലപം മറ്റൊരുണ്ട്! നാവോടു നാവു പകർന്ന് നാടു മുഴുവൻ നുകർന്ന വി.കെ.ജി.യുടെ പ്രസിദ്ധമായ ആദ്യകാലയ്യോകമുണ്ടപ്പോ, അത് കീട യറ്റ ഒരു കുമ്പസാരമാകുന്നു. കുമ്പസാരം കൃഷ്ണന്റെ മുമ്പിൽത്തെന്ന നടത്താൻ ന്യായമുണ്ട്- അതേതെ ശ്രീജനശ്രീകമ്മസ്തനകുകുമാ

കിൽ’ എന്ന സാകുതമായ സംബോധനയിൽ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇപ്രകാരം കൂഷ്ഠണനുമായി നേടുന്ന സമ്പർശനമായ തന്മയിഭാവം, സാധാരണ മാനുഷിക തയോടു നിലനിർത്തുന്ന സാദ്രാമായ താഡാമ്യും- രണ്ടും ഇഴ ചെർന്നു നെയ് തെടുക്കുന്ന തദ്ദേശ വി.കെ.ജി.യുടെ കവിതാപരമായ സത്യം. കെതിയും സക്തിയും അതിൽ ഒംഗിയായി മേളിക്കുന്നു. 1) നൃറാണ്ടിൽപ്പാതിയോളം... (2) കൗമാരം മുതൽ (3) ആറുബോൾപ്പാട ചുട്ടും- ഇത്തരത്തിൽ, കുടകുടെ കൂഷ്ഠണനോടു നടത്തുന്ന നിവേദനങ്ങളാൽ നിബിധമാണ്ടോ ആ ശ്രോകപ്രപഞ്ചം. അവയിലെ വെസല്യം വേവലാതിയുമൊന്നും നമുക്കെ ന്യമല്ല. അവയോടു നാം പുലർത്തുന്ന അനിരോധ്യമായ ലയത്തിന്റെ പൊരുള് ഇതാവാം.

ഈ പഞ്ചാതലത്തിൽ വേണ്ടിയിരിക്കുന്ന പ്ലാവിൽ നിന്ന് വി.കെ.ജി. പറിച്ച പാഠം പരിശോധിക്കാൻ. വെറും പ്ലാവല്ലോ, തന്നെല്ലാ വാൺ എന്ന വിശ്രഷ്ടം ഓർക്കണം. അതാവട്ട്, ‘പൊന്തിപ്പോന്തി യന്തവിഷ്ണുപദസനവർക്കം പുലർത്തിട്ടുന്ന പാകത്തിൽ ഉള്ളതും. പകേഷ അപ്പോഴും കാണുന്നു ‘അരയക്കു പിടികുടാൻ നല്ലിളം ചക്ക കഴ്.’ എന്നല്ല, ചുമലില്ലും ഏതുനുന്നുണ്ടോളോ ‘പ്രാരംഭ്യം’! എങ്കിലെൽത്ത്, പ്ലാവിന് ഒരു കുലുക്കവുമില്ലോ. അങ്ങനെ അന്താണ്ടു നില്ക്കുന്ന പ്ലാവിൽനിന്ന് ‘പാഠം പറിക്കാമെടോ!’ എന്നതെത്ര കവിയുടെ ആഹ്വാനം. പ്രാപണ്ണികതയുടെ പേരിൽ അപരാധബോധമൊന്നും അനുഭവപ്പെടുവാനില്ലോ എന്നർത്ഥമാം.

‘സമസ്യ’ എന്നു പേരിട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു മുക്തകം ഈ പ്രകരണ ത്തിൽ പ്രത്യേകം പ്രസക്തമാണ് എന്നു തോന്നുന്നു.

വൈരാഗ്യത്തിന്റെ ചിന്താപരമുഖത തലമേ -
ലാൽ മരപ്പാലു തേയ്ക്കേ,
ദാരിദ്ര്യത്തിന് വിരയ്ക്കും മഴയിലോരു മര -
ചേശ്വരിലോറ്റയ്ക്കിരിയ്ക്കേ,
താരുണ്യത്തിനു കാൽച്ചങ്ങളയിട്ടു മള്ളേ,
നാം സഹസ്രം സമസ്യാ -
പുരം പുരിപ്പു, കാവ്യസദനമയുതിമാ-
ഴ്ലിഷ്ടമല്ലോനുപോലും!

വി.കെ.ജി.യുടെ സത്യത്തിലേയ്ക്ക് ഈവിടെ വീഴുന്ന വെളിച്ചം സുക്ഷിക്കുക. വയസ്സായി; മനസ്സിലെ മൃദുത്വം വരംബു; മുടി നരച്ചു; ഇല്ലാവല്ലായ്മകളാൽ വലഞ്ഞു; അങ്ങനെ എക്കാക്കിയാവുന്നതോടെ, പിന്നെ തുഗതി- താരുണ്യത്തിൽ പ്രലോഭനങ്ങളെ തളച്ചോളുക എന്നല്ലാതെ? അനേകം സമസ്യകളെ അതു വഴി പുരിപ്പിക്കാം. എന്നാൽ കാവ്യാസ്യാ

ദനക്കതുകത്തെ മയക്കുന്ന മധ്യരം ഒറ്റപ്പുരണത്തിനും ഉണ്ടാവില്ല എന്നു മാത്രം! അതെ, വി.കെ.ജി.കവിതയുടെ ലാവണ്യം കാര്യമായും താരുണ്യത്തിൽ നിന്നുത്തനേയാണ് ഉറവപൊട്ടുന്നത്. അറുപതു പിന്നി ടതിനു പിരക്കുന്ന അദ്ദേഹം സാഹിത്യസമിതിയുടെ കൂട്ടായ്മക ഇൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്നത്. ‘വ്യഖ്യാനേവ’ എന്ന ആശയം ഷാരികമാ സ്ത്രീ പതിചയപ്പെട്ടതിയതിനെന്തുടർന്ന്, ഞങ്ങൾ കുറച്ചു പേര് ആ കൃത്യം അനുഷ്ഠിക്കാനാണെന്നും പറഞ്ഞ നന്ദത്ത ചിത്രയോടെ വി.കെ.ജി.യുടെ ചുറ്റും ഒത്തുചേരുക പതിവായിരുന്നു. വസ്തുതയെ താണ്: ഞങ്ങൾ യൊക്കെ വഴിപ്പെട്ടുതുന്ന താരുണ്യം അന്ന് വി.കെ.ജി.യുടെ വ്യക്തിത്വം പ്രസാർപ്പിച്ചു പോന്നു. അതിന്റെ നാലബ്ദു കണങ്ങൾ മതിയായിരുന്നു ഞങ്ങൾക്കു നവോൺമേഖം കണ്ണെത്താൻ. ഈ അനുഗ്രഹത്തിൽ അദ്ദേഹത്തോടു കിട നിന്നു അടുത്ത സുഹൃത്തായ ശ്രീ.കെ.പി.ആർ.മേനോൻ മാത്രം. പിന്നെ, ഒരു പക്ഷേ, ലോക തതിന്റെ കെടുതികളെ കവിതയുടെ ചിത്ര‘പ്രശ്നങ്ങളിലേയ്ക്ക്’ മുറയ്ക്ക് ഈ കിഴുച്ചേർത്തുകൊണ്ടിരുന്ന പ്ലാഞ്ചും, ശ്രീ.എൻ.എൻ.കക്കാടും..... പോരു, സ്മരണകളുടെ തരളമായ ആ തലത്തിലേയ്ക്ക് തൽക്കാലം കടക്കുന്നില്ല.

താരുണ്യത്തിന്റെതല്ലാത്ത ലാവണ്യസുത്രങ്ങളാണും വി.കെ.ജി.യുടെ ശില്പങ്ങളിൽ പാവിയിട്ടില്ല എന്നു വാദിക്കുക വയ്ക്കു. അവശന്നായി, ആസന്നമരണചിന്തയുടെ ആശേയനിമിഷങ്ങളിൽ ഉരുക്കി, അദ്ദേഹം നിർവ്വഹിച്ച ഏതാനും രചനകൾ നിന്നതുലമായ മറ്റാരനുവേണ്ടി ലേയ്ക്കു വാതിൽ തുറക്കുന്നു.

സംസ്കാരിപം, നിശാമുഖം, സംസ്കാരാഗം, പ്രാണനിമേഖം തൊടുള്ള കൃതികളിൽ വെളിപ്പെട്ടുന്നത് വേരൊരു വി.കെ.ജി.യാണ്ണേം എന്നു തോന്നാം. ഈ വി.കെ.ജി.കാണ് മറ്റൊരു വി.കെ.ജി.യേക്കാൾ ഉയരം എന്നു വിചാരിക്കുന്നവരും ഉണ്ടാവാം. അതൊക്കെ അഭിരുചിയുടെ അന്തരങ്ങൾ. എന്തോ-രണ്ടായി വ്യവച്ഛേദിക്കുന്നോർപ്പോലും ഈ ഭാവങ്ങൾ അനേകാനും പകരുന്ന പരഭാഗശോഡ വിസ്മരിക്കാതിരിക്കുന്ന യാവും വിവേകിത.

രണ്ടാമതേതത്തിനെ അപേക്ഷിച്ച് ആദ്യത്തേതതിന് മുഴുപ്പേരും, ഈ കവിവും - അത്രയും അസന്നിഗ്രാമാണ്ണേം. മറ്റാരു വഴവും ശ്രദ്ധയ മാണ്ഡ്: ഉടനീളം നരബാധിച്ച എന്നല്ല വി.കെ.ജി.ക്ക് വാർധക്യം. ആ ദശ വൈവഴ്യം, വൈരാഗ്യം- ഇങ്ങനെ കേവലം നിശ്ചയാത്മകമല്ല എന്നാവാം വി.കെ.ജി.യുടെ ദർശനം. വൈവഴ്യവും വൈരാഗ്യവും മൊക്കെ സഖ്യാർഥവൈഞ്ഞൾ മാത്രം. സ്ഥായിഭാവം, പക്രമായ ആ ദശ യില്ലും പ്രാപണവിക്രയിലേയ്ക്കു പതഞ്ഞതാഴുകുന്ന വാസനാപ്രേര

ഞക്കൾതന്നെ. “മുത്തച്ചേര്ണ ചാതിതാർമ്മധി” എന്നൊരു കൃതി ഈ വസ്തുതയ്ക്ക് ഉത്തമനിദർശനമാണ്.

അബ്ദു പദ്യങ്ങളും ഈ കൃതിയിൽ. അബ്ദും തേവുന്നത് ജീവി തന്റെഹാത്തിൻ്റെ തെളിനിരത്തേ. മരണം അടുത്തതതുകയല്ലോ, താൻ അതിനു പാകത്തിൽ മനോവൃത്തി പരിശമിപ്പിക്കണം എന്ന അവബോധം ഇടയ്ക്കൊന്നു പിടിഞ്ഞുണ്ടായ്കയല്ലോ. പക്ഷേ തനിക്കു പിറന്ന പ്രേരക്കുണ്ടിനോടുള്ള വാസ്തവ്യത്തിൻ്റെ വല ചുറ്റും പിണയുകയാണല്ലോ. മാറാലവലയാവാമത്; എന്നാൽ ഭേദികാൻ മഹാപ്രയാസം, ഇരുവുചങ്ങലയേക്കാൾ ഇടയ്ക്ക് ദുർഭേദ്യമാവുമല്ലോ താമരനും. അതാകുന്നു പ്രാപണവികതയുടെ വൈച്ചിത്ര്യം. ‘വാസ്തവ്യത്താൽ സ്വയം നിർമ്മിതമുദ്യുലവലസല്ലൂത്’ എന്ന് വി.കെ.ജി.ഈ ആശയത്തിന് എതിരു വാഞ്ചമയം അരുളുന്നു. വ്യാഖ്യാചിതം എന്നു വിചാരിച്ച് താൻ അനുഷ്ഠിച്ചുതുടങ്ങിയിട്ടുള്ള ചില വ്രതങ്ങൾക്ക് അർത്ഥം കെടുത്തുകയാണല്ലോ ഈ കൊച്ചു കിടാവ്. കാലതേത കുളിച്ചു ശുഖമായ തന്റെ ചുമലിൽ ഇവനിതാ ഒരു കുടം ചോരിവായ്തേനൊഴുകുന്നു: കുളിച്ച പാടേ സെമ്മംകൊണ്ടു കുറി വരച്ചത് ഈ വിരുതൻ തുടച്ചും കളയുന്നു! ‘മാറത്താടുന വെള്ളികരുക’ തിരുപ്പിടിക്കുക മാത്രമല്ല, പിച്ചിപ്പിക്കുകയുമാണല്ലോ ഇവൻ!പക്ഷേ പരമാർത്ഥമെന്നേനോ: ഇതിന്റെ യെല്ലാം ആസ്വാദ്യത അനിശ്ചയയുമാകുന്നു. ‘പേരകുണ്ടിന്റെ മോണ ചീതിയനിതരസാമാന്യപരിഷാനു ഭൂതി’ എന്ന് രേവപ്പേടുത്തുവോൾ, താൻ കാളിഭാസനെ ഏറ്റുപാടുന്നതായി വി.കെ.ജി.കോരിത്തതിച്ചിരിക്കണം.

ഈ പ്രകരണത്തിലെ ‘വൈരാഗ്യത്തിന്റെ സെമക്കുറിമടിയിലിരുത്തുവോഴേയ്ക്കും തുടയ്ക്കും’ എന്ന നിരീക്ഷണം എൻപ്പോടു നില്ക്കുന്നു. കുഞ്ഞിന്റെ നിഷ്കളുകമായ കുസൃതിയുടെ നിവേദനം എന്നതിന്പുറമേയും അതിലെ വിവക്ഷ നീളുകയാവാം. സ്വന്തം കവിതയുടെ സംഘടനമായ കളിന്പത്തെയല്ല ഇവിടെ വി.കെ.ജി.സുച്ചിപ്പിക്കുന്നത്? താൻ കവിതയെ താലോലിക്കേണ്ട താമസം, വൈരാഗ്യം തനിൽനിന്നു പറന്നകലുകയായി! ഭവഭൂതി എന്ന മഹാകവിക്ക് ആ പ്രശസ്തിപ്പേരുപതിഞ്ഞുകിട്ടാൻ ഇടയാക്കിയ ഒരു പദ്യം പരക്കെ പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ശിലജയുടെ സ്തനങ്ങളാണ് വാസ്തവത്തിൽ വന്ന മർഹിക്കുന്നത്. എന്തുകൊണ്ടേനോ - നോക്കു, ശിവൻ്റെ മേനിയിലെ ഭൂതി പുരണ്ഡിട് അവയുടെ മുഖം വെളുത്തിരിക്കുന്നു, കണ്ണാൽ തോന്നും, തപസ്വിയുടെ നില ഇപ്പോൾ എന്നായി എന്ന് ശിവനെ കടാക്കിച്ച് നന്നുകൈ ചിത്രകയ്യാണെന്ന്! പാരതികത്തിന്റെ ചാരത്തിൽ നിന്ന് പ്രാപണവികതയുടെ ചതുരവർണ്ണങ്ങളിലേയ്ക്ക് നമ്മെ ആകർഷിക്കുന്നിടത്താവും വി.കെ.ജി.യുടെ കവിതയ്ക്കും ചിരി വിടരുക.

ഈ ആശയത്തിന്റെ കുടുതൽ സമർപ്പണമായ സാക്ഷ്യമാണ് ‘മുത്തച്ചൻ ചാരിതാർത്ഥ’ ത്തിലെ ആരംപദ്ധ്യം. ഇവിടെ, ഭജനമുറി തിലിരുന്നു തോറ്റം പാടുന്ന പാകത്തിൽ തന്നെ അവത്തിപ്പിക്കുന്നു. ഒറ്റ അപകടമേ ഉള്ളു; അകത്തുനിന്ന് അന്യശബ്ദങ്ങൾ എഴുപ്പത്തിൽ അങ്ങാട്ടുതും. ഈതാ എത്തിയല്ലോ ഇന്ത്യിലുത്തിന്റെ തേങ്ങൽ. അതു കിടന്ന് അലയക്കുന്നോധും താൻ കിണങ്ങുന്നു തോറ്റം പാട്ടു തുടർന്നു. കാരണം, തന്റെ ‘സംഭേദസ്വന്പനനങ്ങൾ’ അകത്തുള്ളവർ അറിയരു തല്ലോ. അതെ, സംഭേദസ്വന്പനങ്ങൾ ഉണ്ട്; ആ ഉണ്മ അനുർ അറിയ രൂത് എന്നതിലാകുന്നു ഉണ്ടാക്കി.... അപ്പോഴേയ്ക്കും ആരോ പ്രവൃം പിച്ചു. ‘പ്രസവം കഴിഞ്ഞു, കുണ്ഠം ആൺ’. ഈ പ്രവൃംപനം തന്നെ പറ്റു ഉലയക്കുന്നു. ‘പെട്ടനടക്കിയിളകി മനസ്സാടി’ എന്നാകുന്നു കവി വാക്യം. അതിനിട വേരേയും മാറ്റിത്തു- ആരോ ചിതിച്ചുവല്ലോ! ആരു ദേതാവാം ഈ ചിതി? നേരത്തെ നാം സുകഷിച്ചില്ലോ, ശിതിജാസ്തന തിന്റെ സാകുതഹാസം - സത്യത്തിൽ അതിന്റെ പ്രകാരങ്ങേം തന്നെ യല്ലോ ഇതും? സന്തം കവിതയുടെ ചിതി; അതായത്, തന്റെ തന്നെ ഉള്ളിൽ നിന്നുയർന്ന ചിതി- ഈ മുടിവയക്കാനായി കവി ഇരുവിക ലപ്പങ്ങളെ മുഴുപ്പിച്ചടക്കുന്നതതെ ഇനിയത്തെ ഹൃദയമായ കല. എന്നാണ് വികലപ്പങ്ങൾ. പുജാമുറിയല്ലോ, ഇവിടത്തെ മൺ വീണ്ണുരുണ്ട് ഉണ്ടായത് എന്ന് ഒന്ന്, അഭ്യുക്തിൽ, ഇവിടെ കുടികൊള്ളുന്ന ഗോപ വാടക്കിടാവിൽ നിന്ന് ഉറന്നത് എന്നു വേരോന്ന്. കൂഷ്ഠം ഈ പ്രക രണ്ടിലും വി.കെ.ജി.യെ ജീവിതത്തിന്റെ ഉത്സവത്തിലേയ്ക്കു പ്രത്യാ നയിക്കുന്ന കുസ്യതിയായി കല്പപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് അർത്ഥഗഢ മെത്രേ.

വി.കെ.ജി.യുടെതിനേക്കാൾ അസന്നിഗ്യമാണല്ലോ, അടുത്ത കാലത്തു വിശ്വാഷിച്ചും, അക്കിത്തത്തിന്റെ വിശ്വാസവും ഭക്തിയും, എങ്കിലും അക്കിത്തവും വൈരാഗ്യത്തിലേയ്ക്ക് വഴുതിവീഴുന്നില്ല. ഇതിനു തെളിവാണ് അടുത്തയിട താൻ ആവിഷ്കരിച്ച മിശ്രവേറിയ ഒരു രചന. അതുനും ലാഡുവായ ഈ രചനയുടെ ഉന്നമേഷം നന്നാവേ രണ്ടുനേന്നു. ചുഡിൽനിന്ന് എന്നോ ഒച്ച കേൾക്കായി; നൊച്ചേനോ പുച്ചയോ ആവുമെന്നാണ് ഉദ്ദേശിച്ചത്. പക്ഷേ,

‘വാതിൽ ഞാൻ തുറന്നപ്പോൾ പുണ്ണിപുരട്ടിയ
വായിൽ വെള്ളയുമായി നില്ക്കുന്നിതുണ്ണിക്കണ്ണൻ’!
ഈ വിഭ്രമത്തിനു പിറകെ പെട്ടെന്നാരു വികലപം:
‘അണ്ണിതെൻ പേരക്കിടാവല്ലയോ?’ ഒടുക്കമോ,
‘വ്യത്യാസമെന്നുള്ളു ഹോ, ജീവാത്മാവും പരമാത്മാവും തമ്മിൽ?’

എന്ന അദ്ദേഹത്തിൽ വിലയവും. തന്റെ ഉള്ളിലെ ചിരി പുജാമൺഡി ലേയ് കും ഗോപബാലനിലേയ് കും വി.കെ.ജി. ഇന്നക്കുന്നതിലെ കലയും മലത്തിൽ അക്കിത്തത്തിന്റെതിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമല്ല.

കെതി യുടെ സാമു ഹി ക വ്യാ പ്തിയെ സ് പർശി കാനും വി.കെ.ജി.യുടെ മുക്തകങ്ങൾ സന്ദർഭം നല്കുന്നു. കെതി അതിന്റെ സത്താരുപത്തിൽ സർവാദ്ദേശകമായ ഒരു ഭാവമന്ത്രം. ആരെ താൻ ഭജിക്കുന്നവോ, ആ ഇഷ്യർന്റെ സത്തതികൾ തന്നെയാണല്ലോ സർവരും എന്ന സാതികമായ ഒരു സാഹോദര്യത്തിലേയ്ക്ക് ഭക്തനെ അത് എത്തിക്കേണ്ടതാണ്. അടുത്ത കാലത്താവശ്വ, ഈ സഹോദര്യ ത്തിന് വ്യാപ്തി വർദ്ധിച്ചിട്ടും ഉണ്ട്. പുതിയ മനുഷ്യാവബോധത്തിലെ മാലികമായ ഒരു തലമാണല്ലോ പ്രകൃതിയോടുള്ള ഏകക്കും. ജീവി ക്കൽ മാത്രമല്ല, ജീവിക്കാൻ അനുവദിക്കലും മനുഷ്യൻ്റെ കർത്തവ്യ മാണ് എന്ന വെളിച്ചം അതുവഴി ഉദിച്ചുകിട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കയാണ്. നമ്മുടെ വൈലോപ്പീളിളി ആയിരത്തിനെത്താള്ളായിരത്തി അവന്തെ ടിൽത്തനെ, ‘എല്ലപ്പുഴുക്ക’-ളിൽ ആ വെളിച്ചം ഉണ്ടത്തി എന്ന ഓർമ്മ ഉത്തേജകമന്ത്രം. ഈ പാവം പണ്ഡു പറഞ്ഞു കേടപോലെ, ചിറ്റുരപ്പ് നാടുവാൻ എല്ല കൊണ്ടുപോവുകയോന്നുമല്ല, എതോ പാഴപ്പാറയായി പരിണമിക്കാനുള്ള കുമി മാത്രം എന്ന്, താൻ പറിച്ച ശാസ്ത്രത്തിലും ശഹിച്ചിട്ടും, അതിനു നേർക്ക് പരുഷമായി കൈ നീട്ടാൻ തനിക്കു പറ്റി നില്ലു. അതിനെങ്ങാം താൻ തുനിന്താൽ ‘ജഗദംബ’ വിലക്കുന്നതായി തോന്നും. ‘അപ്പുനീ ഭ്രാഹിക്കരുത്’. ഓരോജീവിയും സ്വന്തം ജർമ്മ ത്തിലും ഇഷ്യരനു വഴിപാടിനുള്ള എതോ വസ്തുവുമായി തീർത്ഥ യാത്ര നടത്തുകയാണ്, അതിനെ ഫനിച്ചുകൂടാ; തട്ടുത്തുപോല്ലും കൂടാ. എത്ര ഉദാരമായ ഒരു ലോകബോധത്തിലേയ്ക്കാണ് ‘എല്ലപ്പുഴുക്കൾ’ മിചി വിടർത്തുന്നത് എന്ന ഇന്നതെന്ന സാഹചര്യത്തിൽ വിസ്മയ തേംാടെ നാം മനസ്സിലാക്കുന്നു.

ഇതിനു സദ്യശമായ ഒരു വി.കെ.ജി.മുക്തകം ഈ ശതാബ്ദി യുടെ സന്ദർഭത്തിലെകിലും നമ്മുടെ സവിശേഷമായ ശ്രദ്ധയർഹി ക്കുന്നു. ‘ഭൂമിയുടെ സംഭേദം’ എന്നാണ് ഈ മുക്തകത്തിനു പേരിട്ട കാണുന്നത്. എന്നെല്ലാം ഭൂമി സംഭദമിക്കാൻ എന്നാണെന്നീൽ, വി.കെ.ജി. തന്റെ ഇപ്പുദേവതയായ കൂഷംണിലേയ്ക്ക് ഇന്നക്കിത്തനെ അതു വിവരിക്കുന്നു.

‘ചേരുണ്ണിക്കൈയിലും,ഞായതു കഴുകി വെടു -

പ്രാക്കിയില്ലെങ്കിലിപ്പാൽ -

ചേരുണ്ണില്ലിനു കൂഷംണം - ജനനി മൊഴിയവേ

സംഭദമിച്ചുകിലും താൻ,

താരുള്ളിക്കൈപ്പട്ടംമനുകുമികളിലും
ചേറ്റിലും തിണ്ടിവാഴും
കാരുണ്യത്തിന്റെ ദോ: കഷാളനപുനിതജലം
ഭൂമി മുർധാവിലേറ്റു്

ഈ പദ്യം അല്പം ഈ വിടർത്തി പരിശോധിക്കാൻ വകയുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു- കൃഷ്ണൻ ക്രീഡയുടെ കോലാഹലത്തിൽനിന്ന് കേരി ഉള്ളാൻ ഓടിച്ചെല്ലുന്നു. അപ്പോഴാൻ യശോദ കയർത്തത്. കൈ മുഴു വൻ അഴുക്കാണമ്പ്പോ: അതു കഴുകി വെടിപ്പാക്കിയില്ലെങ്കിൽ ഈനു പാൽച്ചോറുള്ളം, അതുതന്നെ. ഈ വാക്കുകേൾക്കവേ, താഴെ ഭൂമി പകയ്ക്കുന്നു- അഴുകൾ എന്നതും തന്റെ അംഗമല്ലോ, അതിനു നേരേ ഇങ്ങനെ വഴക്കു വേണ്ടോ?കൃഷ്ണൻ, ശരി, കൈ കഴുകാൻതന്നെ നിശ്ചയിച്ചു. കൃഷ്ണൻ എന്നു വെച്ചാലോ: അണുകുമികൾ, അഴുകൾ എന്നിവയെ ഒക്കെ സൃഷ്ടിച്ച ശക്തി. അവയോടൊക്കെ, അതിനാൽ, അദ്ദേഹത്തിന് കന്തര കാരുണ്യവുമാണ്. ആ കാരുണ്യം കൈകഴുകവേ, പുണ്യജലം കിനിഞ്ഞു. നേരത്തെ പറഞ്ഞ പകപ്പിന് ഉപശാന്തി യായി ഭൂമി ആ കിനിപ്പ് സന്തം നിറുകയിലേയ്ക്ക് കുളിർക്കേ സ്വീകരിക്കയും ചെയ്തു.

ഈനു വായിക്കവേ, പല അർത്ഥമ്പായകളും ഈ ഭ്രോകത്തിന് സ്വന്തരിച്ചു കിട്ടുന്നു. ‘പാൽച്ചോറുള്ളിന്നു കൃഷ്ണൻ’- ‘കാള്ളൻ’ എന്ന് എഴുപ്പം ഉഭിക്കാവുന്ന പഴുതിൽ ‘കൃഷ്ണൻ’തന്നെ ഇണക്കിയതിന് ഏതെങ്കിലും വിശ്രഷ്ടവിവക്ഷ ഉണ്ടാകരുതേ? ‘കൃഷ്ണനിൽനിന്നു പരിണമിച്ചതാവാം ‘കാള്ള്’നും. പകേഷ ഈന് അവ ഉണർത്തുന്ന ഭാവവു സ്വാംപ്യം ഒന്നല്ലല്ലോ. വി.കെ.ജി കൃഷ്ണനശബ്ദംതന്നെ വിന്യസിക്കുന്നതോടെ, കരുതൽ/ വെളുത്ത എന വ്യവച്ചേദം ഉരുത്തിയുകയായി. ഇവരിൽ വെളുത്തവരെ ഭാവം, താനാണ് കരുതവനെ പോറ്റുന്നത് എന്നതേ. വാസ്തവ്യത്തിന്റെ പാൽച്ചോറു വെച്ചുനീട്ടാൻ താൻ സന്ധാനമല്ലോ; കരുതവൻ ഒക്കെകഴുകി വെടിപ്പുവരുത്തണമെന്നേ യുള്ളൂ! വെളുപ്പിന്റെ ഈ രക്ഷണവ്യുഗ്രത പല വിതാനങ്ങളിൽ ഈന്ന നമ്മുടെ നാട്ടിൽ വലവിരിച്ചുകൊണ്ട ഇരിക്കയാണമല്ലോ. ഗാട്ട്, എധിബിജി-ജി- വ്യപദേശങ്ങൾ പലതാണ്. എന്നാൽ എല്ലാറ്റിന്റെയും വ്യവസ്ഥ ഒന്നുതന്നെ: ഒക്കെകഴുകുക, കഴുകുക, ഇത് പച്ചയ്ക്കിടത്തനെ ഇംഗ്ലിഷ് ഇംഗ്ലീഷ് ചുപ്പാടുയർത്തുകയും ഉണ്ടായല്ലോ. എന്നിട്ടോ ഇതിനെതിരെ നാം ഉദിഗ്രാവുകയുണ്ടായോ? അതോ, ഒക്കെകഴുകാൻ കുമ്പിടുകളും എന്ന് നമ്മുടെ ഭരണാധികാരികൾ ഉത്സാഹം കൊള്ളുക യാണോ ഉണ്ടായത്?ഈതെ വ്യത്തികേടോ ഇവിടത്തെ മനുഷ്യർക്ക്, ഈ മല്ലിന് എന്ന് ഭൂമി നിശ്ചയമായും ഇതിനെച്ചാല്ലി മാംകിയിരിക്കണം. മാംകുന്ന ഭൂമികൾ ആരു നല്കും സാന്തരം? ഈ സന്ദർഭത്തിലായെത്തു നവീനമായ ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് രസകളപ്പെം സംഗതമാവുന്നത്. ഉദാഹരിപ്പു

വിശാലവുമായ ഒരവേബാധിത്തിന്റെ സാന്നിധ്യമായി, സത്താരുപത്തിൽ വേണം അതു സാക്ഷാത്കരിക്കപ്പെടാൻ. കറുപ്പ്, വെളുപ്പ്-ങന്നും അതിന് അനുമാവരുത്. മനുഷ്യൻ, കുമി, മരം, പുല്ല് - ഓരോനിനേയും അത് ആദ്ദേശിക്കണം. വി.കെ.ജി.യുടെ പദയോഗം മനസ്സിനുത്തുകും ‘താരുണ്ണിക്കൈപ്പുട്ടപ്പ്’ എന്നാണാല്ലോ. അതു പരിചിതമാവില്ല ഇത്. ഈ വിശേഷണത്തിലേയ്ക്ക് തത്തുക്കുന്നതോടെ, അണുകുമി ചേർ-എല്ലാ റിനോടും നമുക്ക് എന്തെന്നില്ലാത്ത വാസല്പ്പം ഉദിക്കയായി.

‘തിയിനെപ്പോലും ‘തണുപ്പിക്കുമപ്പോൾതു-
കഴുനാൽ തിർത്തവള്ളി ഞാനു’

എന വള്ളതോൾ വാങ്ങമയത്തിന്റെ ഉൺ്മ ലഭികയുമായി. സഹാനുഭൂതിയുടെ ഈ വിശാലവീക്ഷണത്തിൽക്കവിഞ്ഞ വേറെന്തുവേണ്ടു, സമസ്തസത്തകലുടെയും സവിത്രിയായ ഈ ഭൂമിക്കു സാന്തുനപ്പെടാൻ.... കൃഷ്ണൻ കാരുണ്യപുർവ്വം കൈകചുകിയതിന്റെ തെളിനീർഭൂമി നിറുകയിലേറ്റു എന കല്പനയ്ക്ക് ഇതാകുന്നു പൊരുള്.

ഉന്നിയെയാരംശം കുടി ഇവിടെ ആലോച്ചിക്കാം. സാധാരണനായി ത്തിന്റെ വടിവിലല്ല ഈ ശ്രോകത്തിന്റെ സമാപനം. പഴയ ഭക്തിസാഹിത്യത്തിന്റെ പാകമാണെന്നും വരെടു, ആ ‘പുനിതജല’ത്തിനു പിറകെ ‘വിന്മയം വെൽവുതാക്’ എന്നോ ‘നിങ്ങളെക്കാത്തിട്ടേ’ എന്നോ ഒക്കയാവും നാം പ്രതീക്ഷിക്കുക. ഇവിടെ പകേശ ‘ഭൂമി മുർധാവിലേറ്റു’ എന സാഹല്പ്പയ്ക്കാണാല്ലോ വി.കെ.ജി.എടന വികസിപ്പിച്ചത്. നിറുകയിൽ ഉണ്ണണാത്ത വ്രണവുമായി അശ്വത്ഥാമാവ് നിന്തുതയിൽ അലഞ്ഞുനടക്കാൻ ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നതേ നമ്മുടെ വിശ്വാസം. ചന്ദനമരച്ചാൽ ചാണക കഴുകണം എന്ന് പണ്ട് മുതൽന്നീ നിഷ്കർഷിച്ചിരുന്നു. ഞാൻ കാരണമാരാഞ്ഞ പ്പോൾ കേൾക്കായി: കാണാനാവിശ്ലേഷില്ലോ ശരി, നിറുകകുനിച്ച് അശ്വത്ഥാമാവ് താഴെ കാവലുണ്ടാവും എന്. എൻ്റെ ബാല്യത്തിന്റെ കിടലങ്ങളിൽ ഞന്നായിരുന്നു ഈ അറിവ്. പിനെ എറെ നാൾ ഞാൻ ചന്ദനമരച്ചില്ല. എങ്കിലും അരച്ചനാളുകളിലെവാക്കേ ചാണകസമുദ്ഭവമായി കഴുകിപ്പോന്നു. ആ വെള്ളം പലിച്ചു വിണ്ട് അശ്വത്ഥാമാവിന്റെ വ്രണത്തിന് വല്ല ശാന്തിയും കൈവന്നുവോ ആവോ?....

ഈ നമ്മുടെ ഭൂമിതന്നെ നിറുകയിൽ മാത്രമല്ല, ഉടലിലാകെ എറ്റു വ്രണങ്ങളുമായി അനാമത്രത്തിൽ ഉള്ളതെന്നെങ്ങനെല്ലോ അവസ്ഥ? ആ മുർധാവിലേയ്ക്കു മുഖുവായി ചുരുതാൻ നമ്മളിൽ കാരുണ്യം ഉണ്ടത്തുക എന്നതാണാല്ലോ കവിത അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട കാതലായ ധർമ്മം. കേരളത്തിലെ ഒരു ‘പഴങ്ങൻ’ ശ്രോകക്കാരൻ ആ ധർമ്മം പര്യാപ്തമായി അനുഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്നു എന അറിവ് ഉജ്ജീവകം തന്നെ.

ശ്രോകപാരമ്പര്യം

യോ: എം. ആർ. രാജവവാരിയൻ

അധ്യാത്മചിന്ത മുതൽ അമ്മായിക്കുട്ടം വരെ എന്തിനും കയറി ക്കുടാവുന്ന ഒരു കുടാണ് ശ്രോകം. ഇതിഹാസപുരാണങ്ങളും കാവ്യ നാടകാദികളും മറ്റും ആവ്യാനത്തിനു മുഖ്യമായും ആശ്രയിക്കുന്നതു ശ്രോകങ്ങളെല്ലാണ്. ശാസ്ത്രങ്ങൾപോലും, അത്രമേൽ കൃത്യത ദീക്ഷി ക്കേണ്ട അവയുടെ വ്യവഹാരത്തിനു ശ്രോകങ്ങളെല്ലതനെ സ്വീകരി ക്കുന്നു. ശ്രോകം കേവലമൊരു രചനാപദ്ധതിമാത്രവുമല്ല, ഒരു സംസ്കാരചിന്മാനകൂടിയാണ്. വൈദികകാലം തൊട്ടെ ചെറിയ ചെറിയ കെവ ശികളായി ഉറവപൊട്ടി എലിക്കാൻ തുടങ്ങിയ ശ്രോകധാര ഇതിഹാസ കാവ്യാദികളുടെ കാലമാവുന്നോഴേയ്ക്ക് ശാഖോപശാഖമായി വളർന്ന് വാങ്ങമയങ്ങളുടെ തടങ്ങളിലെങ്ങും അവയുടെ ഉള്ളിവക ചെതന്യം പ്രസരിപ്പിക്കുമാർ വ്യാപകമായി. ബോഹമണിയ ശ്രമങ്ങൾപോലെ തനെ ജൈന- ബഹുക്യതികളിലും പ്രവേശം സിദ്ധിച്ഛ ശ്രോകസം സ്കാരം വേദങ്ങളിലും ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങളിലും എന്നപോലെ നികാരങ്ങളിലും പിടകങ്ങളിലുമെല്ലാം സന്നിഹിതമായ ഒരു സംസ്കാരചിഹ്നമായി. തൊലിപ്പുറമെ കണ്ണാൽ കേവലമൊരു നിബന്ധനോപാധിയായ ശ്രോകം അങ്ങനെ വാങ്ങമയങ്ങളുടെ മത്തേതരവും മാത്രാബാധ വുമായ ഒരു സംസ്കാരചെതന്യമായി ഉരുവിടാനും ഓർമ്മയിൽ കരുതാനും സൗകര്യമുള്ള ഒരു രചനാരീതിയായി; ഭാവബന്ധങ്ങളുമായി ഇണക്കം പുണ്ഡ് ചില ചില ശ്രോകരുപങ്ങൾ ചില ചില മനോഭാവങ്ങളുടെ പ്രകടനത്തിനു സവിശേഷം പ്രയോഗയോഗ്യവുമായി. കരുണ ത്തിനു വിയോഗിനിയും വീരത്തിനു ശാർദ്ദുലവിക്രീഡിതവും മറ്റും ഉപ

യോഗിക്കുവേബാഴുണ്ടാകുന്ന ശോഭാതിശയം ശ്രദ്ധിച്ചാൽ മതി ഇപ്പറ ഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം വെളിവാകാൻ.

സംസ്കൃതത്തിന്റെ തരവാടായ ആര്യാവർത്തത്തിൽ തന്നെയാം വണം ശ്രോകം പിറവിക്കാണിക്ക്. എന്നാൽ ആ സംസ്കൃതവും അതിന്റെ സംസ്കാരവും രാഷ്ട്രീയവും സാമൂഹ്യവും സാമ്പത്തികവുമായ കാരണങ്ങളാൽ ആര്യാവർത്തത്തിൽ നിന്നു പുറമേയ്ക്ക് വ്യാപിച്ചപ്പോൾ ശ്രോകപാരമ്പര്യവും പ്ലം ചേർന്നു. ഭാരതീയ സംസ്കാരവും ജീവിതാദർശങ്ങളും ചെന്നുപെട്ട ദ്വിപാത്രരങ്ങളിൽ ഭാരതീയ സാഹിത്യം ശയങ്ങളോടൊപ്പം ശ്രോകസന്ദർഭങ്ങളായവും അതിലെ വ്യത്യവ്യവസ്ഥയും കൂടി സ്ഥാനംപിടിച്ചതായിക്കാണാം.

സമർ ദിവാരാത്രി നെക്കണ്ട് സുരാലയ
ദനിഞ്ച് പ്രകാശാത്മക സർവ്വഭാസര
അനിഞ്ച് സൈകർണിഞ്ചക്കുമുഖാജരിഞ്ച് കുലം
മുങ്ഗണ്ട് ചട്ടകവാകിൻ പപസഹ്ലവാൻ പ്രിയാ.

(സുരലോകത്തിലെ പദാർത്ഥങ്ങളുടെ, സ്വയം പ്രകാശംകൊണ്ട് രാസ്തകൾക്ക് തിരിച്ചറിയാവല്ലായിരുന്നു. വികസിച്ച ആസ്വല്യം വിർഹിയായ കോകവു മാണ്ഡ് രാവിനെ സുചിപ്പിച്ചത്)

ഭാരതത്തിന്റെ ഭൂമിശാസ്ത്രപരിധികൾക്കപ്പേരുടെ ജാവ മുതലായ ദ്വിപാത്രരങ്ങളിൽ പോലും പ്രവേശിച്ച ശ്രോകപാരമ്പര്യം ആര്യാവർത്തത്തിനു തെക്കോടു ഭ്രാവിയഭൂമിയിൽ പ്രചരിച്ചത് സാഭാവികം മാത്രം. എന്നാൽ ഭ്രാവിയഭേദത്തെ പ്രയോഗം ശ്രോകപാരമ്പര്യത്തിൽ പുതുരിതി കൂടിച്ചേർത്തു. ചിലവുത്തങ്ങളിലെ മാത്രാവുവസ്ഥയെത്തന്നെ ചെറുതായി വ്യത്യാസപ്പെടുത്തി വ്യത്യാസങ്ങളിൽ വെച്ചിട്ടും വരുത്താനും കൂടി തെക്കൻഭാഷകൾക്കു കഴിഞ്ഞു. വൻഡിയിൽ പത്തൊമ്പത്ക്കുമുള്ള ശാർദ്ദൂല വിക്രീയിതം എന്ന വ്യത്യത്തിനുപുറമെ തെല്ലുകൾക്ക് ഇരുപത്കഷ്ഠരമുള്ള അതിശാർദ്ദൂലം എന്ന വ്യത്തം കൂടി കൈവന്നു.

കവനാർത്ഥം ബുദ്ധയിണിതിന്
സുകവിതാകാര്യംബെന്നാവുത്തി ഈ
ഭവമദ്വാനതതിനുതദ്ദേശവാദം
ഭാഗ്യം ബുദ്ധബുദ്ധ്യത്
യുവുനേ ഭാന ജയിണിതിന് രൂപജയിൽ
തുദ്വാദി ചേന്നടിനാ -
കവനം ബുന്ന് ഗുരുവേവിലെക്കഹരുഡേ
കാടാടവാദാഡേദൻ

മലയാളത്തിലെ ഒരുപാഹരണമെടുത്താൽ ഉമാകേരളത്തിലെ, അവസാനഗ്രോക്കം, 'വേണാട്ടിനു ഗുണം വരാൻ' എന്നത് എടുത്ത് അതിശാർഥമാക്കിയാൽ,

നിജനാട്ടിനു ഗുണംവരാൻ വഴിയതാ
വേണാഞ്ഞാനോതിട്ടും മന്തിതൻ
ചൊടിയാളും മോഴിക്കേട്ടു റാണിയതിനായ്
ചേണാളും തസ്മയ്യതം നൽകിനാൾ
പ്രണയാധിശനോടൊത്തു പാണ്യരയശ-
പ്രാണാ സ്നാർജ്ജിച്ചു തത്ക്ഷേഷാണിമേൻ
നെടുനാൾ വാണു നൃപാലപുത്രി, സകലം
നിണാൾ നമ്മൾക്കു സമ്മംഗളം.

ഇതേപോലെ സുഗ്യരയെ മഹാസുഗ്യരയാക്കുന്ന ഒരു പതിവുമുണ്ട് തെലുക്കർക്കും കർണ്ണാടകക്കാർക്കും.

ദ്രോകപാരവയരുത്തിന്റെ എറ്റവും സജീവമായ ധാര ചാടുക്കി യുടേതാണ്. സംസ്കൃതഭാഷ ചാടുക്കികളുടെ ഒരു സാഹരം തന്നെ. ഓരോരോ കവികളുടെയും അവരുടെ കൃതികളുടെയും അവയിലെ ശ്ലാഹികളുടെയും എന്നുവേണ്ട കവികളുടേയും അവരുടെ ശ്ലാഹികളുടേയും താരതമ്യമടക്കം സാഹിത്യസംബന്ധിയായ ഒന്നവയി കാര്യങ്ങളാണ് വാമാഴിയായി പ്രചതിക്കുന്ന ഈ ജനുസ്തിലുള്ളത്.

ചാടുക്കി, യമാർത്ഥത്തിൽ ഒരു ലിവിതപാരമ്പരുത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. എന്നാൽ അതിന്റെ ജീവചെത്തന്നും എഴുത്തിലല്ല, വാമൊഴിയിലാണ്. അച്ചടിക്കുന്നതോടെ അവയുടെ ധർമ്മവും പെരുമാറ്റരീതിയും മാറിപ്പോവുന്നു. എന്നാൽ വീണ്ടും സുഹൃദ്ദംവലയങ്ങളിലെ വാമാഴികളിലെത്തുണ്ടോൾ അവ സ്വയം ജീവൻവെച്ച് രസനിഷ്ടനിയായിത്തീരും.

ചാടുക്കികൾ അവസരഭഗിതികളാണ്. ഓരോ സന്ദർഭത്തിൽ പറയാൻ / ചൊല്ലാൻ ഉള്ളവയാണ് എന്നർത്ഥമം.

നപുംസകമിതിജ്ഞാനാ
പ്രിയാദൈപ്രേഷിതം മന
തത്തുത്തഭ്രത വരമതേ
ഹതാ: പാണിനിനാ വയം.

മനസ്ത്വം വ്യാകരണപ്രകാരം നപുംസകശബ്ദമാണ്. നപും സകമാണല്ലോ എന്നു കരുതിയാണ് പ്രിയയുടെ അതികിലേക്കയെച്ചത്. അത് വിഭദ്ധതനെ പാർപ്പായി. പാണിനി ചതിച്ചു. എന്നു ഭാവം.

ചാടുകതിയുടെ ധർമ്മങ്ങൾ പലതാൻ. ചിലപ്പോൾ അതു കവികളെ താരതമ്യം ചെയ്യും. എങ്ങനെന്നെന്നുണ്ടാൽ, ഒരിക്കൽ ഭോജരാജാവ് വെളുതിയേടും കാളിഭാസനോടും ആവശ്യപ്പെട്ടു, രത്യന്തരത്തെക്കുറിച്ച് ഓരോ പദ്യമുണ്ടാക്കാൻ. ഭവഭൂതി ഒരു പദ്യം രചിച്ചു.

മുക്താ ഭൂഷണമിന്നുബിന്നംബമജനിവ്യാകിർണ്ണതാരം നം -
സ്ഥാരം ചാപമപേതചാപലമഭൂദിനീവരേമുദ്രിതേ
വ്യാലിനം കളക്കൻം മന്ത്രണിതം മനാനിബലർമ്മനിതം
നിഷ്പന്നസ്തബകകാച ചന്ദകലതാസാഭുനാജാനേതത:

പ്രിയാ ശരീരത്തെ പ്രകൃതിദ്യുശ്യങ്ങളുമായിണക്കിക്കാണ്ട് ആനന്ദമുർഖ്യയുടെ ചിത്രം രചിക്കുകയാണിവിടെ കവി ചെയ്തത്.

കാളിഭാസ പദ്യം ഇങ്ങനെയായിരുന്നു.

സിനം മണ്ണാലമെന്നവം വിലുളിതം സ്രൂഗഭാരതനഖംതമഃ :-
പ്രാശേവപ്രമമാനകൈതകശിഖാലീലായിതംസുസ്മിതം.
ശാന്തം കുണ്ണാലതാണ്യവം കുവലയദാനം തിരോമാലിതം
വിതം വിദ്യുമസീതകൃതം നഹിതതോ ജാനേകിമാസീദിതി.

വിയർപ്പുപൊടിഞ്ഞപ്രദബിംബം, പുമാലകളുടെ ഭാരതത്താൽ ഉല്ലത്തെ ഇരുട്ട്. കൈതപ്പുമൊട്ടുവിരിയും പോലുള്ള ചിതി. കർണ്ണാരേണാങ്ങളുടെ തുള്ളാട്ടം നിലച്ചു. രണ്ടു കരിക്കുവള്ളെങ്ങൾ വിലങ്ങനെയടങ്ങിപ്പാവിഡി അങ്ങൾ സീൽക്കാരം ബെടിഞ്ഞ് - പിനെ എന്തുണ്ടായെന്നനിക്രിണേണ്ട കൂടാം...

കാളിഭാസപദ്യം കിടയറ്റതെന്നു ഭോജൻ വിധിച്ചു. (അ കേരകശിഖാലീലായിതം സുസ്മിതമാണ് അതിനുള്ള തെളിവ്). ഭവഭൂതി എതിർത്തു. കാളിഭാസനോ, ഇങ്ങനെയാരു പരിക്ഷയാവാമെന്നായി. രണ്ടാളും പദ്യമെഴുതുക. എഴുതിയ ഓല സരസ്വതീക്ഷ്മത്രത്തിന്റെ തിരുനടയിൽ വെച്ച ജലപാത്രത്തിലിട്ടു നോക്കുക. പരിക്ഷയിൽ ഭവഭൂതിയുടെ പദ്യം, കാളിഭാസപദ്യത്തോളം തനെ താണില്ല. ഭേദി സാധം കാതിലണിഞ്ഞ പുവിൽനിന്ന് പുന്നോടിയുടെ ഒരു തരിയെടുത്ത് ഭവഭൂതിയുടെ എഴുതോലമേലിട്ടു. രണ്ടാലയും ഒരേ വിതാനത്തിലായി, അപ്പോൾ കാളിഭാസൻ പാടി.

അഹോമേസൗഭാഗ്യം മമച
ഭവഭൂതേശ്വരഭണിതീ
ഘടായാമാരോപ്യപ്രതിഫലതി
തസ്യാം ലഘിമനി
ഗിരാം ഭേദി സദ്യഗ്രൂതികലിത
കത്തഹാരകലികാ
മധുളിമാധ്യരൂപം കഷിപതി.
പരിപുർണ്ണതെന്നു ഭഗവതി

ഭവഭൂതിയുടെ പദ്യത്തിൽ ഒരാറ്റത്തരി പുണ്യാടിയുടെ മാധ്യരൂപ കുറിവ് കണ്ണഭത്തുന ആ കാഴ്ച പാടുക്കതിയുടെ കാവ്യാസ്വാദന സംസ്കാരത്തെയാണ് കാട്ടിത്തരുന്നത്. ഇവിടെ കാളിഭാസൻ, ഭവഭൂതി, ദോജൻ എന്നിവരുടെ ജീവിതകാലം ഒന്നുതെന്നേയോ എന്ന ചതിത്രചിന്തയോ ഇത് പദ്യങ്ങൾ അതാതുകവികളുടെതുതെന്നേയോ എന്ന കൃത്ത്യചിന്തയോ അസ്ഥാനത്താണ്. രണ്ടു കാവ്യഗണലികളുടെ അമബാ ഭാവനാവ്യാപാരങ്ങളുടെ താരതമ്യമാണിവിടത്തെ വിഷയം.

ചിലപ്പോൾ ചാട്ടു ഒരു ജീവിതവീക്ഷണമാവാം.

അധികാരി കിം ബാലേ,

തവ കിം പതിതം ഭൂവി?

രേ,രേ, മുഡ, നജാനാസി

ഗതം താരുണ്യമർക്കതികം?

കീഴെ നോക്കുന്നതെന്നേ നീ

വല്ലതും വീണുപോയിതോ,

വില്ലീനിയറിയുന്നീല്ലോ?

നിലത്തുനോക്കിനിന ഒരു തരുണിയോടു തരുണൻ ചോദിച്ചു: എന്നാണ് താഴോട്ടുതനെ നോക്കുന്നത് വല്ലതും നിലത്തുവീണു പോയോ? മറുപടി: മുഡാ, അറിഞ്ഞില്ലോ, താരുണ്യനിമിഷത്തിന്റെ മുത്തുമണി. ഇതോർമ്മപ്പെട്ടതുനു ഒരു ചാടുക്കതി വി.കെ.ജിയുടേതാ തിട്ടുമുണ്ട്. ഒരു മുർധയുടെ പരാതി സവിയോട്

കണ്ണാൽ സുന്ദരനാണു നല്ല ധിഷണാ

സാമർത്ഥ്യമുണ്ടെങ്കിലും

കൊണ്ണാടാൻപണി കാമുകന്റെ നിലയിൽ

പ്രാഗത്തുമില്ലപ്പവും

രണ്ണാൾ ഞങ്ങൾതനിച്ചിരിക്കുമളവാ

വിദ്യുത് പ്രദീപം കെടാ -

നുണ്ണായോരു നിമിത്തമോർത്ത സമയം

പാശാക്കിയായാൾ സവീ

കാമിനീകാമുകനാരിരിക്കെ കരിള്ള് പോയി. കാമുകൻ അതിന്റെ കാരണം ആലോച്ചിച്ചിരുന്നു സമയം പാശാക്കിയെന്ന്.

ആധുനികകാലത്ത് ചാടുക്കതികളുടെ കർത്ത്യത്യം ഒരു തർക്ക വിഷയമല്ല. അതിന്റെ പ്രചാരവും അങ്ങനെന്നെന്ന്. എന്നാൽ പഴയ കമ അതല്ല. കാളിഭാസൻന്റെയോ ഭവഭൂതിയുടെയോ പേരിൽ പതിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന ഫ്രോക്കങ്ങൾ അവരുടേതു തന്നെയെന്നല്ല ആ ഉക്കതികളിലെ വിവക്ഷ. ഒരു ഗണലിക്കുടെ മുല്യനിർണ്ണയമാണിവിടത്തെ വിഷയം.

ഭോജനം ദേഹി രാജ്ഞിന്റെ

എല്ലത്സുപസമനവിതം

എന്നാർക്കും പറയാം. പകുഷ അതിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ,

മാഹിഷരചശരച്ചുന്നു

ചട്ടികാധവളം ദയി

എന്ന വരികളിൽ കാളിഭാസ കവിതയ്ക്കിന്റെ ഒരു ബിന്ദു ഉപന്ഥത്തില്ലി
ടുണ്ട് എന്നാണ് ചാടുകതികാരൻ്റെ വിവക്ഷ.

ഭൂവഭൂതിയുടെ ഉത്തരരാമചരിത്തതിലെ ഒരു ശ്രോകമുണ്ട്:

കിമപികിമപി മനം മനമാസകതിയോഗാ -

ദവിരളിതകപോലും ജല്പതോരകമേണ

അശ്വിമില പരിരംഭ വ്യാപ്യ തേ കൈകദോഷ്ണോ -

രവിദിത ഗതയാമാ രാത്രിരേവവ്യരംസീത്.

കവിശ്രകവിജ്ഞാടുരുമ്മുമാർ കാതിൽ ഓരോനു മന്ത്രിച്ചും കൈകൾ
ആലിംഗനത്തിൽ മുറുകെയമർന്നും നേരം നീങ്ങിയതറിഞ്ഞില്ല, രാത്രി
തന്നെയും കഴിഞ്ഞു. ഇതിനു രാത്രി രേവംവ്യരംസീത് എന്നായുപാ
ംനെരമുണ്ട്. അങ്ങിനെയാവുമ്പോൾ, ‘ഇങ്ങനെയാണ് രാത്രികഴിച്ച
തന്നു സാരം.’ ആദ്യത്തേതാണ് മെച്ചപ്പെട്ടതനു വ്യക്തമാണല്ലോ.

അതിനെച്ചാല്ലിയൊരു കമയുണ്ട്. രാത്രിരേവവ്യരംസീത്
എന്നാണ് ഭൂവഭൂതിയുടെ ആദ്യപാഠം. കാളിഭാസനോട് അഭിപ്രായമാ
രാഞ്ഞുവരാൻ രാഹലേ വിട്ടു, ചെന്നപ്പോൾ കവി ചതുരംഗങ്കളിക്കുന്ന
തിരക്കിലായിരുന്നു. ഒന്നും മിണിയില്ല. ഇടയ്ക്ക് ഭൂത്യുനെ അയച്ചു
വെറ്റില വരുത്തി മുറുക്കി. കളി തുടർന്നു. ഒക്കം, ഭൂവഭൂതിയുടെ ദുതൻ
തിരികെപ്പോയി. എന്നുപറഞ്ഞു കാളിഭാസൻ’ എന്നു ഭൂവഭൂതി ചോദി
ചുതിന് ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല’എന്നു മറുപടി ‘ഒന്നും?’ എന്നു വീണ്ടും
ചോദ്യം?. അപ്പോൾ ദുതൻ പറഞ്ഞു: വെറ്റിലയിൽ സുന്നം ലേശം
അധികമുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു. തെലുക്കിൽ ‘സുന്ന’ ശബ്ദത്തിന് അനു
സാരമെന്നുകൂടി അർത്ഥമുണ്ട്. ഭൂവഭൂതിക്ക് കാര്യം മനസ്സിലായതെ.
ഉത്തരരാമചരിത്തതിൽ ഒരു അനുസാരം അധികമുണ്ടെന്നാണ് കാളി
ഭാസൻ പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം എന്ന്.

പലപ്പോഴും കാവ്യത്തിന്റെ ഗുഡാർത്ഥം വെളിപ്പെടുത്താൻ
കവിതനെ വേഷം മാറി വരും. ചേരരാജധാനിയിൽ ഒരു ഭൂത്യുനായി
വെറ്റിലക്കാരനായി ജോലി നോക്കിയ കമ്പൻ തന്റെ രാമായണത്തിലെ
ഒരു ഗുഡാർത്ഥം വെളിപ്പെടുത്തിയ കമയുണ്ട്. എതായാലും അത് കവി
സ്വയം വെളിപ്പെട്ടില്ല, പ്രഭ്രംനനായിട്ടാണ്.

ചോളരാജകുമാരിയെ പ്രേമിച്ചതിന് കമ്പൻ ഒരു മകനെ ചോള
രാജാവ് വധിച്ചതായി കമയുണ്ട്. രാമായണത്തിൽ, രാമൻ കാട്ടിലേക്ക്

പോകുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ ദശരമൻ വിലപിക്കുന്ന പ്രകരണം, യമാർത്ഥ തതിൽ കമ്പൻ തന്റെ പുത്രദ്വാരാവാട്ടി എഴുതിയതാണെന്നാണ് കമ.

പരപ്രോട്ടോളം ഒരുതച്ചിയാളപ്പണിമതിയം
തുറപ്രോത്തൊരുതനി പിന്മരത്താനുംതുബേണവിയുടൻ
വരപ്രോന്നമെമ്പാൾക്കു താരെ പോരാതുയർമായ്ക്കന്നേൻ
ചുരപ്രോവെനക്കിനിയാർ ഉലമെമുരെവ്യതർക്കേ

ഒരു അനുജൻ നാട്ടിൽ നാടുവാഴാൻ തങ്ങി. വേണാരുത്തൻ കാട്ടി ലേക്ക് കുടെതുണ്ണപോയി. മകൻപോയ ദുഃഖം പൊറാതെ താതൻമ രിച്ചു. ഇവിടെ കല്ലായകരളോടെ കമ പറയാൻ ഞാൻ ബാക്കിയുണ്ട്. കവി കമാപാത്രവുമായി താഡാത്മയം പ്രാപിക്കുകയാണ് ഇവിടെ. ഭാവാർദ്ധമായ സന്ദർഭങ്ങൾക്ക് പറ്റിയ ഇതുപോലുള്ള കമകൾ ചാട്ടുക്കികൾക്ക് ഓരോ സന്ദർഭം സൃഷ്ടിക്കുന്നു.

ചാടുകതികളുടേൽ ഒരു വാദ്ധമയ പ്രപബ്ലേമാണ്. അവിടെ കവി തന്നെ പ്രജാപതി. ഇതും ഒരു ചാടുകതിയില്ലെങ്ക്.

നാമരുപാതമകം വിശ്വം
ദൃശ്യതേയദിദം ദിഡാ
തത്രാദ്യസ്യകവിദ്വേധാദിതിയസ്യചതുർമുഖഃ

നാമരുപാതമകം വിശ്വം
കാണുന്നുണ്ടിരുമടിലായ്
ആദ്യതേതതിൽ കവി ഭേദമൻ
അനുത്തിൽ ചതുരാനന്ന
അപാരേ കാവ്യസംസാരേ
കവിരേവപ്രജാപതി എന്നു തന്നെ.

ചാടുകതികളിൽ കാണുന്നത് ഫ്രോകപാരസ്യരൂത്തിന്റെ ഏറ്റവും സജീവവും ജനകീയവുമായ ചെതന്യമാണ്. അത് ഫ്രോകതേയും ആ ഫ്രോകം വഹിക്കുന്ന സാഹിത്യരസതേയും എന്നുവേണ്ട ആകർഷക മായ എല്ലാ അംഗങ്ങളേയും ജനകീയമാക്കുന്നു. എന്നു മാത്രമല്ല, കവികളുടേയും കൃതികളുടേതുമായ ഒരു സംസ്കാരസ്ഥലി (Cultural space) സൃഷ്ടിച്ച് അതിനെ വ്യവഹാര സ്ഥലങ്ങളുടെ മേൽ വിതിർത്തി ടുന്നു. കാളിദാസനും ഭേദത്തിയും കമ്പനും ശ്രീനാമനും എഴുത്തച്ചനും പുതാനവും മേൽപ്പുത്തുരും എന്നുവേണ്ട എല്ലാ കവികളും കൃതികളും എന്നും സജീവ വ്യക്തികളായി പുലരുന്ന ഒരു ലോകം ചാടുകതികളിൽ കരുപ്പിടിക്കുന്നു. അത് ഫ്രോകപാരസ്യരൂത്തിന്റെ നിത്യപ്രകാശത്തിൽ കുളിച്ചുനിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഉറർജ്ജത്തിന്റെ അക്കദാനങ്ങൾ

കെ. പി. ശകരൻ

എൻ.വി.ടസ്സിന്റെ ഈ വർഷത്തെ കവിതാ ക്യാമ്പിൽ നടന്ന രചനാഭ്യാസം ഉണ്ടത്തിയ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളുടെ ഏളിയ ഒരവലോകനം.

എൻ.വി.ടസ്സിന്റെ മറ്റാരു കവിതാക്യാമ്പുകൂടി ഇന്ത്യിൽ നടന്നു. മെച്ച് 9,10,11 എന്നീ മുന്നു ദിവസങ്ങളിൽ മേപ്പയുരു വെച്ച്. ഇതിന്റെ വിശദാംശങ്ങളിലേയ്ക്ക് ഈ കുറിപ്പിൽ കടക്കുന്നില്ല. ക്യാമ്പ് ഒരു വിജയമായിരുന്നു എന്നു ഞങ്ങൾ വിശസിക്കേണ്ട്. ക്യാമ്പിലെ ചർച്ചകൾ കവിതയിലേയ്ക്കു പൊതുവെയും ബാലാമണിയമയുടെ ചില പ്രശ്നസ്ത രചനകളിലേയ്ക്കു പ്രത്യേകിച്ചും വെളിച്ചും നേടാൻ അംഗങ്ങൾക്ക് അല്പമെങ്കിലും പ്രയോജനപ്പെട്ടിരിക്കും എന്നു വിചാരിക്കയും ചെയ്യേണ്ട്.

രചനാഭ്യാസം, പതിവുപോലെ, ഈ ക്യാമ്പിലും നിർണ്ണായകമായ ഒരു പരിപാടിയായിരുന്നു. ഇതിന്റെ ആവശ്യത്തെയും സാഹചര്യത്തെയും സംബന്ധിച്ച് തുടക്കത്തിൽ സംശയാലുകളായിരുന്ന വർപ്പോല്യും ഒടുക്കം സംശയിയുടെ ഉദ്ദേശ്യം തിരിച്ചറിഞ്ഞു എന്നാകുന്നു ഞങ്ങളുടെ സകലപം. സംശയം തികച്ചും സൈദ്ധാന്തികം തന്നെ: അങ്ങനെ ആരാനും നിങ്ങാശിക്കുന്നതനുസരിച്ച് നിശ്ചിത

നേരത്ത് കൂത്തിയിരുന്നു രചിക്കാവുന്നതാണോ കവിത?..... ഇല്ല, പ്രചോദനത്തിന്റെ പ്രസക്തിയെ ലഘുപ്പട്ടംതണ്ടനമന്നാനും ഞങ്ങൾക്കു നിർബന്ധമില്ല. എന്നാൽ ഒരു വര്ഷം ആരംഭക്കാരുടെ പരിഗണന യ്ക്കായി നിർദ്ദേശിച്ചുകൊള്ളേണ്ടും. രചനയിൽ പ്രചോദനത്തിന് എന്ന തുപോലെ പ്രയത്നത്തിനുമുണ്ട് പക്ക്. എത്രു തീക്ഷ്ണപ്രചോദനവും മുർത്തമാകുന്നത് പര്യാപ്തമായ ആവിഷ്ക്കാരത്തിലൂടെയാണാലോ. തക്ക അഭ്യാസം ഇവിടെ യുക്തമാണ് എന്നർത്ഥം. ഇത്തരം അഭ്യാസം തിലുടെ സജ്ജമാക്കിയാലെ പ്രതിഭയ്ക്ക് അതാരു പ്രചോദനങ്ങളോട് അപ്പപ്പോൾ നീതി പുലർത്താൻ സാധ്യമുണ്ട്. ഈ സജ്ജീകരണത്തിലേയ്ക്ക് നീട്ടിവെയ്ക്കുന്ന എഴിയൊരു ചുവർക്ക് എന്ന സീമിതമായ ലക്ഷ്യമേ ഞങ്ങൾ ഉചനാഭ്യാസത്തിനു കല്പിക്കാറുള്ളൂ. അമവാ, തിരിച്ചാവും പറയേണ്ടത്: ഭൂതയും കല്പിക്കാറുണ്ട്. അതു വ്യർത്ഥമാവാൻല്ല എന്നതെന്നും ഞങ്ങളുടെ അനുഭവം. ഇത്തവണയും നില വ്യത്യസ്തമായ മല്ല എന്നതിൽ ആപ്പോദമുണ്ട്.

വളരെ ആലോചനയോ ആസുത്രണമോ ഒന്നും കൂടാതെയാണ് രചനയ്ക്ക് വല്ലോരു വിഷയവും നിർദ്ദേശിക്കാൻ എന്നും വെളിപ്പെട്ടുത്തിക്കൊള്ളേണ്ടും. എന്നെന്നാൽ, വിഷയമല്ല, പിന്നെയോ, അതിനെ നിമിത്തമാക്കി കവി നേടുന്ന വികാസമാണ് പ്രധാനം എന്നു ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. എങ്കിൽ വിഷയം എന്നായാലെന്ത്?.... ഈ വർഷം, എത്രയാണും, അതു 'ഭൂകമ്പം' എന്നതായിപ്പോയി. അതും കൊടുത്ത്, അംഗങ്ങളെ രചനയുടെ രണ്ടു മൺകുറിനു 'ശിക്ഷിച്ച്', ഒന്നു ചുറ്റിട്ടുക്കവേ, എൻ്റെ മനസ്സ് അവർ നടത്തുന്ന അളക്കലും ചൊരിയലും ഓർത്തു ഉള്ളകണ്ഠപ്പെട്ടുകയായിരുന്നു. അഭ്യക്ഷിലും, ഈ വഴിക്കൊരു വാസന കുരുഞ്ഞിയാൽ, സ്വന്മതരെ അനോട്ടേഷൻ കൂടണ്ടു കൂളിത്തൊളിക്കു എന്നതാണാലോ നിത്യവിധി....

രചനയുടെ ഇത്തരത്തിലുള്ള പിടപ്പ് നേരിട്ടു രേഖപ്പെട്ടു കിട്ടിയത് ഒരു പക്ഷേ രാമകൃഷ്ണൻ ചുഴലി എന്ന സുഹൃത്തിൽ നിന്നും. ഒടുക്കത്തെ പാഠം ഒന്നു പകർത്തി അതു മാത്രമായി തരാൻ താൻ തയ്യാറായിരുന്നു. അതോന്നും നിർബന്ധമല്ലെന്നു പറഞ്ഞ് ഞാൻ ആതാളം പുർണ്ണരൂപത്തിൽ പിടിച്ചുവാങ്ങുകയാണുണ്ടായത്. നന്നായി: രചന എന്ന അനിയതമായ പ്രക്രിയയിലേയ്ക്ക് ഇത്തിരിയോന്ന് എത്തിനോക്കാൻ അതുവഴി അവസരം നല്കിയ ആ സുഹൃത്തിനു നന്നി. വേറെ മുന്നു പാഠങ്ങൾ വെട്ടിയും തിരുത്തിയുമാണ് താൻ നാലുമാതെത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്നത്. 'ഭൂകമ്പ'-ത്തിൽ നിന്ന് 'കമ്പനം' വേർത്തിരിച്ചുട്ടുകൂടു, അതിന് 'വിറയൽ' എന്നു മൊഴിമാറ്റം നടത്തുക-

എന്തെല്ലാം പടവുകൾ ഇടയ്ക്ക് പിന്നിട്ടിരിക്കുന്നു! ഞങ്ങൾക്ക് ഈ താഴ്വാൻ വിലപ്പെട്ട ഒരു പ്രമാണമാണ്. രചനയുടെ പോറ്റേനോവ് എന്നാക്കേ പറയാറില്ലോ, അങ്ങനെ എന്നേതാ ഇതിൽ പിടയ്ക്കുന്നു.

‘വൃത്തത്തിലുള്ള പടി പതിനെട്ടും കടന്ന് ഓളംങ്ങൾ നൃത്തം വെയ്ക്കു’നന്തായി ഇതിൽ ഒരു നിരീക്ഷണമുണ്ട്. വൃത്തം നിഷ്പ്രയോ ജനം, പ്രകൃതിയുടെ ചലനങ്ങൾക്കുനിരക്കാത്ത- ഇത്യാദി വിവക്ഷ കൾ ഇവിടെ നിലീനമായിരിക്കുമോ എന്നു ഞങ്ങൾ പേടിക്കുന്നു. ഒരു പക്ഷേ ഈ രചനാല്യാസത്തിനു നേരെ അമർഷമല്ലെങ്കിൽ അപഹാസ മെളില്ലോ എയ്ക്കുന്ന ഇനിയൊരു ഉദ്ഗമം ഇത്തരം വിവക്ഷയെ ഇത്താരി കുടി നില്ലുന്നോഹമായി ഉരുത്തിരിക്കുകയാശാം. വെറും ഫലിതമേ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള എന്ന് ഏറെ വട്ടം ക്ഷമാപണങ്ങേതാടെയാണ് ഒ.എം. രാമ കൃഷ്ണൻ എന്ന സുപ്രത്യേകം ഇത് എന്ന ഘോഷിച്ചത്. ‘വെറും’ ഫലിതം എന്നാന് പ്രായോഗികമല്ലോ. അതിനാൽ ഇതിലെ അനുവിവക്ഷ കൾക്കു സ്വാഗതമം എന്നാകുന്നു. ഞങ്ങളുടെ നിലപാട്, രചനാല്യാസ അംഗൾ മിനക്കെട്ട് പരിശോധിക്കുന്നതിന്റെ നില്ലൂഹായമായ മട്ടളി ലേയ്ക്ക് ഇതു പകർന്നുതന്നു ഉന്നമേഷം നിസ്തുലം തന്നെ. ഇതിലെ പല ‘കുസൃതി’കളും, കവിതയുടെ പേരിൽ ഇന്നു വിളയാട്ടുന്ന വിക്രിയകളിലേയ്ക്ക് നിശ്ചിതമായ മുന്ന് നിടുന്നു. കുട്ടത്തിൽ നന്ന് ഇങ്ങനെയും, “.....കയറിയ വൃത്തത്തിനേക്ക് KSRTC തിരികെ വരുന്നോൾ ബൈഡ്യക്ക് ധാരാൺ ആയി.” വേരൊന്ന്. “കവിതയിൽ വ്യാഖ്യ്യാകങ്ങൾ വിറ്റുപിടിക്കപ്പെട്ടതിന്.... സയംനെയ്യ വിഴുങ്ങാം”. വൃത്തത്തോടുള്ള വിഹസനമോ ശ്രോകത്തോടുള്ള വിരോധമോ ഒന്നും ഗൗരവത്തോടെ ഇവിടെ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരിക്കയില്ല. ഉണ്ടാക്കിലോ, ഞങ്ങളുടെ ഉത്തരം ഇതു മാത്രം. അങ്ങനെ വിഹസിച്ചോ വിരോധപ്പെട്ടോ എന്ന് ആയത്തിൽ തളളാൻ തക്ക ഉപാധിയല്ല വൃത്തം. നമ്മുടെ കവിതയുടെ ദീർഘമായ പാരമ്പര്യത്തിൽ ഇതു ഉപാധിക്കുണ്ടായിരുന്ന ദീപ്തമായ പക്ഷ വിസ്മ രിക്കണമെന്നില്ല. എന്നാലോ, ഇത് ഉപാധിയുടെ സ്ഥാനത്ത് ഒരുണ്ടു കയും ചെയ്യുന്നു. കവിതയെ കവിതയാക്കുന്ന അംശത്തിൽ ഇതിന് അനിവാര്യതയെന്നും അവകാശപ്പെടാനില്ല. പരിശീലനത്തിനേക്ക് ഭാഗമായി ഇതിനേക്ക് പലതരം സാധ്യതകൾ ആരായുന്നത് നമ്മുടെ ഭാവക ത്രാത്തിനേക്ക് മിച്ചി തെളിയാൻ സഹായിച്ചുകുടെന്നില്ല. ആ തെളിഞ്ഞെ കൊണ്ട് വൃത്തത്തെത്ത വേണ്ടുകിൽ തിരിസ്കർക്കാമല്ലോ. ഉദാഹരണ ത്തിന്, രചനാല്യാസങ്ങളിൽ നന്ന് ശാർദ്ദുലവിക്രീഡിതത്തിലാണ്. വൃത്തത്തിനേക്ക് ലക്ഷണമൊത്തു എന്നതിനാലും വേരെ വിതാനമൊന്നും രണ്ടാംകാത്ത ഇതു രചന ഏറിയാൽ ശ്രോകമാവുമായി തിക്കാം, കാവുമാവും എന്നു വിചാരിച്ചു കൂടാ.

മുൻ പറഞ്ഞ ഫലിത കവിതയിൽ ഞങ്ങളെ മോഹിപ്പിച്ചുകളണ്ട ഒരു പ്രയോഗം കാണുന്നു. ‘കവിതാക്യാസിന്റെ അരാജകവും വിജന വുമായ തെരുവുകൾ....’ എത്ര അർത്ഥഗർഭം- കവിതയുടെ ധാരത എറിറേയും ഇത്തരം തെരുവുകളിലും ദൈവങ്ങൾ ഉം ചപനാല്യാസത്തിൽ പങ്കെടുത്തത്. ഒന്നും എഴുതാൻ ഉത്തില്ല എന്ന സത്യപ്രസ്താവന യോടെ ഏഴാൾ ഉംഗിൽ താഴെ സമർപ്പിക്കാതെന്നതി. പരീക്ഷയുടെ ചിട്ട ഇതെ കണികമായി പാലിക്കേണ്ടതില്ലെന്ന് ഞങ്ങൾ, സാത്രനപ്പു ടുത്തി. എഴുതാനൊത്തില്ലെങ്കിൽ ഉത്തില്ല, അതെതനെ. എന്നാൽ മറു വഴവും സ്ഥാപിക്കേണ്ടും സുഹൃത്തുകൾ ഇരുണ്ടു ചപനയക്കു സമയം കണ്ണെത്തി. രണ്ടിനും തിളക്കം കൈവരികയും ചെയ്തു. ഈ ചപനകളെ എത്താനും ഗണങ്ങളിൽ പെടുത്തുന്നത് വിലയിരുത്താനുള്ള സൗകര്യം പ്രമാണിച്ചുമാത്രം. അങ്ങനെ പെടുന്നോഴും, ‘അരാജകവും വിജനവുമായ തെരുവുകളിലും ദൈവങ്ങൾ’ ധാരത എന്ന അനുഭവത്തിന് അവ സാക്ഷ്യമാവാതിരിക്കുന്നില്ല.

ഫലിതത്തിന്റെ ഗണത്തിൽ ‘ഫോ’ എന്ന ഒന്നുകുടി പരാമർശി ക്കാനുണ്ട്. (കവി. ശൈജിത്ത്, അരിയല്ലും) സുപ്പർലോട്ടോ അടിച്ചതു കൊണ്ട്, സപ്പനമനിരമല്ലെങ്കിലും കഷ്ണിച്ചൊരു വിടുവെച്ചു. തുടർന്ന് വായു, വെള്ളം, അശി, ആകാശം എന്നീ ‘നിന്ത്യാപയോഗസാധനം അൾ’ വാങ്ങിയ പ്ലാഫേയ് ക്കും കാശു തീർന്നു. ഇന്നെയെങ്ങനെ ജീവിക്കും? ഭാഗ്യം, കുഴിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ ഒരു ഭൂകമ്പം ഫോയായി കിട്ടി. അതോടെ, തന്റെ ആറ്റിയിൽ സ്വസ്ഥമായുണ്ടെല്ലോ എന്ന് ആശയുടെ തിരി കത്തി. കവിതയുടെ സംഖിയാനഭംഗി ഇവിടെ ഇണ ക്കിയിട്ടുണ്ടോ എന്നതിരിക്കേണ്ട; എല്ലപ്പുണ്ടതിനു നേർക്ക് നമ്മുടെ നശിച്ച കാലത്തിന്റെ അത്യാർത്ഥിയുണ്ടെല്ലോ, അതിലേയ്ക്ക് മുന്ന നിളുന്നു എന്നതു നിസ്സാരമല്ല. ഭൂകമ്പം എന്ന വിഷയം ഇങ്ങനെയൊരു പിതാനത്തിലേയ്ക്ക് ഉപനയിക്കുക എന്നതിൽ നിശ്ചയമായും ഒരു പ്രതീക്ഷിതത്രം ഉണ്ടെല്ലോ.

അഞ്ചുപേര് ഭൂകമ്പത്തെ അതായിത്തനെ പരിചരിച്ചിരിക്കുന്നു. തലക്കെട്ടിൽപ്പോലും പുലർത്തിയിരിക്കുന്നു പുർണ്ണമായ വിധേയതയോ മനുഷ്യൻ കാണിച്ച നന്ദികേടിനോട് നിവൃത്തികെട്ട് ഭൂമി തിരിച്ചടി കുന്നു എന്നതാണ് ഇവയിൽ പൊതുവെ നിശലിക്കുന്ന നിലപാട്. അതെ, ‘നിശലിക്കുക’തനെ. ഈ നിലപാടിനെ കവിതയുടെ വെളിച്ച മാക്കി പ്രസാർപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല എന്നു മാത്രമല്ല, “ഭൂമിക്കൊരു പരമഗീതം” പോലുള്ള പ്രസിദ്ധ മാതൃകകളുടെ ശൈലി പതിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നുകൂടിയാണ് അങ്ങനെ പറയുന്നോൾ അർത്ഥമാക്കുന്നത്.

പാതിയോളം സുഹൃത്തുകൾക്കു പ്രാതിനിധ്യമുള്ളതാണ് ഈനിയത്തെ ഗണം. ഇവർക്ക് ഭൂകമ്പത്തെ ഇപ്പാനുരുപമായി പരിവർത്തിപ്പിച്ചാൽക്കാള്ളാമെന്നുണ്ട്. മാറ്റമില്ലാത്ത തലക്കെട്ടിനു താഴെയും ഇവർ വിഷയത്തിന്റെ ഇതരസാധ്യതകൾ വ്യുച്ഛേദിക്കുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന് രോഷ്ടി സപ്പന് 'മിചിക്കോൺിൽ കൊളുത്തടർന്നു കവിത' എന്ന മുഗ്യമായ പ്രയോഗം ഈ സുഹൃത്തിന്റെ രചനയിൽ കാണാം. പക്ഷെ സ്വന്തം ഭാവം സ്വപ്നമായി സ്വയം നിർബന്ധം ചെയ്യാൻ പറ്റാത്തതു കൊണ്ടോ എന്തോ, സംവേദനം പാളിപ്പോവുന്നു എന്നതുന്തെ സക്കടം. മരത്തിന്റെ വളവുമാത്രമല്ല, ആശാരിയുടെ അകാശലവും ഇതിന് ഉത്തരവാദിയാവാം. എന്നാലും സംവേദനത്തിന്റെ സാഹമല്ലത്തിൽ ഇത്തിനികുടി നിഷ്കർഷിക്കുന്നതാവും ഹിതകരം. എന്നാണ് സംവേദനം ചെയ്യാനുള്ളത് എന്നു സ്വപ്നമാവാത്തതിന്റെ തത്ത്വാടിലാവാം, ചിലർത്തലക്കെട്ടിൽ പരിഷ്കാരം വരുത്തി നോക്കുന്നു. 'കമ്പന'വും 'കമ്പ'വുമായി കുറുക്കുന്നതിനു പുറം, അത് 'സുചിമുന്നയിലെ' എന്നു വിശേഷണം ചേർത്ത് വിടർത്തുന്നതിനുമുണ്ട് ഇവിടെ നിബർശനം. 'ഭൂകമ്പാവായം' എന്നതെത്ത് വേരൊരു സുഹൃത്തിന്റെ വിടർത്തൽ. ഒരു പേരില്ലാക്കവിതയും ഇടയ്ക്ക് പെട്ടിക്കുന്നു. പേരില്ലെങ്കിലെന്ത്, നിർദിഷ്ടവിഷയവുമായി നേരിട്ടു പേരില്ലെങ്കിലെന്ത് - പ്രശാന്തിനിയുടെ നാലീട്ടിയിൽ ഒരു ഭാവഗൈതീ നാമെടുത്തുകാണുന്നു.

"സ്വന്തമാണെന്ന് കീഴ്യാശിലപ്പോഴും
എന്നെ മാത്രം തുറിച്ചുനോക്കുന്നവ"

എന്ന് വാക്കുകളെ വിവരിക്കുന്നതിൽ രചനയുടെ ഒരു രഹസ്യം രേഖപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഈ സന്ദർഭത്തിൽത്തന്നെ സ്വപ്നൾക്കുണ്ടാണ് എന്ന്. സന്ത്തജയിന്റെ 'കമ്പന'വും എന്നു തോന്നുന്നു.

"കൊടുക്കാറ്റിന്റെ ആരവത്തോടെ
മേലംഗർജ്ജനം പോലെ
മതിലുകൾ തകർത്ത്
മുറഞ്ഞളിലേയ്ക്ക് കടന്നുവരികയും,
ഇടിന്തമരുകയും"

ചെയ്യുന്ന ഇതിലെ 'നീ' ആരെന്നു നിർധരിക്കാൻണെന്തെന്നു കരുതുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അതിലേറെ തെരുക്കമുണ്ടാവും ഇതിന്റെ ശക്തി നിഷേധിക്കാൻ.

സന്തോഷ കോറമംഗലം ഇരു രചനകൾ ഏലപിച്ചു. അവയിൽ 'യേശു' എന്ന ലഘുവായ എന്ന്

"വൃഥസദനത്തിലെ
അച്ചനും അമ്മയും

തുണിച്ചതപ്പോഴാണ്
ചെറിയ കുലുക്കങ്ങൾ
അടയാളപ്പെടുത്തിയിരുന്ന
എൻ്റെ സീസ്മോ ഗ്രാഫ്
പൊട്ടിത്തെറിച്ചത്”

എന്ന ഒറ്റവാക്യംകൊണ്ട് സൃഷ്ടിക്കുന്ന സ്ഥോടം എതിരറ്റത്തേ. ഇതിനു നിരക്കുന്ന സമാപനം ഈ രചനയ്ക്കു ലഭിച്ചുവോ - സംശയമാണ്.

ജമിൽ അഹമ്മദുമതെ, ഇരുചപനകളെക്കാണ്ട് തെങ്ങെല്ല അഭ്യുതപ്പെടുത്തി. ഇവയിൽ ‘ഭൗമ’ഒട്ടും തുച്ഛമായ ഓൺലൈൻ കമ്പിയും മുറുക്കം കൊണ്ടും ഒറ്റപ്പെട്ടുനില്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കവിതയുടെ ഘടനയിൽ വൃത്തം വഹിക്കുന്ന പകിനെക്കു നിച്ചു വിശ്വാസം ഉറയ്ക്കാൻ ഈ സുഹൃത്തിന്റെ കേക്ക തെങ്ങെല്ല തുണിച്ചു എന്നും സങ്കാചം കുടാതെ വെളിപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഈ ഇച്ച പ്ലാറുത്തമുള്ള കേക്കയിൽ ഒടുക്കരെത്ത ഇരാടിക്ക് അതു തികയ്ക്കാൻ, ‘ഭൂവിൽ’ എന്നത് ‘വാഴവിൽ’ എന്നോ മറ്റൊ ആക്കരുതേ എന്ന തെങ്ങൾക്കു തോന്നുന്ന സംശയം ഒളിച്ചുവെയ്ക്കുന്നുമില്ല.

ഒരു സംഗതികൂടി : യുദ്ധത്തിന്റെ ഭാരുണ്ണ ദ്വശ്യങ്ങൾ മാധ്യമ അശ്വ വഴി കടന്നു വന്ന് നമ്മുടെ മനസ്സ് അടുത്ത കാലത്ത് വിശ്വേഷിച്ചും വ്യാഘ്രപ്പട്ടിരിക്കയാണാല്ലോ. കരയുന്ന കുഞ്ഞുതന്നെ അത്തരം ദ്വശ്യങ്ങളുടെ നടപ്പായകം. യുദ്ധക്കെടുത്തിയിൽ ഒരു കുഞ്ഞ് എന്ന സാധ്യത ഈ വർഷം തെങ്ങെല്ല പ്രലോഭിപ്പിക്കയുണ്ടായി. എന്നാലോ, അതാഞ്ഞെന പച്ചയായി കൊടുത്തുകൂടില്ലോ എന്നു തെങ്ങൾ പിൻവാങ്ങുകയും ചെയ്തു. പക്ഷേ ഭൂകമ്പത്തിന് യുദ്ധം എന്ന അർത്ഥമാം നല്കി ആരെ കൂലിലും ഈ സാധ്യതയിൽ അണാണേന്താലും എന്ന ആശ തെങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കാതിരുന്നില്ല. ജമിൽ അഹമ്മദ് തന്റെ ‘ഭൗമ’ത്തിലും പരോക്ഷമായക്കിലും അതു സാക്ഷാത്കരിച്ചിരിക്കുന്നു. ‘ഒടുവിൽ ഒച്ചകൾ തിർന്ന ജീവിതത്തിൻ പൊട്ടിയിൽ നിന്നുഭിക്കുന്നു ഒരേകാന്ത കൂരുന്നുനാം’ എന്ന ‘ഭൗമ’ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. ഇവിടെ യുദ്ധം വരുത്തുന്ന അനാമത്തിന്നുറിം, അതിനെ അതിജീവിക്കുന്ന അന്തർവീര്യത്തിലേയ്ക്കും ഈ സുഹൃത്തിന്റെ സുക്ഷ്മദ്വാഷ്ടി എത്തിച്ചേരുന്നു, അല്ലോ!

ഇന്നിയൊരു ഗണത്തിൽ ഇരുചപനകൾ ഉൾപ്പെടുന്നു. വിഷയത്തെ എങ്ങനെ തന്നതായി ഉറുത്തിരിക്കാം എന്നതിന് ഉദാഹരണങ്ങളാണ് ഈവ. യഥാർത്ഥ ഭൂകമ്പം നടക്കുന്നത് മനുഷ്യമനസ്സിൽത്തന്നെ എന്ന തെളിവോധം ഈ സുഹൃത്തുക്കളെ ഇന്നു തിരിച്ചുനിർത്തുന്നു.

‘ഭൂകമ്പത്തിനു ശേഷം’ എന്നതെ ലോപയുടെ രചനയ്ക്ക് പേര്. ശരിക്കും പുറമേയ്ക്കു തെറിച്ച ഭൂകമ്പവും അതിനെന്തുടർന്ന് ഒരി കല്യാം തെറിക്കാതെ അകത്തു തിളയ്ക്കുന്ന ഭൂകമ്പവും രണ്ടും പിടി ചെടുക്കാനാണ് ഇവിടത്തെ ആയം എന്നർത്ഥമം, ലോപ ഇതിനകം ശീലിച്ച രിതിയുണ്ടെല്ലോ, പര്യാപ്തമായ പാത്രവും സന്ദർഭവും പുരാ സന്തതിൽ നിന്ന് ആവാഹിക്കൽ, അതുതനെ ഇവിടെയും അനുഷ്ഠി ചെയ്യാണ്. നടക്കേണ്ടിയിരുന്ന രാമാഭിഷേകത്തിനു മുടക്കം വന്നു; ലക്ഷ്മണൻ ക്ഷുഖ്യയനായി, രാമൻ ആ ക്ഷേണം ശമിപ്പിച്ചു. എന്നിട്ടോ, അമ്മാരോടു വിടവാണി ലക്ഷ്മണൻ ‘നേരിവുണക്കിയ ഹൃത്യുമായ് മഹനം പേരി’ രാമൻ തേരിൽ താട്ടെയുമായി. ഇതാണ് പുറത്തെ യക്കുള്ള ക്രമത്തിൽ പ്രക്ഷിണമാവുന്ന ഭൂകമ്പം. തന്നോടൊരു വാക്കു മിണിയിലുണ്ടോ എന്ന് ഉഠർമ്മിള വ്യാകുലയാവുന്നു. ഈ വ്യാകുലത യുടേതതേ അകത്തു വിഞ്ഞുന്ന ഭൂകമ്പം. ഉഠർമ്മിളയ വക്താവാക്കി എന്നതുതനെ ഇവ രചനയുടെ വ്യാവർത്തകതും. അവളുടെ നിസ്സഹാ യതയ്ക്ക് തക്ക നിമിഷത്തിൽ ചാലു കീറുകയും ചെയ്തു. കേകയി ലാണ് അതു നിബന്ധിച്ചത് എന്നതും. നിർണ്ണായകമായി തന്നെ കരുതുന്നു. ഈ കേക കുടുതൽ സാദ്രവും സംകഷിപ്തവും ആകേണ്ടിയിരുന്നില്ലോ എന്നതു മറ്റാരു കാര്യം, ഏതായാലും

‘വേലിയേറ്റങ്ങൾ കഴിഞ്ഞരിയാതെങ്ങുന്ന
കടലായ്, നിസ്തിബനായ് പതിയെത്തണ്ണുകുന്നോ?’

എന്ന ഇംഗ്രേസിനെ മുൻനിർത്തി നിരീക്ഷിക്കുന്നു: പാദാദിപ്പാരുത്തം എന്ന അംശം കേകയുടെ ആരോഗ്യത്തിനു മുഖ്യമാണ്. ഇവിടെ ‘കടലായ്’ എന്നതിനു പകരം ‘വേലയായ്’ എന്നു പരീക്ഷിച്ച് പാദാദിപ്പാരുത്ത ത്തിന്റെ നാദസന്തുലനം അനുഭവിക്കാവുന്നതല്ലോ. ‘വേല’യ്ക്ക് സമുദ്രം എന്നും അർത്ഥമുണ്ടെല്ലോ. നാദസന്തുലനത്തിനും മീതെ ഭാവസ്ഥല്ല നത്തിന് അതു നിർക്കുമോ? അതു നിശ്ചയിക്കുക കവിയുടെ ബാധ്യതയും തയ്യാറെ.

സൗമ്യയുടെ ‘ഭൂകമ്പ’മാണ് ഇത്തവണ തന്നെള്ള പറ്റ വിസ്മ യിപ്പിച്ച സൃഷ്ടി. ഇവിടെയുമെതെ, നടന്ന ഭൂകമ്പത്തിന്റെ ഉദ്ദീരണം, നടക്കാത്ത, അമവാ പുറത്തെയ്ക്ക് ഓലിക്കാത്ത, മറ്റാന്നിനെ ഉള്ളിൽ എതുക്കുന്നു. പുരുഷൻ വാക്കായാണ് കവിത. ഈ പുരുഷൻ ഇരയാക്കുന്ന സ്ത്രീയോ അവർക്കു മിണഡാൻ വയ്ക്കുന്നു. അവർ ‘തൊള്ള തുറക്കു’ന്തിനെന്തിരെ ആയുധം, ബന്ധനം, ഭീഷണി. അത്തരത്തിൽ അടക്കിവെയ്ക്കപ്പെടുന്ന അനുഭവത്തിന്റെ പ്രകടമല്ലാത്ത പിടപ്പുകൂടി പിടിച്ചെടുക്കാനും ഈ കവിത ആയുന്നു. അതും, സ്ത്രീവാദം എന്നു പൊള്ളയ്ക്കാറുള്ള ഒഴിവില്ലിക്കളുടെ അകമ്പടി ഒഴിവാക്കിക്കൊണ്ട്. ഈ വഴിക്ക് ആശയഗതിയുള്ള നന്നാരണ്ടുരചനകൾ ക്യാമ്പിലെ കവിക്കുട്ടത്തിൽ

സഹമധനവും അവത്തിപ്പിക്കയുണ്ടായി. അവയുടെ വേരൊരു സാഹമല്ലെന്നു വിചാരിക്കാം. ഈ രചനാദ്രാസത്തിന്റെ ഉദ്ദേശമത്തെ.

ഒന്നുകിൽ ഭാവഗതിയുടെ കുറവട്ടം, അല്ലെങ്കിൽ ഉപഹാസ രചനയുടെ കുർത്ത ചിരി - നമ്മുടെ യുവസുഹൃത്തുകൾ കവിതയെ ഇങ്ങനെ നന്നു ഒരുക്കുകയല്ല എന്ന് ഉൽക്കണ്ണംപ്പേഡണ്ടതാണ്ടോള്ളോ ഇന്നത്തെ അവസ്ഥ. ആവ്യാനം, അതിലും വലിയ അനുഭവങ്ങളുടെ ആവിഷ്കാരം മുതലായ സാധ്യതകളുടെ വ്യാപകമായ ആകാശം ഇങ്ങനെ വർജ്ജിക്കാമോ?.... ഈ വേവലാതിക്കിടെ വീണ്ടുകിട്ടുന്ന സാന്നിദ്ധ്യം കുടിയാവുന്നു സഹമധനവുടെ രചന. ഇവിടെ ജീവിതത്തിന്റെ നില്ലപായമായ തകർച്ച നെടുവിൽപ്പുകളിലേയ്ക്ക് ശക്തിച്ചു എല്ലാം കൂടി ഒരാവ്യാനം നന്നായ്തെടുക്കുന്നു. മുറിഞ്ഞുവൈഴുന്ന വാക്കുകളിലാണ് അതു നിർവ്വഹിക്കുന്നത്. ഈ രിതി അതിന് മുർച്ച കൂടുന്നു, ആ വാക്കുകളാവട്ടു, നിഖിതമായ ഏറ്റവും ക്ഷയത്തെ ആവാഹിക്കുന്നു എന്ന നിലയ്ക്ക് ആധികാരികമാണ്. അതിഭാവുക്കരും അവയെ ദുർബാലമാക്കുന്നില്ല. നമ്പ്യതിരി സമുദ്ദായത്തിന്റെ മുന്നേറ്റത്തിന് നാഴികക്കു സ്ഥൂകളായി മാറിയ നമ്മുടെ മനു മുന്തിയ നാടകങ്ങളുണ്ടോ. അവയുടെ മുഴക്കം സഹമധനവുടെ വാക്കുകളിൽ സംക്രമിച്ചുകാണുന്നു എന്നതു സാർത്ഥകമല്ല?

പോതെ, ഈ രചനകളെ ധമാവിധി പ്രശാസിക്കയോ ഇവയിലെ പോരായ്മകൾ നിരീക്ഷിക്കയോ നന്നാമല്ല ഈ കുറിപ്പിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം, പിന്നെയോ, സാധാരണ മട്ടിൽ അതു സമഞ്ജസമാവണമെന്നില്ലോ. ഇത്തരം ഒരു രചനാദ്രാസത്തിലെ ഇനങ്ങളുമായുള്ള സംവാദം, എന്നാൽ, അങ്ങനെന്നായി എന്നതാകുന്നു തന്നെള്ള ചരിതാർത്ഥരാക്കുന്ന അനുഭവം. ഈ അനുഭവത്തിന്റെ ആഹ്വാദം പരക്കെ പക്ഷുവെയ്ക്കുകയാവുമല്ലോ അഭികാമ്യം. പണ്ഡു സുചിപ്പിച്ച ആശയം ആവർത്തിക്കരിക്കുന്ന സംശയം പക്ഷപ്പാടുള്ള സംഗതിയാണ് കൂനമിന്റെ സംഘാടനം. അതിൽ രചനാദ്രാസം എന്ന ഇനമാവട്ടു, ആരുടെയെല്ലാമോ പഴിക്കോ പരിഹാസത്തിനോ വഴിമരുന്നിട്ടേയ്ക്കാം. ഒക്കെയായാലും, ഒട്ടേറു യുവപ്രതിഭകളെ ഇത്തരം ഒരച്ചടക്കത്തിലേയ്ക്ക് ഒരുക്കുടുക്ക, ഒന്നോ രണ്ടോ അമുഖം രണ്ടോ നാലോ ഉൾമേഖങ്ങൾക്ക് അതിന്റെ ഫലമായി ഉറവ് പൊടുക ഈ നേട്ടം നിസ്സാരമല്ല. നമ്മുടെ പ്രിയപ്പെട്ട കവിപ്പന്താവിച്ചിട്ടുണ്ടോള്ളോ.

‘ഇതുപോലോരോനോർക്കേ,
ക്ഷേശപുർണ്ണമൈയത്തം പൊതുവേ നന്നയ്ക്കുതാ -
നന്നു താൻ കരുതുന്നു.’

തന്നെള്ളും ആ പ്രസ്താവത്തിൽ പിന്നിലാം കണ്ണഡത്തട്ട്.

കുമം

ജമീൽ അഹ്മദ്

മല്ലിനോടൊട്ടിച്ചേർന്നു കിടന്നു
 ചിദാകാശ വർണ്ണരാജിയിൽ
 കിനാപ്പട്ടമായ് പറന്നു ഞാൻ
 മല്ലിനോടൊട്ടിച്ചേർന്നു നടന്നു
 മല്ലിൽ താഴെ
 മല്ലായിമാറും കാലച്ചതിയും
 മറന്നു ഞാൻ.

ഇക്കൈമടങ്ങിയാലില്ല
 ജീവിതക്കെടൽ
 ഇക്കളിത്തട്ടിൽ തോറ്റുൻ
 തൊപ്പി തീ പിടിച്ചാലും

പരലോകത്തിൽ
 ലോഹമെതിയും ഹോരാഗിയിൽ
 ചരകോടികൾക്കൊപ്പം
 ഞാനും വെന്നൊടുങ്ങുന്നോൾ
 വാഴവിലെൻ കമ്പങ്ങളിൽ
 പാപ നീരോധുക്കിയ
 വാക്കുകളേയും കുട്ടായ്
 എനിക്കു നല്കേണമെ

ഭൂക്കണ്ഠതിനു ശ്രദ്ധം

ലോപ

എറെ നേരമായില്ല, ‘നാമ’, നീ, രാമനൊപ്പം
നേരിവുണക്കിയ ഹൃത്തുമായ മൂന്നം പേരി,
സത്യത്തിൻ വനഗർഭരമ്പുകൾ തിരഞ്ഞെഹാം -
തേരുരുശ്ശപ്പാടിൽനിന്നു മല്ലിൻ്റെ നിശ്ചാസങ്ങ് -
ളായിരം കരങ്ങളാലെബേം കല്ലുകൾ പൊതി
ജീവിതമിരുളിന്റെയാഴമായ്തീർത്തിട്ടല്ലോ...

* * * * *

ഇന്നലെവരെയെത്ര ഹതിതം, വർണ്ണാഭമാ
ണോർമ്മകൾ, മയിൽപ്പോലെ പീലികളുംയും നേരാർ
രാത്രിയിലഭിഷ്ണുക മുഹൂർത്തത്തിനായോരോ -
മാത്രയുമെല്ലാംതീർത്തു കിടന്നന്നതികിൽ നീ...
കിഴക്കിൻ ജനാലയിൽ വെട്ടമുറിട്ടും മുസ്യു -
കഴിച്ചു ദിനചരുവൈയെക്കയും ധൂതിയോടെ
ചിരിച്ചാണിറങ്ങിപ്പോയതു നീ, മടങ്ങുന്നേരം -
ചുട്ടുചെക്കാന്തേപോലെ വദനം നീറാനെന്തേ?
അഭിഷ്ണുകത്തിൻ കൊടിക്കുറികൾ താഴാനെന്തേ?
മംഗളവാദ്യാഖ്യോലാഷം മഹമായ്ത്തീരാനെന്തേ?
ഭ്രാന്തചിത്തനാണപ്പുനെന്നു നീ ചൊടിക്കുന്നോ?
നിഗ്രഹിക്കുവാൻ കയ്യിലായുധമെടുക്കുന്നോ?
ക്രൂഡമാം നിന്നുശ്ശത്തീയിൽ രാജധാനിയും, താത -
ദു:ഖവും, കൈകേകയിതൻ സ്വാർത്ഥവും ദഹിക്കുന്നോ?
നീലകൺറംബാണപ്പോൾ, കൈകേകയി കനിഞ്ഞതാം -
കാളകുടത്താൽ, നീയാക്കണാത്തിലമർത്തുന്നോ?
പിനെ രാഘവൻ നിബേശ്യുശ്ശകല്ലും മിച്ചിപ്പിക്കേ
ക്ഷിപ്രകോപിയെന്നാലും, തനിയെയടങ്ങുന്നോ?
വേലിയേറ്റങ്ങൾ കഴിഞ്ഞരിയാതെങ്ങുന്ന -
കടലായ്, നില്ലുംബനായ് പതിയെയത്തണ്ണുക്കുന്നോ?
തേരൊരുക്കവേ, പാരർ വിതുമ്മികരയവേ -
മാതാക്കലോടും വിട ചൊല്ലിനീ മടങ്ങുന്നോ?

വിടചൊല്ലിയില്ലനോടൊന്നുമേ പറഞ്ഞില്ല -
‘നാമ’, നീ രാമനൊപ്പം കാടിന്റെ സത്യംതേടി -
പ്പോകവേ തേർച്ചാലിൽ നിന്നെന്തെയുള്ളിലേക്കെല്ലോ
പടരുന്നതു തീരാ നോവുകൾ.....നിശ്ചാസങ്ങൾ.

രക്ഷാവം

സൗമ്യ എ. കെ.

കവം മുത്തു മുത്തതാട്ടവിൽ
വേട്ട!
കരിമിചി
കല്ലാണരുപിണി
കാൽച്ചോട്ടിൽ കണ്ണാ ചീപോതി....!
പല്ലുള്ളി നോക്കാൻ
പശു വാ തുറന്നില്ല

പോറ്റാനുപായം.....?
ആയായ്...
സർവ്വം കൃഷ്ണാർപ്പിതമസ്തു.

ഓട്ടക്കിണ്ടി,
നേദ്യച്ചോറ്,

കേസുകെട്ട്,
താള്, തകര....
നാലാം നാൾ മെയ്യുപൊത്തി
മാറാലക്കേളി.

മേടത്തിൽ മേലെത്താടി
ഇടവത്തിൽ തന്തമാവ്,
വാർപ്പ്, ഉരുളി....

പരദേവത - പരൻ ദേവത-
പതിയെ പടിക്കുപുറതേയ്ക്ക്
മുട്ടുശാന്തി
മുട്ടി ശാന്തി
ജംരാഗി ഹോത്രം!

അക്കത്ത്,
തൊടി വെള്ളുത്തപ്പോൾ
മിച്ചിയും വെള്ളേതോ.....!
കെട്ടും മട്ടും തെറ്റി
കമ്പച്ചരട്ടും പൊട്ടി
കടുകും മുളകും കുട്ടി.....
നട്ടച്ചനേരത്ത് ‘ഡോ’ ...

കമ്പം.....കമ്പനം
പലക, ചിരവ, കരിക്കത്തി....
ചങ്ങലയ്ക്കിട്ടാലും
തൊള്ളിതുറക്കും,
എട്ട്! വെളിച്ചും കണ്ണാൽ
പൊറത്തയ്ക്കോടോ....?
വല്ലാതെ തുള്ള്യാൽ
പുട്ടേലയിട്ട് ഞാനങ്ങുണ്ണും.....

ശരം...വേണ്ട....കേസാവും
സർവ്വം മടുഞ്ഞാൻ കൃഷ്ണാ
പുണ്ണിച്ചുരട്ടിൽത്തുണ്ടി
ഞാനിപ്പോ റിം... !

വയം ഒരു, വയം ഒരു

സി. പി. അബ്ദുഖകർ

കുടിക്കു,
നിലാവിരെ
തീയാണ്
ഇ, തിനോളമാരും
കുടിക്കാത്തദാഹനീർ.

ഉരുക്കിരെ ഭ്രാവകം
പണ്ണാരാൾ
മോന്തിയെ-
നൊാരിക്കൽ
കിനാവിലേം മറ്റോ
പാച്ചതിൽ
ഇതില്ല നിശ്ചയം,
അതോ മഹാവിശദർശനം?
പാഴായ
വേദപ്പാരുശ്?
വിശ്വനങ്ങളിൽ
നിരസാന്ധനം?

(ഇടയ്ക്കോ
തമിഴകയാത്രയിൽ
കിട്ടുന്ന
ശീറ്റിൽ പുറത്തെ
പ്രചാരക്കുരലുകൾ).

ഒരാൾക്കിത്താക്കെ-
കുറുകൾ-
യെല്ലാമൊരു
പോക്കുവരവെന്ന് ചൊല്ലാം,
അതിനൊന്നു
തീക്കുറളേല്ലിപ്പടയ്ക്കാം.

(എദോ സവേ,
നിബേഖി ജർണ്ണലിൽ
ആദ്യത്തെ-
യക്ഷതക്കുടമൊരുക്കാം,
എല്ലാം ക്ഷയിക്കുന്ന
ഭൂമിയിലിൽത്തിൽ
സാരോപദേശമൊഴുക്കാം)

ഈതൊക്കെയാവാം
എനിക്കും;
ഈ പൊള്ളുന്ന
തൊണ്ടയിലുടിത്ര
ക്കീവ് കലക്കിയൊഴിക്കാം
അസ്വാം വീണ്ടും പരിക്കാം
ചെമ്പിൽ പുഴുങ്ങാം
ചേറ്റിൽ വിളമ്പിക്കഴിക്കാം
അതാണ് കാമ്പം
ശമിക്കുന്നു നിത്യവും
എവ, എന്തിങ്ങാട്ട് നോക്കി?
എവഞ്ഞ കാക്കയായ്
വന്നു വിഭാതത്തി-
ലുറുമാലിന്യം കുടിച്ചു?
എവശ് തൻ താരനാദമേ നിങ്ങളിൽ
കാവുപ്പേക്കാശം ചുരത്തി?

ഉസുവപ്പുനലിൽ
എവർ നിൻ നേർക്കേരെ
നേരം മിചി നട്ടിരുന്നു?
എവർ നിൻ കാവ്യം കുടിച്ചു?
കറുപ്പിന്റെ പുവ് പോലേവർ
ലഹരിയായ് പുത്തു?

ഇരക്കാം,
നിലാവിന്റെതാണി
പുകയുന ഹോമം,
പതുക്കൈ സത്യത്തിന്റെ
സർജ്ജത്തിളക്കമായ്
പാരിയുയരുന ധുമം,
അതിൻ ചിറകറ്റത്
തുള്ളിയായ് തുള്ളിയായ്
ഇറുന ലാവ കുടിക്കാം.
അതാണിനി
നിർവഹിക്കാനുള്ള കൃത്യം

ഒരാൾമദിച്ചപ്പജ്ഞദമാ-
യാരും കുളിക്കുന
സ്വച്ഛതാകം കലക്കാം
അതിൻ കുറി, മന്യൻ
തോളിൽ മനസ്സിൽ ചുമതലാം.

മുന്നിൽ കടലാ-
ണതിൽ നിരെ
നീങ്ങാത്തന്നുകകകൾ
നീറി നിന്നേക്കാം
അതിൽപ്പെട്ട യാത്രികൾ
സമതലപാതക-
പാടവം കണ്ണുപരിക്കാം.

സമത്രം കിളിർക്കുന
പ്രേതതാഴ് വാരമീ ജീവിതം;
അതൈയന്നതസമയം
നിറയ്ക്കും നിയമം,
യമം മമ, യമം മമ.

വൈന്തല ബറി

കെ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ

വിവ്യാതനായ കവിയും ലേവകനും നോവലിസ്റ്റുമാണ് വൈന്തല ബറി. തുല്യഗാരവത്തോടെ ഒരു കൃഷികാരനായും അദ്ദേഹം അറിയപ്പെടുന്നു. കവിതകളും ലേവനങ്ങളും നോവലുകളും മായി മുപ്പതിൽപ്പരം കൃതികൾ അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. വടക്കെ അമേരിക്കയിൽ കെൻടുക്കിയിലെ, നൃകാസിൽ എന്ന സ്ഥലത്ത്, 1934-ൽ ബറി ജനിച്ചു. നൃയോർക്കിലും കെൻടുക്കിയിലും യുനിവേഴ്സിറ്റി കളിൽ അധ്യാപകനായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ, കെൻടുക്കി നദിതീരത്ത് നൂറ്റി തിരുപ്പത്താവലിലേരെ ഏകരിൽ പരന്നുകൊടക്കുന്ന സന്തം കൃഷിയിടത്തിൽ, കൃഷിചെയ്ത്, മല്ലിഞ്ചേരി മണം ശസിച്ചു, ജീവിക്കുന്നു. അവിടെ തിരുന്ന്, തന്റെ കാഴ്ചപ്പാടനുസരിച്ചുള്ള, നാടിന്റെ ധാർമ്മിക, സാമുഹിക, പാരിസ്ഥിതിക അധ്യാപതനത്തെക്കുറിച്ചു, ചിന്തിക്കുകയും പറയുകയും എഴുതുകയും ചെയ്യുന്നു. ശർഭമിട്ടും മുതൽ അണ്ണുശക്തി വരെ, സൗത്രംവ്യാപാരം വരെയുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ, ബറിക്ക് സന്തമായ അഭിപ്രായങ്ങളുണ്ട്. കാർഷികവൃത്തിയിലുന്നിയ ഒരു സാമ്പത്തികവ്യ വസ്ഥിതിയിൽ അദ്ദേഹം വിശസിക്കുന്നു. ഉപദോഗാധിഷ്ഠിതവ്യും ദുരഡികാരദ്യപ്തവുമായ വ്യാവസായികവ്യവസ്ഥയെ, ഇതിനേതിരായി കാണുകയും ചെയ്യുന്നു. ‘കാർഷികവൃത്തി, മല്ലിലധിഷ്ഠിതമായ ഒരു ചിന്താപദ്ധതിയാണ്’ എന്നാണദ്ദേഹത്തിന്റെ കാഴ്ചപ്പാട്. “പ്രകൃതിയുടെ താളത്തിനുസരിച്ചുള്ളതാവണം നമ്മുടെ കർമ്മങ്ങൾ. മറിച്ചുള്ളതെല്ലാം തന്നെ, അനിവാര്യമായും, പലപ്പോഴും അചികിത്സ്യമായും, വിനാശകരണങ്ങളാണ്” (“Our acts that are not in harmony with nature are inevitably and sometimes irremediably destructive”- “The whole Horse”- The New Agrarianism”, - page 67)

എമേഴ്സൺ, തോരോ തുടങ്ങിയ പ്രശ്നത ഭാർഷനികകവികളുടെ പരമ്പരയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയാണ്, നിരുപകലോകം, വൈന്തലൻ ബറിയെ വിലയിരുത്തുന്നത്. ‘വിഭിത്’ത്തിൽനിന്ന് ‘അജഞ്ചാതം’വരെ, സമ്പന്മായ മുർത്തതയിൽനിന്ന് പ്രവാചകതുല്യമായ സരലയമേളുന്നവരെ വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്ന രചനകളുശ്ശേക്കാളുന്ന “സമാഹ്യതക വിതകൾ” (“Collected Poems”), അദ്ദേഹത്തെ, നമ്മുടെ കാലഗം്ഭ

IN THIS WORLD

Wendell Berry

The hill pasture, an open place among the trees,
tilts into the valley. The Clovers and tall grasses
are in bloom. Along the foot of the hill
dark floodwater moves down the river.
The sun sets. Ahead of nightfall the birds sing.
I have climbed up to water the horses.
And now sit and rest, high on the hillside,
letting the day gather and pass. Below me
Cattle graze out across the wide fields of the bottomlands,
slow and Pre occupied as stars. In this world
men are making plans, wearing themselves out,
spending their lives, in order to kill each other.

തിരീലെ മഹാകവിയായി അവരോധിക്കുന്നു". "ഇന്നോളം പുസ്തക
രൂപത്തിൽ 'പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ള എൻ്റെ കവിതകളിൽ, പുനർവ്വായ
നയ്‌കൾ വിഡേയമാക്കപ്പെട്ടണം എന്ന് ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന എല്ലാ രച
നകളും ഈ സമാഹാരത്തിലുണ്ട്" എന്ന കുറിപ്പാടെയാണ് വെൺഡൽ
ബറ്റി, "സമാഹൃതകവിതകൾ" പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇരുന്നുരോളം
കവിതകൾ ഈ സംസ്കാരത്തിൽ ഉൾച്ചേരുന്നു. ഭൂമിയും പ്രകൃതിയും,
കുടുംബവും സമൂഹവും, ജീവിതത്തിനടിസ്ഥാനമായ പാരമ്പര്യവും
സംസ്കൃതിയും- വൈവിഡിയുപുർണ്ണമാണ് ബറ്റിയുടെ കവിതകളിലെ
വിഷയങ്ങൾ. ഈ വിഷയങ്ങളോട് അദ്ദേഹം പുലർത്തുന്ന ആത്മാർത്ഥ
തയോടുമാത്രമേ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഷാപ്രേമവും അതിന്റെ സുസാര
തയിലനുവർത്തിക്കുന്ന ശാഖയും തുലനം ചെയ്യാനാവു. 'വേഡസ്
വർത്തിക്കു കവിതകളോട് സമശിർഷമായ ലക്ഷ്യവും കത്തയിലേർക്ക്
അമേരിക്കൻ കവിതയെ തിരിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു ("....have returned
American poetry to a wordsworthian clarity of purpose") വെൺഡൽ
ബറ്റി എന്നാണ്, 'സമാഹൃത കവിതക' ഒഴുവിലയിരുത്തിക്കൊണ്ട്,
'ഓ നൃയോർക്ക് ദേംസ്' നിരീക്ഷിച്ചത്.

ഇന്ന് ലോക്കൂട്ടിൽ

വൈൻഡൽ ബറി

വിവ: കെ.വി.രാമകൃഷ്ണൻ

കുന്നിലെമേച്ചിൽപ്പുറം, മരങ്ങൾക്കിട -
 യങ്ങളെ ചെതിഞ്ഞിരുത്തിച്ചേന്നു താഴ്വര -
 യക്കുള്ളിലെത്തുന്ന വെളിയം നിറച്ചു പു -
 തതുചെള്ളാരു മുവില, പൊകമൊം പുൽക്കളും
 കുന്നിനടയിലുടക്കിലോഴുകുന്നി -
 തങ്ങു കറുത്ത പ്രളയയാളജലം.
 അസ്തമിക്കുന്നുപകലോൻ. ഇരുൾ പര -
 നന്തതുന്നുവെന്നു പാടുന്നു പറവകൾ
 വെള്ളം കുതിരകളുടിപ്പിക്കുവാ -
 നല്ലോ കയറിനേൻകുന്ന്, ഇപ്പോളിങ്ങിരു -
 നനാന്നിളകൊള്ളുന്നു, കുന്നിൻ നനുകയിൽ,
 മനം പകൽ പോവതും പാർത്തു കൊണ്ടു എംബു.
 താഴെപ്പറന്ന വയലിൽപ്പുഴക്കര
 മേയുന്നു, താരങ്ങൾപോൽ, അലസം മനം -
 വേരെയെങ്ങാമേണ്ടുപോംകനുകാലികൾ.
 ഇപ്പെപ്പെത്തിൽ മർത്തുന്നാർ സ്രജീവിതം
 വൃദ്ധത്മമാക്കി, സ്വയം പാശായ്, ഉപായങ്ങൾ
 തീർക്കുന്നു, തമിൽ പരസ്പരം കൊല്ലുവാൻ.

തന്റെ കവിതകൾ മലയാളത്തിലേയ്ക്ക് വിവർത്തനം ചെയ്യുന്ന തിനുവദിച്ച വൈൻഡൽ ബറിയുടെ സഹ്യദയത്വവും സൗഹ്യദവും വിലപ്പെട്ടതാണ്. ബറിയുടെ ഒരു കവിത, മുലവും പതിഭാഷയും ഒരു മിച്ച് പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നു. തിരഞ്ഞെടുത്ത ചില കവിതകൾകുടി, തുടർന്നുള്ള ലക്ഷ്ണങ്ങളിൽ അവതരിപ്പിക്കും. ഇതിനു വഴിയൊരുക്കിയ ഫോറനപ്പ്രേസ്സ് (മിസുരു, അമേരിക്ക) ഭാഷാസ്നേഹം വാക്കുകൾ ക്രതീതമാണ്.

ശാസ്ത്രികൾ

നടുവട്ടം രവീന്ദ്രൻ

തച്ചുടയ്‌ക്കണമെന്നുണ്ടാനിയ്ക്കീ ഭൗഗോളത്തെ
കൊച്ചു കുറക്കില്ലോടുമിടമെങ്കിലും കൂടി.
ആദിയിലാരോ ചെയ്തതെറ്റുപോൽ ആദാമിന്റെ
പാദമുട്ടേകൾ പിന്നിട്ടിനോളം വളർന്നുനാം.
പിന്നെയിത്തിരിയോന്നുമെന്തി കാടുവാൻ തീർത്ത
വെണ്മാടങ്ങളിൽ കാറ്റുകൊള്ളുവാനിരുന്നപ്പോൾ
മുന്നില്ലടവശരായ് നമ്മുടെ രക്തത്തിൽ നി -
നുള്ള ജീവനും നേടിപ്പോയവരലയുന്നു!
അവർ തന്നേതോളത്താരോത്യുക്കിയമാറാപ്പിൽനി -
നിവിടങ്ങളിൽവീണാ പാപത്തിൽ വിന്തൊരോന്നും
മുളപൊട്ടുകയല്ലീപിണ്ഡും? അകമെത്തല്ലു -
മറിയാതുറപ്പുള്ള വേലികെടുന്നുനമ്മൾ!

വിസി പ്രതിനേക്കുടെ വിതാനാന്തരങ്ങൾ

ചേപാഹമ. കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

അമിതജീവിതമാണ് വി.സി.ബാലകൃഷ്ണപുണിക്കരെ അല്ലെങ്കിലും ഒരു മനസ്സാക്കിയതെന്ന് പി.വി.കൃഷ്ണവാരിയർ പറഞ്ഞു. ‘അമിത ജീവിതം’ എന്ന തുകകാണ്ട് എന്നാണ് അദ്ദേഹം ഉദ്ദേശിച്ചതെന്നു വ്യക്തമല്ല. എന്നാൽ പില്ലക്കാലത്ത് മലയാളസാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ ആ പ്രയോഗം ഒട്ടേറെ തെറ്റിയാരണകൾക്ക് ഇടവെച്ചു. വി.സി.തോന്തിയപാടു ജീവിച്ച ഒരാളായിരുന്നു; സദാ ചാരത്തിന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിൽ വലിയ സ്ഥാനമൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നിട്ടേണ്ടം നീണ്ടുപോയി കൂടം ആ പ്രയോഗത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനം. വി.സി.യുടെ സാഹിത്യപരിശീലനത്തെക്കുറിച്ചാണെങ്കിൽ, ‘മീനാക്ഷി’എന്ന ഒരു കൊച്ചുകാവധി സ്ഥാനത്തെ സംഭാഗശ്യംഗാരപ്രധാനമായി കാര്യമായൊന്നും അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടില്ല.

മാക്കാവിൽ പടിഞ്ഞാറെ കോവിലകത്തുനിന്നു പോന്ന ഉടനെ, പതിനൊല്ലോ പതിനഞ്ചോ വയസ്സുള്ള പ്ലോഡ് എഴുതിയ കൃതിയാണ് ‘മീനാക്ഷി’. അതിന്റെ രചനാപശ്വാത്തലം, തരൻ്റെ കുമാരാഭിനിവേശമായിരുന്നു എന്നും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അതവിടെ നില്ക്കേണ്ട

മാക്കാവിൽ കോവിലക്കേതയ്ക്ക് ഒരു പറിച്ചു നടൽ സാധ്യമായി എന്നതാണ് വി.സി.യുടെ ജീവിതത്തെ ഏറ്റവും ധന്യമാക്കിയ സംഭവം. അവിടെ കേരളഭോജൻ എന്നു കേളിക്കേട് വിദ്യാർഹി ഏടുൻ തന്മുരാൻ്റെ ‘സഹ്യദയസംഗമം’ എന്ന സദസ്സുനടക്കുന്നകാലം. ആ രാജവീമിയി ലേയ്ക്കാണ് കവികുലഗ്രാമ പി.വി.കൃഷ്ണവാരിയർ സന്തം സ്വാധീ നത ഉപയോഗിച്ച് വി.സി.യെ എത്തിച്ചുത്. കോഴിക്കോട്ടെ സഹ്യദയരും പണിയിതരും ചേർന്ന ആ മഹാസഭ ബാലക്കൃഷ്ണൻ എന്ന ചെറുബാലനെ ഒരു പുതിയലോകത്തെത്തിച്ചുവിദ്യാർഹി ഏടുൻ തന്മുരാൻ്റെ രക്ഷാകർത്ത്യുത്തതിൽ, പുന്നഫേരി നീലകണ്ഠംഗർമ്മ എന്ന ശുരുവരെന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ, വൈള്ളാനഫേരി വാസുഭ്രാന്തി മുസ്തക്, കരുതപാരാ ദാമോദരൻ നമ്പുതിരി, പുളിയസ്ത കുഞ്ഞിക്കൃഷ്ണമേനോൻ, ഇടയ്ക്ക് കൊടുങ്ങിയും കുഞ്ഞുകുടുമ്പൻ തന്മുരാൻ തുടങ്ങിയ മനീഷികളും, കവികളും സമ്മേളിക്കുന്ന സർസ്വതീ മണ്ഡപം. അതുകൊതമായ ആ മഹാസഭ സ്ഥിരേണ്ട് സോപാനത്തിനു താഴെ, ചെന്നുപെട്ട ഉടനെ അല്പപ്രമാനു പതറിനിനേക്കില്ലും ഈ പത്രം ഔദ്യോഗിക കാരം മനസ്സാനീധ്യം വിശേഖങ്കരാൻ എറെ കാത്തുനില്ക്കേണ്ടിവില്ലോ. അയാൾ പടവുകൾ ഓരോനും ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം ചവിട്ടിക്കയറി. കയറും തോറും കൈവന്ന ആത്മവിശ്വാസത്തിൽ പ്രായക്കൂറിവിന്റെ അംഗങ്ങളിൽത്തും അലിഞ്ഞി പ്ലാതെയായി. അയാളെ കൈപിടിച്ചു കയറ്റിയവരും, നവാതിമി കേവലം ബാലനാണ്മേളാം എന്ന കമ മറന്നു. വിദ്യാർഹി ഏടുൻ തന്മുരാൻ സംസ്കൃതത്തിൽ രചിച്ച കൃതികളിൽ ചിലതൊക്കെ ഭാഷാന്തരപ്പട്ടഞ്ഞാൻ ചുമതലപ്പട്ടഞ്ഞിയൽ ഈ ചെറുബാലന്നെയിരുന്നു. മുലകുതിയുടെ കുടെ ബാലക്കൃഷ്ണൻ പരിഭാഷയും ചേർത്താണ് തന്മുരാൻ ആ ശ്രീ നമങ്ങൾ അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതിയത്! പ്രശ്നപണ്ഡിതനെന്നേ ണ്ണായാലും അല്പപ്രമാനാലോചിച്ചുമാത്രം ചെയ്തിക്കേണ്ട ഗതരവപ്പെട്ട കർത്തവ്യം ഒരു സങ്കോചവുമില്ലാതെ തന്മുരാൻ വി.സി.യെ ഏല്പിച്ച തോർക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉഭാരൂത്തെത്തയാണോ അനാഗതസ്മ ശ്രൂവായ ആ ചെറുപ്പക്കാരന്റെ അസാധാരണ പ്രതിഭയെയാണോ ആദ്യം പ്രശ്നപണ്ഡിതനെന്നറിയാതെ നാം കുഴഞ്ഞിപ്പോകും. വിസിക്ക് ‘സഹ്യദയസംഗമം’ത്തിൽ ലഭിച്ചപദവി എന്നായിരുന്നുവെന്ന് ഇതിലേരെ വിശദമാക്കേണ്ടതില്ലോള്ളോ.

അവിടെ അങ്ങനെ ഏല്ലാവരുടേയും സ്വന്നേഹത്തിനും ആദരവിനും പാത്രമായി കഴിയുന്നതിനിടയ്ക്കാണ് ബാലക്കൃഷ്ണൻ ഒരു പ്രശ്നയബന്ധത്തിൽ പെടുന്നത്. പ്രശ്നയം എന്ന് ആ കൗമാരച്ചാപല്യത്തെ വിളിക്കാമോ? എന്നോ അരുതാത്തതെന്നും അരമന്നയിലെ സേവകർ കുശുകുശുത്തു. ‘രാജാവറിഞ്ഞാൽ.....’ എന്ന് ദയപ്പട്ടത്തി ഓടിച്ചു. തർക്കാലം രക്ഷപ്പെട്ട എളിവിൽ കഴിയുന്ന കാലത്ത്, കൊടു

രത്തിലെ തന്റെ പ്രണയിനിയെ കുറിച്ച് എഴുതിയ കൃതിയാണ് 'മീനാക്ഷി'. അതിലെ ചില പംക്തികൾ വായിക്കുന്നോൾ അനുഭവ തിന്റെ ചട്ടും ചുരുമല്ല, കാവ്യപരിചയത്തിന്റെ പരോക്ഷസിദ്ധികളാണ് നാമേ വിന്മയിപ്പിക്കുക. കാമാരപ്രണയം കാവ്യനിർമ്മാണത്തിന് പ്രേരകമായിട്ടുണ്ടാവാം. 'കവി എന്ന നിലയ്ക്ക് ഈ ജനത്തിൽ വർണ്ണിച്ചുതീർക്കേണ്ട ശുംഗാര ചേഷ്ടകൾ സമസ്തവും ഈ ദാത്രിംഗത്തിൽ കിടക്കും. രണ്ടാമത് രഹവസരം കൊടുക്കാൻ കാലമുണ്ടാവില്ല' എന്നു മുൻകുട്ടിക്കരുതിയപോലെ, വി.സി. പിന്നെ ആ വഴിക്കു തിരിഞ്ഞുനോക്കിയിട്ടില്ല.

വീസികവിതകളിൽ ഏറ്റേയും സ്ത്രോതരങ്ങളോ രോഗശമനത്തിനുള്ള നിവേദനങ്ങളോ ആണ്. 'പനി', 'അരോഗ്രതമേക്കണമേം', ദേവിസ്തവം', 'ദുർശാശ്വകം', 'വാസുദേവാശ്വകം', 'ബാലാപബ്രഹ്മകം' എന്നിവ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ. 'സന്ധ്യാസുര്യൻ', 'മശകാരിലെ ആദിത്യൻ', 'വിശരൂപം' തുടങ്ങിയ വണ്യകവനങ്ങളിലോനില്ലും ശുംഗാരത്തിന് ഒരു പ്രസക്തിയുമില്ല. 'രൈവിലാപ'-ത്തിലാകട്ട, വിപ്രലംഘ്യംഗാരത്തെ ശോകത്തില്ലും തത്തചിന്തയില്ലും, എല്ലാം ദേഹത്ത് ഏതാണ്ടാരു വിശുദ്ധസ്മൃതിയാക്കി സംസ്കരിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഒരു കാല്പനികളും ഇലിപ്പുറയ്ക്കായും, അടങ്കാതു അ സ്വാസ്ഥ്യം- ഇതൊക്കെ വീസിക്കുണ്ടായിരുന്നു. നമുക്കു കുറേകുട്ടി അടുത്തുപരിചയമുള്ള ചങ്ങസ്വുഴയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നല്ലോ അത്തരം അസാസ്ഥ്യങ്ങൾ -ശരിയാണ്. എന്നാൽ ചങ്ങസ്വുഡയുടെ വ്യക്തിത്വവു മായി താരതമ്യപ്പെടുത്താവുന്ന നോയിരുന്നില്ല വീസിയുടെ വ്യക്തി സത്ത്. ചങ്ങസ്വുഡയുടെതിൽ നിന്ന് ഏതെങ്കിലും അകന്നുകിടക്കുന്ന, ധർമ്മോദ്ധാരണവും ആദർശാന്തവുമായ ഒരു വിതാനത്തിലായി രുന്നു വീസിയുടെ വിഹാരം. ചങ്ങസ്വുഡയുടെ കവിതയും ജീവിതവും നേരുതനെന്ന യായിരുന്നു. ആ ആർജ്ജവം അഭിനന്ദനയിലും തനെ. അത്തരം സ്പടികസമ്പൂർണ്ണതയായിരുന്നില്ല വീസിയുടെ ജീവിതത്തിന്റെ സവിശേഷത. ദ്യുവാന്തരമുണ്ട് അവർ ജീവിതത്തിൽ സ്വീകരിച്ച നില പാടുകൾക്ക്. ജീവിതവൈക്ഷണ്യത്തില്ലും കാണാം ആ വ്യത്യാസം.

എത്ര ദാരിദ്ര്യം അനുഭവിക്കാനും കഷ്ടപ്പെടാനും വീസികൾ മടി യില്ലായിരുന്നു. ഏറെക്കാലവും പത്രാധിപരായിട്ടാണല്ലോ വീസി ജീവിച്ചത്. അക്കാലത്ത് തനിക്കു ലഭിച്ചു പോന്ന തുച്ഛമായ വേതനം സൽക്കാര പ്രിയനായ അദ്ദേഹത്തിന് അതിമിക്കളെ ഉട്ടാൻ തികയു മായിരുന്നില്ല. 'കേരളചിന്താമണി' പത്രാധിപരായി തുഴുതിൽ പാർക്കുന്ന കാലത്തെ വീസിയുടെ സാമ്പത്തികക്കേണ്ണലെക്കുറിച്ച്

പുത്രേതംതു രാമൻമേനോൻ ഒരു ലേവന്തതിൽ സുദിർഘമായി വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പത്രാധിപരായി വി.സി. തൃശൂരെത്തുന്നത് പതിനാറാമത്തെ വയസ്സിലാണ്. അതിനുമുമ്പുതന്നെ പത്രപ്രവർത്തനരംഗത്ത് അദ്ദേഹം സുഖിക്ഷിതനായിരുന്നു. പുളിയസ്തു കുഞ്ഞിക്കുഷ്ഠമേനോൻ്റെ പത്രാധിപത്യത്തിൽ കോഴിക്കോട്ടു നിന്നു പുറപ്പെട്ടിരുന്ന 'മനോരമ'യിൽ അദ്ദേഹം ധാരാളം ലേവന്തങ്ങളും കവിതകളും എഴുതിയിരുന്നു. കോഴിക്കോടൻ മനോരമയുടെ ലക്ഷ്യങ്ങളാണും ഈ ലഭ്യമല്ലാത്തതിനാൽ വീസിയുടെ അക്കാദാലത്തെ കൃതികളും നഷ്ടപ്രായങ്ങളായി. ജനങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധ ആകർഷിക്കാൻ പോന്നവയായിരുന്നു എന്നല്ലാതെ, ആ ഉപന്യാസങ്ങളുടെ ഒരു വിവരവും കിട്ടിയിട്ടില്ല. പത്രപ്രവർത്തനം വീസിയെ ആവേശിച്ചത് മനോരമയിൽ വെച്ചായിരിക്കണം. എന്നാൽ കവിതക്കേം കോഴിക്കോട്ടെത്തുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ ആ ബാലനിൽ നാമിട്ടിരുന്നല്ലോ. സാഹിത്യമെന്നല്ല, ഒരുത്തരത്തിലുള്ള പരിഷക്തിയും എത്തിനോക്കിയിട്ടില്ലായിരുന്ന ഉറരകംമേൽമുൻ ശ്രാമത്തിൽ ജനിച്ചുവളർന്ന അദ്ദേഹത്തിന് അതെവിടെ നിന്നു കിട്ടി? കറുപ്പൻ പുശാരിയാണല്ലോ ബാലനായ തന്റെ ശിഷ്യനെ ആദ്യം പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ച വ്യക്തി. കറുപ്പൻ പുശാരിയും ഇടയ്ക്ക് ചില ഫ്രോക്കങ്ങൾ കുറിയ്ക്കാറുണ്ടായിരുന്നു എന്ന അറിവ് വളരെ യാദ്യപ്പീകരിക്കായിട്ടാണ് എനിക്കു കിട്ടിയത്, ഇന്ന് ഇവിടെ ഇന്ന് പ്രഭാഷണത്തിനു വരുന്ന അവസരത്തിൽ, കാറിലുണ്ടായിരുന്ന കവി സി.എ.വാതിയർ കറുപ്പൻ പുശാരിയെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കാനിടയായി. അദ്ദേഹത്തിന് വിവരം കിട്ടിയത് തന്റെ സുഹൃത്ത് വിദ്യാൻ ഇ.സി.കുട്ടികുഷ്ഠൻ മുഖാന്തരമാണ്. കറുപ്പൻ പുശാരി രചിച്ച രണ്ടുഫ്രോക്കങ്ങൾ സി.എ.വാതിയർക്കുകിട്ടിയുണ്ട്. ഉദ്ദരിക്കാം. ആദ്യത്തെത്ത് സംസക്കുത്തത്തിലാണ്.

- 1) അതിവരകുരുന്നാശകുതാ
കക്കാടാ പാണ്യവാശ്യ സദ്യശക്രാ
പാണ്യവമാതാകുതി
തേഷാം മാതാംശ്യ മുതുകുന്തി

കക്കാട് എന്ന സ്ഥലത്തു പാർക്കുന്ന ഏതോ കുടുംബക്കാരാണ് കക്കാടമാർ. അവർ പാണ്യവരെപ്പോലെയാണ്. പാണ്യവർ അതിവരക്കാരായ കുരുക്കളെ നശിപ്പിച്ചു. കക്കാടമാരാകട്ട, അതി, വരക് മുതലായവയ്ക്ക് ഉരുന്നാശം വരുത്തുന്നവർ (തീറ്പിയമാർ) ആണ്. പാണ്യവമാതാവ് കുതീരേവി. ഇവരുടെ മാതാവാകട്ട 'മുതുകുന്തി'യാണ്. (മുതുക് ഉന്നിയ വശം അമവാ കുന്നി) ഹാസ്യമാണ് പുശാരിക്ക് പമ്പും എന്നു തോന്നുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറ്റൊക്കം ഒരുത്തരം ആത്മാപഹാസമാണ്. കേൾക്കുക:

കീറിപ്പാറി മുഖിന്ത ചോപ്പരയിലും
 കീറിച്ചതിപ്പും മഹാ -
 കീരാച്ചിക്കുടയും പരുത്ത വടിയുൾ
 കുത്തിപ്പിടിച്ചങ്ങനെ
 ഉംരയ്ക്കുള്ള തെളിച്ചിലും, കലശലായ്
 പാറിപ്പറക്കും മുടി,
 പ്രാരംഭ്യത്താടു നടക്കണ്ണുകളുമാ -
 യേതോ ചെകുത്താനിവാൻ.

സാഹിത്യപരമായി വലിയ മുല്യമൊന്നും അവകാശപ്പെടാനില്ലെങ്കിലും ‘ദ്രോകമെഴുത്ത്’ എന്ന വിദ്യ പുശാരിക്കുവശമായിരുന്നു എന്ന തീരുച്ച പ്രേക്ഷിതാൻ ഈ പദ്യങ്ങൾ മതി. കറുപ്പൻ പുശാരിയുടെ ഈ സകാരുവിനോടും ശിശ്യനെ ആകർഷിച്ചിരിക്കാം. പുശാരി പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചുമിരിക്കാം. ഇതൊരു വസൻ പ്രചോദമായിട്ടാനും കാണേണ്ടെ, ഒരു നിമിത്തം എന്നു കരുതിയാൽ മതി. നിമിത്തവും പ്രധാനം തന്നെ. അതി ചെല്ലുകിൽ ഏതു ഹിമാലയൻ പ്രതിഭയും പാഴിലായേക്കും. കറുപ്പൻ പുശാരി എന്ന ഗുരുനാമനിലെ ചെറുതിൽ, ആ വലിയ നിയോഗമാണ് നിരവേദ്ധിയത്. ‘സഹ്യദയസംഗമ’-ത്തിലേയ്ക്കു വീസിയെ എത്തിച്ചുത്ത് കവികുലഘനതുവായിരുന്നുകുലും ആദ്യപ്രേരണ പുശാരിയിൽ നിന്നായിരുന്നുവല്ലോ.

എന്നാൽ വീസിയുടെ പ്രതിഭയുടെ കവിയുടെ മുഖം മാത്രമല്ല ഉണ്ടായിരുന്നുത്. നല്ല ഗദ്യകാരനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. നല്ലനാടകക്കു തന്മായിരുന്നു. സാമുതിരി സദസ്സിൽത്തന്നെന്ന അരങ്ങേറിയിട്ടുണ്ട് ‘ഇന്നു മതിസ്യംവരം’ തുടങ്ങിയ അദ്ദേഹത്തിന്റെ രൂപകങ്ങൾ. ചില കമകളിലും എഴുതിയിട്ടുണ്ട് വി.സി.രാഘവീയമണ്ണലത്തിലാക്കട്ട, ഉൾക്കൊ ച്ചയുള്ള ലേവനങ്ങൾ വഴി ഒരു പുതിയ ബെളിച്ചും തന്നെ അദ്ദേഹം പ്രസരിപ്പിച്ചു. വീസിയിലെ സാഹിത്യനിരുപ്പക കൈ കുറിച്ച് ഡോ.കെ.ജി.പറലോസ് ഇവിടെ സവിസ്തരം പ്രതിപാദിച്ചു കഴിഞ്ഞ താൻ. പി.ജി.രാമയ്യരുടെ ശാകുന്തളവിവർത്തനത്തെ നിരുപ്പണം ചെയ്യുന്ന അവസരത്തിൽ വി.സി പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന മർഞ്ഞ അണാവും വിശകലന കുശലതയും എത്ര വിസ്മയാവഹമായിരുന്നുവെന്ന ഡോ. പറലോസ് ധാരാളം ദ്രശ്യാന്തങ്ങളിലും നമുക്കു വിശദമാക്കിതന്നുവെല്ലോ. ശാകുന്തള നിരുപ്പണം കേരള ചിന്താമനി പത്രാധിപരായിരുന്ന കാലത്ത് എഴുതിയതാണ്. അതു മുഴുമിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് വി.സി. ചിന്താമനി പത്രാധിപത്യം ഉണ്ടായും. ആ നിരുപ്പണവും അതോടെ അപൂർണ്ണം വസ്ഥയിൽ നിലച്ചുപോയി.

‘കേരളചിതാമൺ’യിൽ നിന്നു പോന്നത് കഷയരോഗം മുലം ആരോഗ്യം വല്ലാതെ മോശമായതുകൊണ്ടായിരുന്നു. കോട്ടയ്‌ക്കൽ പോയി എത്താനും ആച്ചപകാലത്തെ വിദഗ്ധചികിത്സയ്ക്കുശേഷം, രോഗം എത്താണ്ടു നിയന്ത്രണത്തിൽ വന്ന് ആരോഗ്യം അല്പം മെച്ച പ്ലേറ്റകാലത്താണ് അദ്ദേഹം തിരുത്തിൽ പി.ബി.കൃഷ്ണവാരിയരുടെ ‘ലക്ഷ്മീസഹായം’ പ്രസ്തിൽ സഹായിക്കാനെത്തുന്നത്. മാണിക്കരത് അപൂർണ്ണി മേനോൻ എന്നാരാളായിരുന്നു അതുവരെ പ്രസ്തിൽ ചുമ തല നോക്കിയിരുന്നത്. പറിയ ഒരാളെ കിട്ടിയിട്ടുവേണം പ്രസ്തിൽ ചുമ തല ഒഴിയാൻ എന്നു കരുതി കാത്തുനില്ക്കുകയായിരുന്നു അപൂർണ്ണി മേനോൻ. ആ സമയത്താണ് പുസ്തകങ്ങളോ പത്രങ്ങളോ ആയി ബന്ധ പ്ലേറ്റ രൈ ജോലികിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്ന അപേക്ഷയുമായി വി.സി. കൃഷ്ണവാരിയരെ സമിപിച്ചു. കൃഷ്ണവാരിയരുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം വീസി, അപൂർണ്ണിമേനോൻ കൈയിൽ നിന്ന് പ്രസ്തിൽ ചുമതല എറ്റ ടുക്കുകയും ചെയ്തു.

തിരുത്തിലെ പ്രസ്തും പുസ്തകശാലയും വീസിയും ഒരിടത്താ വളം മാത്രമായിരുന്നു. അവിടെയിരുന്നുകൊണ്ട് സ്വന്തം സകലപ്പത്തി ലുള്ള ഒരാശയത്തിൽ സാക്ഷാൽക്കാരത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ശ്രമത്തി ലായിരുന്നു ആ യുവാവ്. മാറാരോഗ്യമായ കഷയം വീസിയെ വല്ലാതെ ഉൽക്കണ്ണംപ്ലേറ്റുത്തി. മരണഭയമല്ല, താനുദ്ദേശിച്ചകാരുങ്ങൾ നടപ്പിലാ കാനും മുടക്കമെല്ലാതെ തുടരുമെന്ന ഒരവസ്ഥമിലേയ്ക്ക് എത്തിച്ച ശേഷം അതുകുണ്ട് കണ്ണടയ്ക്കാനും തനിക്കു അത്യാവശ്യം വേണ്ട സമയം പോലും കിട്ടിയില്ലെങ്കിലോ എന്നതായിരുന്നു ഉൽക്കണ്ണം. വലിയ മേനോരാജുകാരനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. സ്വതന്ത്ര ചിന്തവ ഇർത്തുന്ന, മുഖം നോക്കാതെ യീരിമായി സ്വാലിപ്രായം പ്രചരിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ദേശീയ പത്രം നടത്തുക എന്നതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിൽ എറ്റവും വലിയ ആഗ്രഹം. അതിന് സ്വന്തമായി ഒരു പ്രസ്തു വേണം: ലക്ഷ്മീസഹായം പോലെ ഒന്നല്ല, കുടുതൽ പരിഷക്തവും പ്രവർത്ത നക്ഷമവുമായ ഒരു വലിയ പ്രസ്തു - പത്രത്തിന് ധാർമ്മിക പിന്തുണ യായി ഉദ്ദേശ്യമായ കുറേ ആളുകൾ ഒന്നിച്ചിരുന്നു ചിന്തിക്കുന്ന ചർച്ച ചെയ്യുന്ന ഒരു സ്ഥിരം സദസ്യും വേണം. മഹാജനയോഗമാണ് സദ്ഭര സന്തതിന് ആധാരമെന്ന് അദ്ദേഹം പ്രസംഗങ്ങളിൽ ആവർത്തിച്ച് വിവ റിക്കുമായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹം കൽക്കത്തയിലെ കാളിക്കേഷ്ഠര തതിൽ പോയതും ദർശനം ലഭിക്കാതെ മടങ്ങഞ്ഞിവന്നതുമായ കമ പ്രോഫ. .കെ.പി.ശക്രൻ ഇവിടെ വിസ്തരിച്ചുവല്ലോ. ആ കൽക്കത്താ യാത്രക്കു പിന്നിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന എറ്റവും പ്രധാനപ്ലേറ്റ ഉദ്ദേശ്യം നല്ലാരു പ്രസ്തു സന്ധാരിക്കാൻ പറ്റുമോ എന്നാരായലായിരുന്നു. കൽക്ക തയയിലെ പത്രപ്രവർത്തനരീതികൾ നേരിക്കണണ്ടുമനസ്തിലാക്കണമെ

നുമുണ്ടായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്. പത്രപ്രവർത്തനം പരിക്കാൻ കൽക്കെ തയിൽ പോകണോ എന്നു ചോദിക്കാം. ബംഗാളാണ് ഇന്ത്യയിലെ അന്നത്തെ രാഷ്ട്രീയ പ്രഭുവായുടെ സിരാക്കേന്മെന്ന് വീസിയ്ക്കെ റിയാമായിരുന്നു. “കേരളത്തെ ഇന്ത്യാരാജ്യമായി സകല്പിച്ചാൽ അതിലെ ബംഗാളാക്കണം എററാട്. കൽക്കെ തത്തയാകും കോട്ട യ്ക്കൽ” എന്നദേഹം സകല്പിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ കൽക്കെത്ത യിലേയ്ക്കു നയിച്ചതും ആ ചിന്താഗതിതന്നെ. ‘ലക്ഷ്മീസഹായ’ തതിന്റെ ചുമതലക്കാലത്ത് ഇങ്ങനെ ‘മലബാറി’ പത്രത്തിന്റെ തുടക്ക തതിനുള്ള പരക്കം പാച്ചിലുകളിലായിരുന്നു വി.സി. ഇടയ്ക്ക് പ്രസ്തിൽ നിന്നുമുണ്ടും. പിന്നെ ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞായിരിക്കും തിരിച്ചുവരിക. പരിസരത്തുള്ളവർക്ക് പ്രസ്തും പുസ്തകശാലയും പുട്ടിക്കിടക്കുന്നു, ആളേകാണുന്നില്ല എന്നെ അറിഞ്ഞതുകൂടു. അവരുടെ പരാതി കൃഷ്ണ വാരിയരുടെ ചെവിയിലുമെത്തി. കൃഷ്ണവാരിയർ, അവസാനം വീസി യെവിളിച്ചുവരുത്തി ഗുണാദോഷിച്ചു. തന്നെ അറിയിക്കാതെ ഇനി പ്രസ്തും ബുക്ക്സാളും വിട്ടുപോകരുതെന്ന് നിർബന്ധിക്കയും ചെയ്തു. വാരിയർ വി.സിക്ക് ഗുരുകല്പനയാണ്. മറുത്താനും പരഞ്ഞതുകൂടാ. എല്ലാം സമ്മതിച്ചു. പകേശ തന്റെ സ്വപ്നങ്ങൾ സാക്ഷാൽക്കരിച്ചുകൂടിയും വരെ വിസിക്ക് അടങ്കിയിരിക്കാനാവുമോ? അദ്ദേഹം അടവാനുമാറ്റി. ഇടയ്ക്കിടെ കോട്ടയ്ക്കലെത്തി, കൃഷ്ണവാരിയരെ കാണാൻ, അല്പദിവസം സ്ഥലം വിട്ടുപോകാനുള്ള അനുവാദം ചോദിക്കാൻ.

‘തകരാറുപിടിച്ച സന്ധി’ത്തിലേക്ക് കൃഷ്ണവാരിയരുടെ ധാരണകൾ തിരിഞ്ഞത് ഈ സാഹചര്യത്തിലാണ്. വീസിയുടെ വ്യക്തികാര്യങ്ങളിൽ കുടുതൽ താൽപര്യമെടുക്കാനോ അനേകം കാര്യങ്ങൾ അടങ്കിയിരിക്കാനാവുമെന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. വി.സി. വിവാഹിതനായിരുന്നു എന്ന വസ്തുതപോലും അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഇതിനെക്കുറിച്ചൊക്കെ ‘വീസി കൃതികൾ’ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ (കേരളസാഹിത്യാകാദമി പ്രസിദ്ധീകരണം) മുമ്പ് വിസ്തരിച്ചിരാണ്. എതായാലും ആരും, ഏറ്റവും അടുത്തരിയുന്ന കവിക്കുലഗുരുപോലും, വീസിയുടെ മാനസികാസ്ഥാനങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നില്ല എന്നതാണ് സത്യം. ഫലമോ? ദ്രോഷംമായ ഒരു വ്യക്തിജീവിയെ തത്തിന്റെ മുവാം അപവാദങ്ങളുടെ യുമവലയത്തിൽപ്പെട്ട് കരുവാളിച്ചുപോയി!

വി.സി.പത്രാധിപരായിരുന്ന കാലത്ത് കേരള ചിന്താമനിയുടെ പുറം ചട്ടയിൽ ‘മലയാളത്തിലെ ഏക രാജ്യതന്ത്രമാസിക’ എന്നൊരു വിശദീകരണക്കുറിപ്പുണ്ടായിരുന്നു. മുൻകോത്തു കുമാരൻ പത്രാധിപത്യം ഏററെടുത്തപ്പോൾ അതെടുത്തുകളണ്ടു മുൻ പത്രാധിപരുടെ

വിവരക്കേടിനേയും ധാർഷ്യത്തെയും അല്പമൊന്നുകളിയാക്കുകയും ചെയ്തു. പത്രപ്രവർത്തനരംഗത്ത് വി.സിക്കുണ്ഡായിരുന്ന പല പുതിയ കാഴ്ചപ്പൊടുകളും, നിലവിലിരുന്ന സൗകല്യപങ്ങൾക്ക് ഉൾക്കൊള്ളുന്ന വാത്തതായിരുന്നു എന്നതാണ് വാസ്തവം.

വി.സി.യിലെ രാജ്യമീമാംസകന്ദ്രയും ഗദ്യകാരന്ദ്രയും വിശ്വരൂപം ആദ്യം പ്രത്യുക്ഷപ്പെട്ടത് ‘മലബാറി’യിലാണ്. ഉക്കിണകേരള തതിലെ പത്രപ്രവർത്തനമേഖലയിൽ ചരിത്രം സൃഷ്ടിച്ച ‘സദേശാഭിമാനി’ തിരുവിതാംകൂർ സർക്കാർ നിരോധിച്ചുകാലം. പത്രാധിപരായ കെ.രാമകൃഷ്ണപിള്ളയെ വിചാരണകുടാതെ നാടുകടത്തുകയും ചെയ്തു. തിരുവിതാംകൂർ സർക്കാരിന്റെ അന്വായമായ നടപടിയിൽ ഏറ്റവും ശക്തിയായി പ്രതിഷ്ഠയിച്ചപത്രം ‘മലബാറി’യായിരുന്നു. ‘പരിഷ്കാരവാഹിഷ്കാരം’ എന്നാരു പരമ്പരതന്നെ ‘മലബാറി’യിൽ പത്രക്ഷപ്പെട്ടു. ഉദയഭാനു എന്ന തുലികാനാമത്തിലായിരുന്നു വി.സി.ആഡേവനങ്ങൾ ഏഴുതിയത്. രാജ്യതന്ത്രത്തിലും, പത്രപ്രവർത്തനത്തിലും ഒരുപോലെ പ്രസാർജ്ജുക്കണ്ണ ഉദ്ദിഷ്ടവയ്ക്കുന്നും വിശാലവിക്ഷണവും നിഷ്പക്ഷതയും ധീരതയും സദേശാഭിമാനി രാമകൃഷ്ണപിള്ളയെ പ്ലോദും അദ്ദുതപ്പെടുത്തി. വളരെ താൽപര്യത്തോടെയാണ് ഒരിയ്ക്കൽ അവർ തമിൽ അഭിമുഖം കണ്ടത്. എന്നാൽ നേരിൽ കണ്ണപ്ലോൾ ‘പത്രഭാഷയെ ഇത്തദ്ദുശാവുമാക്കേണ്ടിയിരുന്നുവോ’ എന്ന വീസിയുടെ ചോദ്യം രാമകൃഷ്ണപിള്ളയെ ചൊടിപ്പിച്ചു. അങ്ങനെ അല്പം രസക്കേടോടെ ആ കുടിക്കാഴ്ച അവസാനിക്കുകയും ചെയ്തു.

വി.സി.യുടെ ഒരുചൂഡാചിത്രം ഇതുവരെയും കണ്ണകിട്ടിയിട്ടില്ല. ഒത്തു ഉയരവും കുറുത്തുമെലിഞ്ഞ ശരീരപ്രകൃതിയുമായിരുന്നുവദ്ദേ. അല്പം കുർത്തമുഖം അതെ ആകർഷകമല്ലെങ്കിലും മനുഷ്യന്റെ മനസ്സിലേയ്ക്ക് ചുഴുന്നിരിങ്ങുന്ന ദൃഢികൾ ആരോധ്യും പിടിച്ചു നിർത്തും. കൈയുള്ള ബനിയനും അതിന്റെ മീതെ ചുമലിൽ ഒരു തോർത്തുമാണ് മിക്കപ്പോഴും വേഷം. തുള്ളുരിലെ തേക്കിൻ കാടുമെത്താനത്ത്, ഒഴിഞ്ഞ കോൺഡിൽ, ചിന്താമണിനായി ഒറ്റയ്ക്കിരിക്കുന്ന വീസിയുടെ ചിത്രം കെ.കെ.രാജ്, തന്റെ ‘ഉതിർമണികളെ’ലെ ലേവനത്തിൽ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. നേരത്തെ പ്രോഫ. കെ.പി.ശക്രരൻ ഇവിടെ പരാമർശിച്ചപോലെ വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ ‘വിപ്പവകാർ’ (ഓൺപ്രാട്ടുകാർ) എന്ന കവിത വിസിയെ മനസ്സിൽക്കണ്ട് ഏഴുതിയതാവാം; സി.എം.എസ്. സകുളിൽ ‘കാറുപിടിച്ച ഭരണ’ത്തെ വിമർശിച്ചു പ്രസംഗിക്കുന്ന വിപ്പവകാരിയായ വി.സി.യെക്കുറിച്ച്. മിസ്സർ കാർ എന്ന സായ്‌പ് അന്ന് കൊച്ചിയിലെ ബൈട്ടിഷ് റിസിഡന്റായിരുന്നു. മിസ്സർ കാറിന്റെ ചെയ്തികളെ വിശേഷിച്ചുട്ടുകാടി ബൈട്ടിഷ്ഡരണ്ടാണിന്റെ കുടിലതകളേയും ക്രൂരത

കളേയും കറിനമായി ആക്ഷേപിക്കുന്ന ഘട്ടത്തിലേക്ക് കടക്കുന്നു പ്രസംഗം എന്നു കണ്ടപ്പോൾ ഹൈമാസ്റ്റർ വേദിയിൽ എഴുന്നേറ്റുന്നിന് പ്രസംഗം നിർത്തണമെന്ന് ആജ്ഞാപിച്ചു. എന്നാൽ സദസ്യ് പ്രസംഗ കണ്ണ് ഭാഗങ്ങായിരുന്നു. കെ.കെ.രാജ്, ആളുകൾക്കിടയിൽ എഴുന്നേറ്റുന്നിന് കൈയിലുണ്ടായിരുന്ന രണ്ടാംമുണ്ടു വീശിക്കൊണ്ട് വികാര വിവരങ്ങായി വിളിച്ചു പറഞ്ഞു: ‘ഗോ ഓൺ ഗോ ഓൺ’ ജനകൂട്ടം അതേറ്റു പറഞ്ഞു. ജനസാധിനതയുടെ ശക്തി കണ്ഡാണ്ടേതെ പോലീസ് അന്ന് വീസിയെ അറസ്റ്റുചെയ്യാതിരുന്നത്.

വേദിയിൽ കയറിനിന് തീപ്പോരി പ്രസംഗവും കാഴ്ചി അവന വണ്ണേ പാടിന് ഇരഞ്ഞിത്തിരിക്കുന്ന രാശ്ചീയ പാരമ്പര്യമായിരുന്നില്ല വീസിയുടെ. പലപ്പോഴും അത് ജനസേവന പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ മുന്നോടി മാത്രമായിരുന്നു. കൊച്ചിയിൽ പലപ്പോഴും യോഗാവസാന ത്തിൽ സാധ്യകൾക്ക് അരിയും മറ്റൊരു വസ്തുക്കളും വിതരണം ചെയ്യുക എന്നത് ഒഴിച്ചുകൂടാതെ ചടങ്ങായിരുന്നു. ഇതിനുവേണ്ട വക വീസിതന്നെ മുന്നിട്ടിരഞ്ഞി സമാഹരിക്കും. ഈ വക സന്ദർഭങ്ങളിൽ സ്വന്തം വേവലാതികളും ഭാരിച്ചവും അനാരോഗ്യവും അദ്ദേഹം വിന്റെ രിക്കും. ആദർശതലത്തിലാണെങ്കിൽ, എത്രു വന്നെന്നു മുമ്പില്ലും വീസി സാഭിപ്രായം അടിയറവെക്കുകയുമില്ല.

മലയാളസാഹിത്യത്തിലെ മുടിച്ചുടാമനനായിരുന്ന കേരളവർമ്മ യെപ്പോലും നേരിട്ടിർക്കേണ്ടിവന്നാൽ അദ്ദേഹം ഒഴിഞ്ഞുമാറുകയില്ല. ‘നിങ്ങളുടെ വീസി ബാലകൃഷ്ണപ്പണികൾ എന്നേ കണ്ണിലും മുകിലുമൊക്കെ കേരി’ എന്ന് തന്യുരാൻ ഒരിക്കൽ കുണ്ടുരിനോടു നസ്യം പറഞ്ഞതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഭാഷാപോഷിണി സഭയിൽ പക്കടുക്കാൻ എത്തിയ അവസരത്തിലാണ് കേരളവർമ്മ വീസിയെ കണ്ട്.

മലബാറിപ്രത്രം നടക്കുന്ന കാലത്ത് മറ്റാരു നേരസോക്കുണ്ടായി. പ്രാസവാദം കൊടുവിതിക്കൊണ്ടിരുന്ന കാലം. സാഹിത്യത്തിന്റെ ഉൾക്കൊഡ്യു തൊടാതെ ഇത്തരം വാദങ്ങൾ ബാലിശമെന്നായിരുന്നു വീസിയുടെ നിലപാട്. ഒരിക്കൽ മലബാറിയിൽ വീസി ദിതിയാക്ഷര പ്രാസവാദത്തെ കളിയാക്കിക്കൊണ്ട് എഴുതി:

‘കേശവന്തുവെണ്ണിക്കും
പിനെ പൂരമേശവരൻ മുള്ളിക്കും
കേരളവർമ്മപ്രാസ് -
പ്രവാദവും ബാണകരവുമൊരുപോലെ’

പരമേശവരൻ, കേരളവർമ്മപക്ഷകാരനായ ഉള്ളിൽ പരമേശവരയുർ. കേശവൻ, എതിർപ്പക്ഷകാരനായ ഏ.ആർ. രാജരാജവർമ്മയുടെ അനുയായി കെ.സി.കേശവപ്പിള്ള. ഫ്രോകം കണ്ട് കേശാഭിച്ച കേരളവർമ്മ ഉടൻ

തന്നെ വീസിക്കേഴ്ചയിൽ, മലബാറി തന്നിക്ക് തുടർന്നയക്കേണ്ട എന്ന്. ഇതിനു മറുപടിയായി വീസി ചെയ്തത് പോള്ളുകൾ കാർഡിൽ ഒരു ഫ്ലോക്കം കുറിച്ച് തന്യുരാൻ അയച്ചു കൊടുക്കുകയാണ്. ഇതായിരുന്നു ഫ്ലോക്കം.

‘മുന്നാണഞ്ഞെയ്ക്കുപണേഡ ദയിതകൾ, അവരിൽ

സ്വന്ധമയായേക, കഷ്ടം!

പിന്നീടുള്ളോൾ പുകൾപ്പെണ്ണവള പരപുരാ -

നഞ്ഞളിൽ സ്ഥിരപ്പിപ്പു

ഭാഷായോഷിത്തുപറ്റി പ്രജകൾ വളരെയാ -

യങ്ങനർമ്മതിലായി,

വാർദ്ധക്യം കൊണ്ടവറ്റിൽ ചീലിതിനുചെലവേ -

കാനുമാകാതെയായോ?’

ഈ ബാണം തന്യുരാൻസ് മർമ്മതിൽക്കൊണ്ടു. എന്നാൽ അതിലെ ശുശ്രേഷ്ഠംസയും വീസിയുടെ കവനചാതുരിയും തുറന്ന പെരുമാറ്റവും അദ്ദേഹത്തെ പ്രസന്നനാക്കി. മലബാറി തുടർന്നയയ്ക്കാൻ ഉള്ള അനുഭാവത്തോടൊപ്പം കവിക്കു പാരിതോഷികമായി ഒരു പവനും അദ്ദേഹം അയച്ചുകൊടുത്തു.

കാവുരചനാവിഷയകമായി കൊടുങ്ങല്ലോർ കുഞ്ഞുകുട്ടൻ തന്യുരാനുമായും വീസി തർക്കത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടുമായിരുന്നു. അവിടെ വീസിക്ക് സൗഹ്യദാത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം കുടുംബം. ചില പ്രയോഗങ്ങളുടെ അനുചിത്യമോ അപര്യാപ്തതയോ വീസി ചുണ്ടിക്കാണിച്ചാൽ കുഞ്ഞുകുട്ടൻ തന്യുരാൻ അതുടനെ തിരുത്തി പാഠനരം ചൊല്ലിക്കേൾപ്പിക്കും. ചിലപ്പോൾ ‘അങ്ങനെനപറ്റിപ്പോയെന്നോ സാരമാക്കേണ്ട’ എന്ന് അലംഭാവം കൊള്ളും. ഇതൊക്കെ വളരെ പരസ്യമായിട്ടാണ് നടക്കുക എന്നതാണ് രസകരമായ വസ്തുത. തന്യുരാൻ കൂളിക്കെടവിൽ കൂളിക്കാനിരിങ്ങിയിരിക്കും. മേലേ, കരയ്ക്ക്, പടവിലേക്കുകാലും തുകിയിട്ടിരിക്കയാവും വീസി. അവരുടെ സല്ലാപം അയൽപ്പക്കത്തുള്ളവർക്കു കൂടി നെല്ലാരു സാഹിത്യ വിരുന്നാകുമായിരുന്നു!

വീസി ഉള്ളരിനെ പതിചയപ്പെട്ട സന്ദർഭവും രസകരമാണ്. ഏതോ സാഹിത്യസമേളനത്തിൽ പങ്കടുക്കാൻ തുശുരിൽ എത്തിയതായിരുന്നു മഹാകവി. അദ്ദേഹം പുതേതിരിന്റെ തറവാട്ടുകയായ ഒരു ബാധ്യാവിൽ വിശ്രമിക്കയാണ്. ധാരാളം കവികളും നിരുപകരും മറ്റും അവിടെ കൂടിയിട്ടുണ്ട്. മുതിർന്നവർ അകത്ത് ഉള്ളരിന് സമീപം. വീസിയെപ്പോലുള്ള ചെറുകിടക്കാർ പുറത്തുവരാന്തയിൽ അവരുടെ സംഭാഷണം ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടും. പച്ചമലയാളക്കവ്യം പകർച്ചവ്യാധിപോലെ കവികളെ പിടികൂടിയ കാലം. കുഞ്ഞുകുട്ടൻ തന്യുരാൻ ‘നല്ലഭാഷ’യിൽ ആരംഭിച്ച ഈ സന്ദേശായത്തെ ഒരു പ്രസ്താവമാക്കി

വളർത്തിയ കുണ്ടുരും അകത്തുണ്ട്, മഹാകവി ഉള്ളുതിന്റെ കുടെ. സംഭാ ഷണ്ടതിനിടെ ഉള്ളുതിന്റെ വെല്ലുവിളി. ‘പാദങ്ങളോളം നീണ്ട പച്ചമല യാളസമസ്തപദങ്ങൾ മാത്രം ഉപയോഗിച്ച് ഒരുപ്പോകം നിർമ്മിക്കാൻ ആർക്കുകഴിയും?’ താൻ ശ്രമിച്ചുനോക്കിയെന്നും രണ്ടു പാദങ്ങൾ കഷ്ടിച്ച് പ്ലീക്കാനേ ഒത്തുള്ളൂ എന്നും മഹാകവി സവിനയം വെളിപ്പു ചൂത്തുകയും ചെയ്തു. തന്റെ ഫ്ലോക്കത്തിന്റെ പുർവ്വാർഖം മഹാകവി ഇങ്ങനെ ചൊല്ലി:

‘പോരാളിക്കുട്ടിമേനിക്കണ്ണനിരമുറിവാ -

ചേമ്പുട്ടും ചോരനീർപ്പു

വീരാളിപ്പട്ടണിക്കാർക്കരിയരവതിർവാൾ -

ക്കയുംജിത്തയുലാളേ’

ഉള്ളൂർ ചൊല്ലിനിർത്തിയില്ല, അപ്പോഴേക്കും വന്നു, പുറത്തുവരാന്തയിൽ നിന്ന് ബാക്കി രണ്ടുവരി.

‘വാരാളും മാൽനിരക്കോൾപ്പിറവിയലകടക്കം -

ക്കുള്ളിലാപ്പേട്ടാരെനിൽ -

ഖാരാളം കാട്ടിയാലും കനിവു കനൽ മിഴി -

തനവുരാൻ തന്കിടാവേ’

ഉള്ളൂറിന് സന്തോഷവും വിന്മയവും അടക്കിവെയ്ക്കാനായില്ല. ‘ആരാൺ ആ ചൊല്ലിയത്,’ അദ്ദേഹം പുറത്തെതയ്ക്കു വിളിച്ചു ചോദിച്ചു. ‘ഞാൻ ബാലകൃഷ്ണൻ’ എന്ന് വരാന്തയിൽ നിന്ന് വീസി യുടെ മറുപടി. ആളു അകത്തെതയ്ക്കുവിളിച്ചുവരുത്തി നേരിൽ കണ്ണ പ്ലോൾ മഹാകവിക്ക് അഡ്ഭുതം ഇരട്ടിയായി. ‘ഈതെ ചെറുപ്പക്കാരൻ കുട്ടിയോ! എല്ലാവരുടേയും മുസിൽ വെച്ച് മഹാകവി അയാളെ വാസ്തവിച്ച പ്രകടനംകൊണ്ടും അഭിനന്ദന വച്ചുകൾക്കാണ്ടും ശ്രാസനം മുട്ടിച്ചു.

മലബാറി പത്രത്തെക്കുറിച്ചാണല്ലോ പറഞ്ഞു തുടങ്ങിയത്. എന്നു രണ്ടുകാരുങ്ങൾകൂടി അതിനെക്കുറിച്ച് പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

ലോകമഹായുദ്ധങ്ങൾക്കും എത്തേയോ മുന്ന്, കേരളത്തിലെ ജനങ്ങൾക്ക് യുറോപ്പൻ രാജ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും അവിടെത്തെ ജനങ്ങളെക്കുറിച്ചും വിശ്വേഷിച്ചും ദരണസുഖാധിക്കും എക്കും അഭിനാശിക്കും അനാനം ലഭകിയത് വീസിയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം അനേന്തുതിയിരുന്ന രാഖ്ഷീയ ലേവനങ്ങളിൽ ജർമ്മനി, ഫ്രാൻസ്, ഇറ്റലി, പോലീണ്ട്, പോർച്ചുഗൽ, സ്പെയിൻ തുടങ്ങിയ രാജ്യങ്ങളിലെ സന്ദർവ്വവസ്ഥയും പരിഷക്കുതിയും മറ്റും ചർച്ചാവിഷയങ്ങളായിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂളുകളിലും കോളേജുകളിലും പഠിച്ചുവന്നവർക്കുകൂടി അപരിചിതമായ

പല വിജ്ഞാന മണിക്കൂർ ഓപചാരിക വിദ്യാഭ്യാസ സത്തിന്റെ അയൽവക്കത്തുകൂടി ചെല്ലാൻ അവസരം കിട്ടാത്ത ഈ ചെറുപ്പക്കാരൻ സ്വാധീനമാക്കിയിരുന്നു.

ഒന്നാന്നരവർഷമേ ‘മലബാറി’ പത്രം നടന്നുള്ളൂ. അപ്പോഴേയും വീസിയുടെ ആരോഗ്യം ക്ഷയിച്ചു. അദ്ദേഹം ചികിത്സാർമ്മം നട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങി.

‘മലബാറി’യുടെ ഒരു ലക്കംപോലും ഈന്നു ലഭ്യമല്ല. ചെന്നെയിലെ ആർക്കേവ്‌സിൽ എത്താനും ‘മലബാറി’ ഫയലുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നതെ. സുകഷിക്കാൻ സ്ഥലം പോരാതെ വന്നപ്പോൾ കത്തിച്ചുകളുണ്ടായും കുട്ടത്തിൽ അവയുംപെട്ടു. വിലാഹത്തുകാലത്ത് വീസിയുടെ സ്വകാര്യഗ്രന്ഥങ്ങൾവരും അശിക്കിരയായി. അവിടെ ഒരുതുണ്ടുകടലാസ്സും അവഗ്രഹിച്ചില്ല. വീസിയുടെ പത്രാധിപത്യത്തിൽ നടന്നതെന്നു കാണിക്കാൻ കേരളചിന്താമണിയുടെ എത്താനും ലക്കങ്ങൾ മാത്രമാണുള്ളത്. തൃശ്ശൂരിൽ കേരളസാഹിത്യാക്കാദമിയുടെ അപ്പൻ തന്റെ സ്മാരകത്തിൽ ഇവ സുരക്ഷിതമായിരിപ്പുണ്ട്. ‘ചക്രവർത്തി’ പത്രവും കണ്ണൂരുകിട്ടാത്തവയുടെ കുട്ടത്തിലാണ്.

എതായാലും ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യദശകത്തിൽത്തന്നെ, മലയാളപത്രത്തിന് ലോകവിക്ഷണമുള്ള ഒരു ‘പുതുമുവം’ ഉണ്ടാക്കിക്കാട്ടുക്കാൻ വീസിക്കു കഴിഞ്ഞു. ആ രംഗത്ത് മലബാർ പ്രദേശത്ത് ശ്രമിച്ചവരിൽ അഗ്രഗാമിയായിരുന്നു അദ്ദേഹം.

ഈതുപോലൊരു സ്ഥാനം മലയാളകാവ്യരംഗത്തും വീസിയും കുടുംബം. ‘ഒരു വിലാപം’ നേനാമത്തെ വിലാപകാവ്യമല്ല. എന്നാൽ ആവിഭാഗത്തിൽ നേനാമത്തെ ശ്രേഷ്ഠമായുള്ള ഒരു കൊച്ചുകുത്തി. 1908ലാണ് ഈ പ്രകൃഷ്ടകുത്തി ‘കവനക്കാമുഖി’യിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്, വീസിയുടെ അമ്മമരിച്ചതിന്റെ പിറ്റേക്കാലം - അമ്മമരിച്ച രണ്ടുമുന്നു മാസത്തിനുള്ളിൽ എഴുതിയ ‘വർഷാച്ചന്ദൻ’ എന്ന കവിത,

‘കാണ്ടൽക്കാലമണ്ണഞ്ചവാറിലോരുനാൾ

പെറ്റു പൊയ്യോകയാൽ

ഇണ്ടൽപ്പെട്ടുവലഞ്ഞുവാടുമൊരുവൻ

വല്ലാതെ വാണിടവേ’

എന്ന്, ആ സംഭവമോർത്തു നെടുവീർപ്പിട്ടുകൊണ്ടാണ് ആരംഭിക്കുന്നത്. ഈ ‘ഒരുവിനും വിലാപത്തിലെ നേനാം പദ്യത്തിലെ’ ‘ഒരു പുരുഷിനും തമിലുള്ള ബന്ധം ഓർക്കാവുന്നതെന്നേ.

പത്രത്താവതാമത്തെ വയസ്സിൽ ഒരു കവി ‘ഒരു വിലാപം’ പോലെ ഒരു കാവുമെഴുതിയാൽ അതിന്റെ പിന്നിൽ നിന്മാധ്യപ്രസാധവും കാമി

നീവിരഹിവും ‘കണ്ണത്താൻ’ മുന്തിയ വൈദഗ്ധ്യമോ മനഃശാസ്ത്ര പാണിയിൽവുമോ കാവ്യപരിചയംപോലുമോ ആവശ്യമില്ല. ആർക്കും അങ്ങനെ പറഞ്ഞുപരത്താം. കേൾക്കുന്നവർക്ക് വിശസിക്കാതിരിക്കാൻ പ്രത്യുഷത്തിൽ കാരണമൊന്നുമില്ല. പിന്നെ അതിന്പുറം ചിന്തിക്കേണ്ടകാര്യമില്ലാലോ. ‘ഒരുവിലാപ്’ത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും അതാണ് സംഭവിച്ചത്. ആദ്യം പറഞ്ഞുണ്ടാക്കിയത് ആരാണന്നനിഞ്ഞുകൂടാ. പി.വി. കൃഷ്ണവാരിയാണ് ആ ജനശ്രദ്ധയിൽ രേഖപ്പെടുത്തിവെച്ചത്. ‘നേരിട്ടുള്ള അറിവ്’ എന്നുയർിച്ച് തുടർന്ന് ‘ഒരു വിലാപ്’ത്തെ സമീപിച്ചുവരില്ലാം ‘കവികുല’ ശുരൂവിന്റെ വാക്ക് പ്രമാണമാക്കുകയും ചെയ്തു. ആ പരമ്പരയുടെ പിന്നാലെത്തന്നെന്നയായിരുന്നു ഈ ലേവകനും, എന്നാൽ വിസിയുടെ അനുജൻ കരുണാകരപ്പണിക്കരെ കാണാനും പല പ്രാവശ്യം അദ്ദേഹിവുമായി സംസാരിക്കാനും എനിക്കു ഭാഗ്യമുണ്ടായി. ചില കാര്യങ്ങൾ, വീസി പറഞ്ഞത്, കല്പിൽ കൊഞ്ചി വെച്ച പോലെ കരുണാകരപ്പണിക്കരുടെ മനസ്സിൽ കിടപ്പുണ്ട്. ‘ചക്രവർത്തി’യുടെ പത്രാധിപരായി വി.സി. കൊച്ചിയിലായിരുന്ന കാലത്ത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുടുംബം അനുജൻ കരുണാകരനുമുണ്ടായിരുന്നു. ടി.ഡി.റോധിന്റെ പാർശ്വത്തിൽ, വടക്കാഞ്ചേരിക്കാരൻ സി.കുഞ്ഞൻ മേനോൻ കെട്ടിടമായിരുന്നു ഇവരുടെ വാസസ്ഥലം. കൊച്ചിയിൽ കൂറി ചുകാലമേ ഉണ്ടായുള്ളൂ. അപ്പോഴേയ്ക്കും വീസിയുടെ ആദ്ദോഹ്യം മൊശമായി. ‘ചക്രവർത്തി’ പത്രാധിപത്യം ഉപേക്ഷിച്ച് വീസി ചികിത്സയ്ക്കായി കോട്ടയ്ക്കൽ ആരുവെവദ്യരാലയിലേയ്ക്കുപോന്നു. ഈ വകകാര്യങ്ങൾ സംസാരിക്കുന്ന കുടുംബാണ് കരുണാകരപ്പണിക്കർ ‘ഒരു വിലാപ്’ത്തിന്റെ രചനക്കുന്നിമിത്തമായത് മാതൃമരണമാണനുബോധിപ്പെടുത്തിയത്. ജ്യേഷ്ഠൻ ഇതിനെക്കുറിച്ച് തന്നോടു സംസാരിച്ചിട്ടുള്ളതായും കരുണാകരപ്പണിക്കർ പറഞ്ഞു.

മനസ്സിൽ ആദ്യം പതിഞ്ഞുപോയ സകലപം പെട്ടെന്നുമാറ്റാൻ, എനിട്ടും എനിക്കു വൈമനസ്യം തോന്തി. ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് കിട്ടാവുന്നതെ വിവരങ്ങൾ ശേഖരിക്കാനായി അടുത്ത ഉദ്യമം. നേരിൽ കണ്ണുപരിചയമുള്ളവരുടെ മൊഴികളും കവിതയിൽ നിന്നു ലഭിക്കുന്ന ആദ്യന്തര സുചനകളും വെച്ച് വീണ്ടും വീണ്ടും പരിശോധനകൾ നടത്തി. അങ്ങനെന്നയാണ് കേടുപതിഞ്ഞ കമയിൽ കാന്തില്ല എന്നു ബോധപ്പെട്ടത്. കരുണാകരപ്പണിക്കരുടെ വാക്കുകളെ അവിശസിക്കേണ്ടതില്ല എന്നു ബോധിവായി. ഈ വകകാര്യങ്ങൾ ‘ഒരു വിലാപ്’ത്തിന് നൊന്തുകൂടാതെ വ്യാവ്യാനത്തിലും ആ പുസ്തകത്തിന്റെ ആമുഖത്തിലുമായി വിസ്തരിച്ചിട്ടുണ്ട്. എക്കിലും ചില സംഗതികൾ ഇവിടെ പറയാം.

‘രു വിലാപം’ ആവർത്തിച്ചുവായിക്കുമ്പോൾ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുന്ന ഒരു കാര്യം അതിലെ നായകൻ വാക്കുകളിൽ പാലിച്ചുകാണുന്ന സംയമമാണ്. ഭാര്യയെ അഭിസംബോധനചെയ്തുകൊണ്ടുള്ള നായകൻ മൊഴികളിൽ ഒരിടത്തും, കാമിനിയുടെ ജയത്തിനു മുമ്പിലിരുന്നു കേഴുന കാമുകൻ ചിന്തകളേം അടക്കമീല്ലായ്മയോ കാണുകയില്ല. ഒരു ചുംബന്തതിന്റെ സിൽക്കാരംപോലും ആ പരിസരത്തെ മലിനപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. ഇമ്മാതിരി വിഷയങ്ങളിൽ ഒരു ഭർത്താവിന്നുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം പോലും കവി നായകന് അനുവദിച്ചുകൊടുത്തതായി കാണുന്നില്ല. ഈ സവിശേഷത മുമ്പും നിരീക്ഷിക്കേണ്ടിട്ടുണ്ട്. ‘വികാരനിയന്ത്രിതൻ കണ്ണുനിർ’ എന്ന എം.എൽ.നായരും ‘തന്നേം വിടാത വിലാപം’എന്ന കുട്ടികൃഷ്ണമാരാരും എടുത്തുവാഴ്ത്തിയത് ഈ പ്രത്യേകതയെയാണ്. തൃശ്ശൂരിലെ ‘തകരാറുപിടിച്ച ബന്ധം’ യാമാർമ്മ മായിരുന്നുകളിൽ, അതിനുവന്നുപെട ദുരന്തമായിരുന്നു കാവുനിമിത്തമെങ്കിൽ ഈമട്ടാരു വികാരനിയന്ത്രണത്തിന് പ്രസക്തിയെന്ത്? ‘ഭാമഗേ’ എന്നാനുത്തരിപ്പിനു വിളിച്ചുകേശാൻ പോലും നായകൻ അയച്ചുവിട്ടില്ല കവി. ‘എൻ പ്രാണനാഡി’ എന്നിടത്തോളമാണ് നായകൻ സംഖ്യാലുഭിക്കുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പരമാവധി. സുശീലേ, പാതിവെത്യപ്രതാപക്കാടിയുടെ ചരടെ, സാരപ്പേര്, പാലങ്ങും വാണിയാളേ, മാനോടുംകണ്ണി, ആരേയേ തേനങ്ങും വാണിയാളേ- കഴിഞ്ഞു. ഇതുയുമാണ് ഈ കാവുത്തിൽ നായകൻ നായികയെ സംബോധന ചെയ്യാൻ ഉപയോഗിച്ച ശബ്ദങ്ങൾ. ഭാവത്യജീവിതത്തിലെ സംഭവങ്ങൾ ‘എല്ലിപ്പെറുകുന്ന’അവസരങ്ങളിലാക്കട, മുംബൈയുംകാണാത്ത പവിത്രതയാണ് ഉടനീളം ഭീക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നത്. കർക്കശമായ വികാരനിയന്ത്രണം കാവുത്തിന്റെ ഭാവചാരുതനപ്പെടുത്തി എന്നല്ല വിവക്ഷിതം. മരിച്ച ഭാവഗർഹമയാണ് ഈ കാവുത്തിന്റെ പ്രാണബലം തന്നെ. ഒന്നുകൂടി വിശദമാക്കാം.

‘കണ്ണുനീർത്തുള്ളി’ നീരുപണം ചെയ്യുന്ന അവസരത്തിൽ, അവിടെ വികാരനിയന്ത്രകനെ വിചാരനിയന്ത്രകൻ കീഴ്പ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു എന്ന എം.എൽ.നായർ നായർ വേദിക്കുന്നുണ്ട്. അതോരു നല്ല തത്ത്വചിന്തയാണോ, പക്ഷേ ചിന്ത വിലാപമാണ് എന്നതേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പക്ഷം. നേരേമരിച്ചാണ് വിസിയുടെ വിലാപത്തിലെ സ്ഥിതി. അതിലെ നായകൻ തത്ത്വചിന്തപോലുള്ള എല്ലാ ആശാസ കേന്ദ്രങ്ങളിലും അഭ്യന്തരം തെടിച്ചെന്നുകില്ലും ഒരിടത്തും തന്റെ ചുമടിറക്കിവെയ്ക്കാനാകാതെ തിരിച്ചുപോന്ന് ഒടുവിൽ അശാമ്യമായ ദുഃഖത്തിൽത്തന്നെ ആഭ്യന്തരമുണ്ടുകയാണ്. സ്വന്തം ആത്മാവിന്റെ നൽപ്പാതി അറുപോയ്ക്കെഴിഞ്ഞു എന്ന ഭീകരസത്യം അംഗീകരിക്കാൻ അയാൾ സ്വയം ശക്തിതേടുന്നു.

ഈ യുക്തിവിചാരമെല്ലാം ശരിതനെന്ന് എന്നിട്ടും ‘രു വിലാപ്’ തിരിഞ്ഞ പദ്ധതിലെത്തിൽ നിന്ന് ആ പഴയ നിശ്ചയപ്രസ്താവ്യത്താ നെതെത നികികളും മനസ്സുസമ്മതിക്കുന്നില്ലെല്ലാ എന്നാവാം സഹൃദയരുടെ പ്രതികരണം. അതിനുത്തരവാദി അവരുടെ ആസ്ഥാദനവെ കല്പമല്ലേയല്ല. വിസിയുടെ ജീവിതത്തിൽ ആരോഗ്യത്തായ ആ പ്രസാധകമപോലുമല്ല. പിന്നേയോ, അത് വിസിയുടെ കവിതശക്തിയാ കുന്നു.

വിസിയുടെ ‘രു വിലാപം’ പോലെ ഒരു കാവ്യം പില്ക്കാലത്ത് ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. ‘പ്രരോദനം’ രചിക്കുന്ന അവ സരംതിൽ മഹാകവി കുമാരനാശാൻ പോലും ഏതെങ്കിലും രു മല അഭ്രമാതൃകയെക്കുറിച്ചോർത്തിട്ടുണ്ടക്കിൽ അത് വിസിയുടെ ‘രു വിലാപ്’മാണ്.

സന്ദേശകാവ്യങ്ങൾ മേഖലാസന്ദേശം പോലെ മനാക്രാന്തയിലും വിലാപകാവ്യങ്ങൾ രഹ്യവംശത്തിലെ അജവിലാപസർഗം പോലെ വിയോഗിനിയിലും രചിക്കുക എന്നതായിരുന്നു പഴയ വ്യത്ത നിഷ്കരണം. വിസിയുടെ വിലാപത്തിനുമുമ്പ് 1903ൽ സി.എസ്.സുബ്രഹ്മണ്യൻ പോറ്റി എഴുതിയ ‘രു പിതാവിഞ്ഞേ രോദനം’ (പുസ്തകരു പത്തിൽ ആക്കിയപ്പോൾ ‘രു വിലാപം’ എന്നു ശരിപ്പകം മാറ്റി), വിയോഗിനിവുത്തത്തിലാണ്. വിസി പഴയനിഷ്കരണം തെറ്റിച്ചു. പതി വുകളൊന്നും അദ്ദേഹത്തിന് കുച്ചുവിലഞ്ഞാവാറില്ല. തന്റെ കൃതിയിലെ ഭാവശില്പമാണെങ്കിൽ അത്തരം ഒരു വ്യതിയാനം ആവശ്യപ്പെട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു. വിയോഗിനിവുത്തത്തിഞ്ഞേ തരളതയ്ക്ക് താഞ്ഞാവുന്നതിൽ ക്രമിക്കുന്നതാണ് രു വിലാപത്തിലെ ഭാവഗരിമ. കാല്പനികൾ എന്ന പേരു വിശ്വവർഗ്ഗാണ് വിസി. എന്നാൽ ആ പേരിഞ്ഞേ നിർവ്വചനത്തിൽ സാമാന്യമായിച്ചേരുന്ന ഭാവതാരള്യം അദ്ദേഹത്തിഞ്ഞേ ക്രമിക്കുന്നതാണ്. മറ്റു കാല്പനിക ക്രമികളിൽ നിന്ന് വിസിയെ വേർത്തിച്ചു നിർത്താനും ഘടകങ്ങളിൽ സുപ്രധാനമായ ഒന്നാണ് താനും ആ സവി ശേഷത്. ഗംഭീരമെന്നും ഉദാത്തമെന്നും വാഴ്ത്തപ്പെട്ടു ആ ഭാവപ്രകർഷ തിരിഞ്ഞ പകർന്നാട്ടത്തിനും അധ്യക്ഷലാശത്തിനും സുഗ്രാഹയുടെ ഉറപ്പും വിസ്താരവും കൂടിയ റംഗമണ്ഡലം തന്നെ വേണം. വിശ്വരൂപത്തിഞ്ഞേ അവസാനഘട്ടത്തിൽ വസന്തതിലെക്കും ഘടനചിത്രപടം മാറ്റിവെച്ച് സുഗ്രാഹയുടെ ശിലാവിഗ്രഹമെടുക്കാൻ ക്രമിക്കുന്ന ഒപ്പി ത്യവിച്ചാരവും ഇതിനൊടുചേർത്തുവെച്ചു നോക്കാവുന്നതാണ്. ‘സാഹി ത്യക്ഷ്യത്രത്തിൽ വിസിയുടെ കനകവിഗ്രഹത്തിഞ്ഞേ ഇടവും വലവും നിറഞ്ഞുകത്തുന്ന കെടാവിളക്കു’ കളായിക്കല്പവിച്ച് ഈ കാവ്യങ്ങൾക്ക് ശാശ്വതപ്രതിഷ്ഠയേക്കിയ സഹൃദയത്തെന്നാക്കുന്നതാണ്.

‘ஏது விலாப்’திடின்றி செனாவேலூயில் பாஶுவாதூமாதூக்கச்சி வீஸியுடைய மன்றிலுடை கடங்குபோயிட்டுள்ளது. என்னால் தோம ஸ்ரீதேவியுடைய எலிஜி ரிட்டின் ஹஸ் எ கஸ்ட்டி பர்ச்சு யால் (Elegy Written in a country Church yard) என விலாபகாவூவுமாயி, நிருபகர் கொட்டிலோஸிச்சு போலை அது, அடுத்தொருவயங் வீஸி யுடை ‘ஏது விலாப்’திடின்றிலோ?

அநேகெ, ரண்டு ழோகண்ணலிலை அநாயண்ணலில் ஏதுண்ணி நில்க்கவேண்டு அது வயங்க. கேட்கியுடைய ரண்டு அநாயண்ணலுடை பறிலாப்பதையான் வீஸி தலை ரண்டு படியுண்ணலில் அநாவிஷ்கரிச்சிதிக்குந்த என வாய் ததிலூங் பகுதியே நேருதலூங். பாஶுவாதூக்கவியூடை அநாயவள்ளுதை தலை பாரவைருத்தின்குங் உற்பத்தின்குங் ஹள்ளண்ணுங் மட்டில் பறிஷ்க்க விச்சு புக்காவிஷ்கரிச்சபோாச் விலாபக்ரத்தாவின்றி ஸ்மாகங் பறிவோசாதலம் விட்ட எடுத்தேயோ உயர்க்கு மஹலிக்கிட்டாதலத்தின்கு தொட்டுத்தனை எடுத்திக்கொள்கிறேன்கு. நோக்குக:

‘Full many a gem of purest ray serene
The dark unfathom'd leave of the ocean bear
Full many a flower is born to blush unseen
And waste its sweetness on the desert air’

எடுப்ப தோமன்ஸ் மே.

“ஸாதாந்திரப் பிகாஶபேசுதிம் புரதூங்
பிவூரத்தாண்ணலேர -
ஸ்வாராவாரத்தினுத்தில் பரமிருஶ் நிரியூங்
காரத்தில் கீட்டந்து.
ஸேலாராற்றங்குசூஷ்டிக்கார்ட்டிக்கல்லிலித்தகுங்
துமளங் வழ்மமாகை -
கோராஸ்வைத்தெயூள்ள, மவகல்லிலைாருநா -
லொங்கு கேல்லிபெடுங்கு.”

அநாங்கலகவி நமை நயிக்குந்த நிராஶதாகர்த்தத்திலை ஹருஶ் க்கூஷியிலேத்தக்கான். வீஸியாகநே அது மேலாராயகாரத்திலேத்தக் ‘அவகல்லிலைாருநாலொங்கு கேல்லிபெடுங்கு’ என பழரன்தூபித யூடை ஏது ஸுவர்ண ரஷ்மிகாத்திவிட்ட விஷாங்குமிலமாய நிராமு வதை ப்ரத்யாஶாப்ரதோவிதமாய புரேளோங்யத்திலேத்தக்கூ திறிச்சு நிர்த்துங்கு.

நூதேபோலைத்தனையான் கேட்கியுடைய வறிக்கலூடை பறிலாப் பயன்கூடிய பாரியுடை மனே ழோக்கத்தின்றி கமயூங்

திரையுடைய வரிகள் :

The boast of heraldry, the pomp of power,
And all that beauty, all that wealth e'er gave,
Awaits alike the inevitable hour
The paths of glory lead but to the grave

இனி விஸியுடைய படியும் :

“லாவளையும் கொட்டினையும் புதை, கவிதகோ -
எழுத்து சுல்கீர்த்தி, விழங் -
லாவங் கொட்டுஒல் மாநூஸ்தி, ரளபடுதா -
முலமாங் வஞ்சிப்பதாபாங்.
ஹவளையும் வர்ணநீயம் ஗ூளமவிலமொரே -
வாதிலித் தட்டிமுட்டி -
அஜீவத்தாமாடிமுல பிரகுதிதிலொடுவித்
சென்று சேருநூவலேலோ.”

அதையும் கொடுத்த படியுதின் செய்ததுபோலே ஹவிடேயையும் முன்று
பாண்ணிலுடைய பாஶாதைக்கவியுடைய அஶயம் அவதறிப்பிச் சூதின்றி
விழுத்த நெர்திதக்கத்தின் அஸிஶோமொய ப்ராளதிலகங் சார்த்துந
ஸ்தங்கிவகுகியதான் விஸி அநூஷ்டிக்கூடுந்த. அஸா யாரளை
ப்ரதிக்கை பிரசாவயக்கிழ்போலும் கொதிப்பிக்கூடு தரத்திலுத்து
கவிதுப்பிலும், அதிமேயாவியாய ஹு பத்தாபதைக்காரரை ஶிர
க்கிழல் ரளதைகெயும் வெஷ் அநூஶபிச்சிதிக்கூடும்! ஹதூநாயி களை
நின்றதுகொள்ளாவாங் மஹாகவி குமாராநாான், “கஷ்டம் ஸமாவ
லுப்பமோ” எனாராங்கிக்கூடு பிரோவன் படியும்கொள்க்க ஹு கவியுடை
ஸ்மரனாக்கு முனிலும் ஏரு பு அஸ்பிசுத்.

விஸியை அஶாநூம் பாஶாதைக்கின்றைய பக்காந்துமுறையிலிக்
உருக்கி வார்த்தை. அஶாந் படின்றாரன் பட்டங்கை அயாத்தவிச்யால
யமாக்கி. எனால் அஶாந்தி தத்துபின்றையை விஸியுடைய தத்துபின்
நையை ரண்டான். நிரவேதத்தின்றி டைஷ்டியிலுடைய காளாவுந வே஽ா
ந்தபின்கலை அலகாந்தான் அஶாந்தி லோக். ‘அதிமுலப்ரகுதி
யிலொடுவித் சென்று சேருநூவலேலோ, என் காரதையமாய ஸாங்வு
பந்தாந்தின்றி ஶஹரைக்கரிவரத்திலேயக்கான் அநேபாங் நமை
நயிக்கூடுந்த. ஜீவிதம் அவசாநமில்லாததான், அதுகொள்ளுத்தன
நிராஶத்துக்கு பிரசக்தியிலூ. ஹதூம் ஏரு தரம் தத்துவிசாரம் தனை.
எனால் ஏ வாக்குத்தின்றி ஐடங்காவிஶேஷம் நமை கேஸ்பிக்கூடுந்த
நிரவேதக்காராய் ஏரு ஸங்காஸியுடைய ஸுரமலை டுதாநூக்கஸியை
பிராபணிக்குமாய ஏரு கவியுடைய ஸ்நேஹார்த்தமாய ஸுரமான்.
எற்றிப்புடன் எலுப்புமல்லாத அகலதெவிடேயோ நின் நமை

അങ്ങോട് മാടി വിളിക്കുകയല്ല വിസി ചെയ്യുന്നത്; അദ്ദേഹം നമ്മെ തൊട്ടുനിന്ന് കൈനീട്ടുന്നു. ആ വിരൽത്തുവുപിടിച്ചു കുടെച്ചുനാൽ ഏതൊന്നത്യും നമുക്ക് അപ്രാപ്യമാവുകയില്ല. ഈ മനുഷ്യസ്ത്രാണ് വിസിയിലെ തത്ത്വജ്ഞാനിയുടെ അനന്തസാധാരണത്വം.

സാഹിത്യരംഗത്ത് ഗുണമേരുയുടെ കാര്യത്തിലോ കാര്യാകാര്യങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലോ കട്ടും പിടിത്തത്തിന് സ്ഥാനമില്ല. കവി അപാരമായ കാവ്യ സംസാരത്തിലെ ഏകപ്രേജാപതിയാണെന്ന പോലെ ആസാദക ലോകത്ത് സഹ്യദയനാണ് പ്രജാപതി എന്ന് പുർവ്വികർത്തനെന്ന പറഞ്ഞുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. കവിക്ക് കവിതയുടെ രൂപസില്പപത്രിൽ ഒരുണ്ണി നില്ക്കണം എന്നൊരുപരിമിതിയുണ്ടായിരുന്നു. അതുപോലുമില്ല ആസാദകന്. അതൊക്കെ ഒരു പരിധിവരെ സീകാര്യം തന്നെ. എന്നാൽ യുക്തിപ്രമാണം കൈവിട്ടുപോയിക്കുടാ. രേഖപ്പെടുകിട്ടിയ ഭാവമണ്ണയലത്തിന്റെ നേരേ എതിർദിശയിലേയ്ക്ക് കവി വിവക്ഷിതത്തെ വലിച്ചിഴക്കുന്നത് വളരെ അപകടകരമാവും. ‘മാനം, മരുബാദം, മാന്യപ്രണയമയുരമാംശില, മൊക്കുനമട്ടിൽദാനം’ എന്നാരംഭിക്കുന്ന വിലാപ പദ്ധതിൽ നേരത്തെ ഇവിടെ ഡോ. എം.ഗംഗാധരൻ സംശയിച്ചപോലുള്ള ഒരു ദുരൻമസുചന ആരോപിക്കുന്നത് അതു രത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു സാഹസമായിരിക്കുമെന്നാണ് എനിക്കുതോന്നുന്നത്. ചങ്ങമ്പുഴയുടെ വ്യക്തി ജീവിതം ഉള്ളിൽവെച്ച് വിസിക്കവിതയെ അളക്കാൻ മുതിരുന്നത് മരുബാദകേടാണ്. ചങ്ങമ്പുഴക്കവിതയെത്തന്നെ, ആജീവിതം വെച്ച് മുഴുവൻ അളക്കാനാവുമോ? കവിയുടെ ബാഹ്യജീവിതമെ സമുദായത്തിനിഞ്ഞുകൂടു. മാനസികജീവിതത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധാക്ഷി കാവ്യം മാത്രമാണ്. കാവ്യത്തിലുമതെ, ഭാവബന്ധം നോക്കാതെ പദ്ധാളൈ അന്വയിച്ച് ആശയം ഉത്പാദിപ്പിക്കുന്നത് നീതികേടാണ്. അതിനേക്കാൾ നീതികേടാണ് അങ്ങനെയുണ്ടാക്കുന്ന ബന്ധവെകല്യാശൾ തിരിച്ച് കവിയുടെ വ്യക്തി ജീവിതത്തിലേയ്ക്കു പ്രകേഖപിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. ഇവിടെ വിവാഹിതയായ നായികയ്ക്ക് കാമുകരായി അവിഹിതബന്ധം ആരോപിക്കാൻ സാധകമായ എന്നെന്നക്കിലും കാവ്യപ്രകരണത്തിൽ ഉണ്ടെന്ന് എനിക്കുതോന്നുന്നില്ല.

ഈതുപോലെ ‘പാതിവ്വത്യപ്രതാപക്കാടിയുടെ ചരടേ’ എന്ന സംഖ്യയിലെ നിന്മാഗർഭിതമാക്കിയെടുത്തു വ്യാപ്യാനിക്കുന്നതും സമീചനിനമായിതേതാനിയില്ല. നിയോക്കാസിക് പാരസ്യരത്തിന്റെ അവശിഷ്ടമായ ആ പ്രദേശം അഭിനവനീയമാണെന്നല്ല വിവക്ഷിതം. അതുരം പഴയരിതികൾ മുഴുക്കെ ഉപേക്ഷിക്കാൻ വിസിക്കു സാധിച്ചിട്ടില്ല. അന്നത്തെക്കാലത്ത് അതൊരപരാധമായി ആരും ഗണിച്ചിരുന്നുമില്ല.

ചില പ്രദേശങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ മാത്രമല്ല. ചിലഞ്ഞായങ്ങളുടെ ആവിഷ്കാരത്തിലും ഒരുത്തരം ധാരാസ്ഥിതിക്കും വിസിയിൽ

കാണാം. സ്വാത്രന്ത്യത്തിനും ജനാധിപത്യത്തിനും വാദിച്ചിരുന്ന വീസി തന്നെയാണ് സാമ്രാജ്യഗാമ, ഭൂപാലമംഗളം, ഹാനോവർവാം ശാവലി തുടങ്ങിയ ചട്ടങ്ങൾക്കിൽ മംഗളങ്ങൾ എഴുതിയത്. ആദ്യകാല കൃതികളായിരുന്നേക്കിൽ ആ നിലയ്ക്ക് അവധേ മാറ്റി നിർത്താമായിരുന്നു. എന്നാൽ മരിക്കുന്നതിന് വളരെ മുമ്പ് അദ്ദേഹം ‘സാമ്രാജ്യഗാമ’ എന്ന സമാഹാരം പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതിയത്. സ്വാത്രന്ത്യ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ തൊട്ടുമുമ്പുള്ള അന്തരാളംപ്രക്രിയയിൽ, പല എഴുത്തുകാരിലും കാണാം ഈ വെരുധ്യം എന്ന സാമാന്യവൽക്കരിച്ച് സമാധാനിക്കാനേ വഴികാണുന്നുള്ളു.

ഒപചാതികമായി വീസിയെക്കുറിച്ചു ഗവേഷണം നടത്തുന്നകാലത്ത് എന്നെന്നവല്ലാതെ അലട്ടിയ ഓനാണ് ഈ സമസ്യ. വീസിയെ കാല്പനിക പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അതിർത്തിക്കുകൂടി തളയ്ക്കാനാകുമോ എന്നായിരുന്നു അന്നത്തെ നോട്ട്. വാസ്തവത്തിൽ ഒരു കവിയെ ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ തട്ടകത്തിനുകൂടി പ്രതിഷ്ഠിച്ചു വെച്ചിട്ട് എന്നൊരു ചാതിതാർമ്മധാണ് നേടാനുള്ളത്? സാഹിത്യാസ്വാദനത്തിനോ ചതിത്രത്തിനോ അതുകൊണ്ട് എന്നുകൂട്ടതോ? പാശ്വാത്യർ വേദത്തിൽച്ചുവെച്ച കുറേ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കും രൂപംകൊടുത്തുവെച്ചു കുറേ സദ്യഭായങ്ങൾക്കും സമാനതരമായി ഓരോന്ന് നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിലും എഴുന്നേള്ളിക്കുന്നത് ശുശ്രൂ മരിയുമാകുന്നു. പ്രാമാണിക മായി, കാവ്യാനുഭവത്തെ സ്വാനുഭവമാകി രസിപ്പിക്കാനും പുർണ്ണമാക്കാനും സഹായിക്കാതെ നിരുപകവ്യതിക്ക്, മറ്റൊന്ന് അവകാശവാദം അല്ലെങ്കിൽ സാക്ഷ്യപത്രങ്ങൾ പിന്തുവരം ഉണ്ടെങ്കിലും ആ രംഗത്ത് എററു നാൾ നിലവില്പുണ്ടാവുകയില്ല. വൈദേശികങ്ങളായ, കാലപരഞ്ഞപ്പെട്ടതിനാൽ പലപ്പോഴും അവിടുത്തെ പ്രയുക്താക്കൾക്കുനു ഉപേക്ഷിച്ചുകളിൽ, കമ്മട്ടങ്ങളുമായിട്ടാണ് ഇരண്മാനതെങ്കിൽ പിന്നെപറയാനുണ്ടോ? അനുകരണക്കൈയകാരായ കേരളീയർക്ക് വിവേകമുഖിക്കും വരെ ‘പാഘസാം റിച്ചാം’ വാർന്നൊഴിയാതെ കാത്തുനില്ക്കുമോ എന്നുകണ്ണിയാണോ. അതവിടെ നില്ക്കുന്നു.

വീസിയെ എംബാസ്റ്റിക് കവിയെന്നോമറ്റാ മുദ്രകുത്തുന്നതിനേ ക്കാൾ നല്ലത്. എല്ലാംകൊണ്ടും നോക്കുന്നേബാൾ, ഇവിടെ ഡോ.ഗംഗാ ധരൻ സുചിപ്പിച്ചപോലെ മലയാളത്തിലെ ദൃഥ്യാനായ കവി എന്നുനിരക്ഷിക്കാതാവും, പി. കുഞ്ഞിരാമൻനായരപ്പോലെ, വൈലോപ്പിള്ളിയെപ്പോലെ.

വീസിയുടെ വ്യക്തിത്വം തുള്ളുവിനില്ക്കുന്ന കൃതികൾ എം.എൽ. നായർ എടുത്തുവാച്ചത്തിയവത്തെന്നാണ്: ഒരു വിലാപവും വിശ്വരൂപവും. പിന്നെ ശ്രദ്ധയായിട്ടുള്ളത് എതാനം സ്വത്താത്രകൃതികളാണ്.

ഭാതികസുവങ്ങളിൽ ആസക്തികുറഞ്ഞ ചെറുപ്പകാരനായിരുന്നു വീസി എന്നാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ മൊത്തത്തിൽ ഉള്ളവാക്കുന്ന അവബോധം. ‘തകരാറുപിടിച്ച ബന്ധ’ത്തെക്കുറിച്ചു മുമ്പ് സുചിപ്പിച്ച ഒരു പ്രസ്താവമൊഴിച്ചാൽ അത്തരത്തിൽ വഴിവിട ജീവിതമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ എന്നു സുചിപ്പിക്കുന്ന ഒരു തെളിവുമില്ല, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യസംഖ്യയ്ക്കിലില്ല, നേരിട്ടുപതിചയമുള്ള നാട്കുകാരുടെയോ വിട്ടുകാരുടെയോ ഓർമ്മകളിലില്ല, അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചു കെ.വി.എമ്മും കോയിപ്പിള്ളിയും രേവപ്പേടുത്തിയ സ്മരണകളിലില്ല, കുന്നത്തുജനാർദ്ദനമേനോൻ രചിച്ച ജീവചർത്രഗമനത്തിലുമില്ല. അതിനാൽ അക്കാദ്യം ഇവിടെ വിട്ടുകളയുക.

കവിയായ വീസിയാണ് എററ പ്രസിദ്ധൻ, അദ്ദേഹം കമകളും നാടകങ്ങളും എഴുതിയിട്ടുണ്ടെന്നും പലർക്കുമറിയാം. എന്നാൽ പത്രാധിപരും രാഷ്ട്രീയചിന്തകനും സമുദായസമുദാരകനുമായ വീസിയെ പലർക്കും പതിചയമില്ല. കവിതപോലെത്തന്നെ ഓജസ്സുറ്റതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗദ്യശ്രേഷ്ഠതയും. വീസിയുടെ സുക്ഷ്മാകാരം കവിതയായിരുന്നെങ്കിൽ സ്ഥൂലാകാരം പത്രമായിരുന്നു എന്ന് ജീവചർത്രകാരനും സുഹൃത്തുമായ കുന്നത്തുജനാർദ്ദനമേനോൻ. വാസ്തവത്തിൽ എത്താണ് സ്ഥൂലാകാരം എത്താണ് സുക്ഷ്മാകാരം എന്നുതിനിലും ചുറിയാനാവാത്തമട്ടിൽ രണ്ടും, വീസിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ഒരു പോലെ പ്രധാനമായിരുന്നു എന്നാണ് എനിക്കുതോന്തിയിട്ടുള്ളത്. പത്രാധിപർ, രാഷ്ട്രീയചിന്തകൻ, നിരൂപകൻ എന്നീനിലകളിൽ എഴുതിയ ലേവനങ്ങളിലാണ് വീസിയുടെ ഉദ്ഘാതയയും ലോകവിജ്ഞാനവും പുണ്ണ്യരൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. ‘പരിഷകാരബഹിഷ്കാരം’ എന്ന ഗദ്യസമാഹാരത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിതിബോധവും ആദർശനിഷ്ഠയും മാത്രമല്ല, എത്ര സക്കിർണ്ണമായ ശ്രദ്ധികളും അനാധാരം അഴിച്ചുകാണാനുള്ള അപഗ്രാമനശ്ചിയും തെളിഞ്ഞുകാണാം.

ഒരു നൂറ്റാണ്ടുമുമ്പുതെത്തെ ഭാതികപരിമിതികൾക്കുത്തുനിന്നു കൊണ്ട് കാൽനൃംഡാണ്ഡിൾക്കുറച്ച ആയുഷ്കാലത്തിനിടയ്ക്ക് ദൈർഘ്യം എങ്ങനെയൊക്കെ ലോകസേവനം ചെയ്യാമെന്നതിന്റെ കിടയറ്റ ദ്വാഷ്ടാനമാണ് വീസിബാലകൃഷ്ണപ്പണികൾ.

ശ്രൂത്യസ്ത്രം

സി. പി. സുഭദ്ര

പ്രാണനെന കാറ്റിനായി,
ജീവിതം സൃഷ്ടിയായ -
പ്രാണമാക്കിയ പ്രണ -
യത്തിനെ പുക്കൾക്കായി,
വാഴവിനു വഴിച്ചുട്ടായ്
വെള്ളിച്ചും പകർന്നൊന്നി -
ലുറിയ സംസ്കാരത്തെ
ദൈപനാളങ്ങൾക്കായി,
മാനസ വിശ്വാസിയെ
തെളിനീരുറവിനു -
മേകിടാം, കാർക്കശ്യത്തെ
കരിവാറകൾക്കായും
ജീവിതക്കോടും ചുടി -
തുഷ്ടണരഞ്മിക്കേല്ലപികകാം
സരിയകർമ്മത്തിൽ വേർപ്പും -
പൂഴിയിൽ കലക്കിടാം.
നീറുമോർമ്മക, താളും
ചിതയ്ക്കും, തുള്ളുവുന്നൊ -
രാനുമെല്ലാം ഓൺ -
വെയ്ലിനുമേകിപ്പോകാം
ആതിരപുക്കും വിണ്ണിൻ
മാറ്റത്തുവാരിത്തുകാം
പാതിവച്ചു ഞാൻ കണ്ണു
മറന കീനാവുകൾ
ഇനിപ്പുറിടും മണ്ണിൻ
കനികൾക്കോം, പ്രിയർ
കനിഞ്ഞതകിയ സൗഹ്യം -
ദോഷമളസ്ഥമരണകൾ
ശേഷ പത്രമായ്, ലേശം
സ്വാർത്ഥമഖ്യാലിയാ, ലേറ്റം
ശ്രേഷ്ഠമെനാ, നന്നിയ്ക്കായും
നീകലിവച്ചിരിപ്പുണ്ണാൻ!
അക്ഷരലക്ഷം വാറ്റി -
യൊരുക്കീടുണ്ടിത്തിരി -
യക്ഷയ സൃഷ്ടിയമെൻ
വാസനച്ചപ്പിനുള്ളിൽ
ജന്മാതരങ്ങൾ തെടി -
യലയുംവോഴും ഞാനീ -
യുണ്മയെ മമാത്മാവിൻ
മണമായ് സൃക്ഷിക്കെട്ട്.

വാത്രാജദ്ദേശ്യ

കെ. ബി. പ്രസന്നകുമാർ

നിറന്തരവിലോ കാറ്റിലോ
ഓർമ്മതൻ ഹരിതമേരുലയ്ക്കുള്ളിൽ നിന്നാണോ
എവിടെ നിന്നാണ് നീയെന്തെങ്കിലും പ്രോഫീഷൻ
ജലനയനം തുറന്നുനോക്കുന്നിതാ

പടവിലോ വില്ലാദിതൻ ആര്യമര
ഹരിതഗീതമാം രാമസാരിയത്തിലോ
കോദാരഗിരിജിലോ
രബ്ബാവാബാര ശബ്ദനശാഖാ
ഹിമവരളിച്ചത്തിലോ

അളക്കതൻ ജലനിറവിലോ
മനാകിനിതീരത്തോ
എവിടെനിനാണ് നീയെൻ്റെ നേർക്കിപ്പാൾ
മിചിതുറക്കുന്നു, ഓർമ്മയായ പെയ്യുന്നു

എവിടെനിനാണൻിയില്ല,
പൊടുനെന നോട്ടമലയടിക്കുന്നു
മഹിതമാം വിവേകാനന്ദസാഗരം
കവിയുമുണ്ടരികെ,
തമിഴകപ്പുരുമതനാലയാഴി,
കുമാരി തീരസന്ധ്യയും

എവിടെനിനാണനെതനിനെനന്നനിയില്ല,
ത്രസിത ദീപ്തം നയനശോഭാംബരം
ശശിയുദ്ധക്കുന്ന സാഗരരാത്രിയിൽ
കല വിളങ്ങുന്ന മൺപസന്ധ്യയിൽ
അതിരലിയും മഹാകാല സംഗീത-
ജടിത ജീവിത മുദംഗതാളങ്ങളിൽ

പ്രിയതരം ഭാവം,
എക്കിലുമെവിടെയോ മുറിയുന്നു
ചുട്ടുപൊള്ളുന്നു നിശ്ചയം
നഗരപാതയിൽ വഴി വാൺഡീശുതി-
യ്ക്കരികിൽ നില്ക്കവേ, പൊടുനെനയാമിഴി-
യിതാ ചുവന്നെത്തുന്നു, കോപമോ രാഗമോ
അറിവതില്ല, അറിയാതിരിക്കലേ ഭംഗിയും

യാത്ര തുടരവേ,
എപ്പോഴോയെപ്പോഴോ
ഹൃദയനേത്ര കിരണങ്ങളെത്തുന്നു.
മനവുമോർമ്മയും വിഭ്രാന്തമാക്കുന്നു
കുമബഹുലമീ നിത്യജീവിത-
വഴിയിലാറിത്?
പുർഖുമാം കാമന?

ചുണ്ടക്കാരി

ശ്രീദേവി നസീശൻ

ഇൻപ്പും, താൻ ചുണ്ടക്കാളുത്തിൽ പ്രാണൻ കോ-
ർത്തെന്താരു ചെറുമീനിൽ വരവും ധ്യാനിച്ചും
പെരും തിരയെന്നായടിച്ചു കേരുന്നോൾ
തിരയ്ക്കുമ്പുറം കളിവഞ്ചി ചെല്ലകെ
അഗാധനിലമാമപാരതമാത്രം
മുകളിലും ചുറ്റും അടിപ്പറപ്പിലും
അനങ്ങിയോ കൈകൾ, മനം വിരച്ചുവോ
മിച്ചികളിൽ പേടി പുള്ളിനുമിനിയോ?
കട്ടത്ത ഭാരതിൽ വലിയുന്നു കൈകൾ;
വിടുവാൻ വയ്ക്കു പിടിച്ചുനിൽക്കാനും!
ചെറുചുണ്ടത്തുന്നതതുടക്കുവ, തേരെ-
കരുതെന്താടേ, യെനെ വലിപ്പതുമെന്തോ?
മരയെ മീളുവാൻ അവതരിച്ചാരു
പരംപൊരുളാകും പെരുത്തമീനമോ?
ഇരുക്കെ ചേർത്തെന്താനു വലിയ്ക്കുകിൽ, ചുണ്ട
ഉടക്കിവായിൽ നിന്നുതിരം ചോർന്നാലോ?
പെരുകും വ്യാമോഹച്ചുഴിയിൽപ്പട്ടിവൾ
കരങ്ങുന്നു, താഴ്ത്തി വലിയ്ക്കുന്നു തൃഷ്ണ
നിനച്ചിരിക്കവേ, കുളിർക്കെമുണ്ടുന്നു
തനിച്ചല്ലീയാതെ, നയിപ്പോൻ നീയല്ലോ!

കവനക്കാമുണ്ട്

ഇര

മായഗോവിന്ദരാജ്

എത്രനേരം ഇരയാൽ
തുട്ടുത്ത പകലിനായ്
നീകുടുങ്ങിയുലയുന്നതും
കണ്ണാൽ മറിയുന്നതും കാത്ത്
നേരം കൊന്ന്
വെന്നൽവെന്നയീയിരുപ്പ്
മുള്ളുടക്കി നീയെൻ വേദന
കോർത്തട്ടുത്ത

കഴിഞ്ഞ ഉച്ചപ്പാതി
 ജല സപ്പനങ്ങളുണ്ട്
 അലക്ട്രോളം
 നീണ്ട കോട്ടവായിൽ
 ലോകത്തെ പിടിച്ചെടുത്ത്
 മുഷ്ടിഞ്ഞയി നട്ടുചു
 എരിവുമുപ്പും കലർന്ന
 രക്തപക്ഷിലമാം
 ദിനരാത്രണങ്ങളും
 വലിച്ചെടുത്ത് നടുങ്ങി നീ-
 പിൻമാറുത്!
 വറുത്തെടുത്ത നിന്നിൽ
 കാളിയായ് ഞാൻ
 പുനർജ്ജനിയ് ക്കും,
 കനത്തയീയുച്ചയിലും.
 തെളിനീർ പ്രണയം കാത്ത
 ഓരോ നിശലില്ലും ജുലിയ് ക്കുന്നു
 ഓരോ സുരൂനും
 ഇഷ്ടം വിശുദ്ധിമരിച്ച
 താമരപ്പുണ്ണിന്,
 അശിയാവുന്നു
 ഓരോ കിരൺവും
 ദർഭമുനയേറ്റ സ്നേഹത്തെ
 താമരനുലിനാൽ ബന്ധിച്ചിട്ട്
 ചെറുമീനിനെ കൊക്കിലുടക്കിയ
 അംഗുലീയാകം
 നിന്നേ നേർക്കൊരു
 അസൈയുാൻ,
 വണ്ണായി മുരളാൻ,
 ഒറ്റനോട്ടം പിചുതെറിഞ്ഞ്
 കുടുക്കുവാൻ എനിക്കു വയ്ക്കു
 ഇരു നമ്പച്ച നട്ടുച്ചയിൽ
 പശിയറ്റ ഉദരാകാരത്തിൽ
 നീ തല്കാലം ജുലിയ് ക്കുക.

വിഭ്രേതാ

കെ. രാമകൃഷ്ണവാരിയർ

സദാ സുസ്ഥിരമേരവദനം,
മധുനിഷ്ട്യനിഭാഷണം,
കണ്ഠം ബന്ധനസഹിതം
നവീനം വേഷഭേഷണം,

യുവചെച്ചതന്നുരക്കാഡാ,
വ്യവഹാര : പരിഷ്കൃത:
ഉദാരചിത്തതാ തദ്ദർ
സേവനേയസുക്യമുൽക്കടം,

എതദിധഗുണാപേതോ
മർദ്ദേത്യാ യദി വിലോക്യതേ
നിശ്ചിന്നോത്യ ഭോക്ത തർഹി
വിക്രൈതാസ്തി സ കയ്യന.

അവിശേമം സമദ്യാസു
പരിഭ്രേതി സർവ്വദാ,
ആമിഷം മാർഗ്ഗയൻ വ്യാസ്യഃ:
കഷുധാർത്തേതാ വിപിനേ യമാ.

പാദി ദ്യുഷ്യാൻ ജനാൻ സർവ്വാൻ
വന്തേ വിനയാന്വിത:
കുശലാനേഷണം ചാപി
കരോത്യാദരപുർവ്വകം.

സ്യുതാന്തർഗ്ഗതപണ്ഡാനി
ബഹിരാനിയ മാനുഷാൻ
പ്രദർശയതി തദ്ദേശ്വഷ്ഠം-
ഗുണേയലം വിവൃണ്ണാതി ച.

യുക്തിവാദേനസഹിതം
സപ്തമാണം സമർത്ഥയേത്
സാക്ഷിയവസ്ത്രഭുണാ ലാഭാൻ
അലാഭാനിതരസ്യച

ലോകാൻ സമേരഹയമന-
സ്ഥിതം സ കുരുതെ യദാ
വിനോദരസസ്വർണ്ണാം
വാഗ്യാരാം ചാപി വർഷതി

ബഹവശ്വിന്തയന്ത്രേവം,
"എകവാരം തു കേവലം
പരിക്ഷണാർത്ഥം യുവകാര്
കീയതാം കിം ന വസ്തിദിം?"

കമിതേപ്യപ്രിയേ ശബ്ദ
കദാപി സ ന കുപ്യതി
മനഹാസേന സഹിതം
സ്രീകുര്യാ ദചനം കടു.

ശ്രാഡ്യാ തസ്യ വക്രതം
വിവർണ്ണം ന ഭവേദപി
ഉഗ്രതാപാദിദം പുഷ്പം
ഛാനതാം തൈവ ഗച്ഛതി.

അംഗീകർത്തും ന സജ്ജാ സ്തി
കദാപി സ പരാജയം;
പ്രയത്നവിഷയേ തസ്യ
പുഷ്പതഃ സ്യാദ് ഭരിമഃ:

മച്ചിത്രേ നമ്മൾിരസാ
നിഷീദ്ധനം കവിം രദാ
എവം കമിതുമാകാഞ് ക്ഷേ
കാനിച്ചിദ്ധചനാന്യഹം-

"കവീന്ദ്രപദവിം പ്രാപ്തും
ഭോൻ യദ്യംഭിവാഞ്ചമതി
ഭവതാ ഹൃനുകർത്തവേധാ
വിഭക്താ കാര്യസാധകः

അപ്രധാനം നീതിശാസ്ത്രം
പരമം വല്ല വിക്രയ
അണാതവ്യം ഭവതാ സമ്യക്
സന്ദര്ഭോച്ചിതകൈശലം

ആപ്പേണ യാനി വസ്തുനി
പുച്ചുന്നേ ബഹുധാ ജനങ്ങ്:
താനി സന്ധാദ്യവിഭേക്തും
പ്രയാസം കർത്തുമർഹതി.

മോഹദായകസാമഗ്രീ
കേക്കുരുത്തേ പ്രസാദ്യതാം,
സ്വീകരിക്കുന്നതാം ശുശ്രാ
ജീർണ്ണത്തരസമുച്ചയഃ

വാർവ്വൈഭവമഹാജാലേ
സംഭ്രൂഷയതു മാനുഷാൻ;
പിത്തലം തു വചോദീപ്ത്യാ
സുവർണ്ണമിവ ഭാസതാം.

വ്യാപ്തനോതു രമ്യസൗരഡ്യം
ഘ്രാന്തിക പുഷ്പാൽ സമന്തത:
വിജഞാപനകലാത്തേനേ
നെന്പുണ്യം കവിലക്ഷണം

നിരുപകമഹാഭാഗാ
ഭ്രകുടിം കുർഖതേ അദി
നെന്നരാഘുഭരിതോ ഭൂത്യാ
പ്രതിഗച്ഛതു മാ ഭവാൻ

തർക്കശാസ്ത്രാനുസാരേണ
സംസ്ഥാപയിതുമർഹതി
സത്യാസത്യപരിച്ഛേദഃ:
ശക്യാ നാസ്തതീതി ഭേദഹിനാ.

മഹത്തം നാസ്തി മാർഗ്ഗസ്യ
ലക്ഷ്യമേവാസ്തി സാരവത്,
യേന കേന പ്രകാരേണ
സാധ്യതാം കാഖ്യവിക്രയ

ഗഞ്ചത്വാക്രമ്യ പുരതः:
സേനാധിപസമോ രണേ;
സാമ്രാജ്യമവിലം നുനം
ഭവദീയവശേ ഭവേത്."

ഇദം ശ്രൂത്വാ കവിർമ്മംഡം
മുഖമുന്നീയ സസ്മിതം
മാം വിലോക്യ പുന്നശ്വാപി
യമാ പുർപ്പമുപാവിശത്.

വന്നേ (എല) മാതരം!

ഡി. കെ. എം. കർത്താ

മുന്നായീ മാസം ഉള്ളി
പിരിന്തി, ടപ്പോൾ വന്നു
മുന്നാല്ലു തൊടിപോല്ലും
കഷമിയ്ക്കാൻ കഴിയാതേതാൻ-

മുതലാളിത്തം; കുറൻ
ചിരിച്ചു കുഴഞ്ഞൊത്താരീ -
“മുതലാവില്ലെങ്കു നിന്
പ്രസവാവധി നീണ്ടാൽ,

വന്നാല്ലും വിയർപ്പുന്നിർ
ചന്തയിൽ വീണ്ടും വിൽക്കാൻ,
നാന്താനങ്ങളെപ്പാറ്റാൻ
!* രണ്ടു ശമ്പളം വേണേ ?

* പ്രാഥമിക നാട്യകളിൽ, അടുത്തുകലുന്ന സാമ്പാദനങ്ങളാണ്, ഒരു (ബാഡ്യം) വരുന്നാണ മാത്രാചക്രാഖ് കൃട്ടാഖാ പ്രാഥമികവും സംസ്ഥാനവും - ഇടങ്ങാക്കാൻകാരിക്കാം.

അമമാർക്കിരുജോലി -

യേകുന പുരോഗതി -

യെങ്ങാനും ചടകം ചുറ്റൽ

നിർത്തിയാൽ തതീരാനഷ്ടം !

നഷ്ടത്തെക്കവിശ്രാരു

ദുരന്തമുണ്ടാ ? നിങ്ങൾ

കഷ്ടപ്പാടനൽപ്പമായ്

പേരുവാൻ കരുത്തുള്ളാർ !”

★ ★ ★ ★

അഴിനു കംപ്പുട്ടറു, -

ഒരിനാൽ വീടിൽത്തന്നെ -

യിച്ചപോൽ ഇരുന്നിരു -

വേലയും നിറവേറ്റാം.

ഉള്ളിക്കിരുത്തം*, പിന്ന

കുലിജേജാലിയും; പക്ഷ

ഉള്ളിയെപ്പാലുട്ടവാൻ

സുകൃതംചെയ്തോൾ, എന്നും

കാലത്തൊപ്പതിനു മുൻ -

പിരങ്ങീടുകിൽ, സ്ഥായം -

കാലത്തിൻ മുവം വാടി -

കുഴയുബൊഴുതഭ്രത

തിരിച്ചെത്തുനു വീടിൽ;

വാസല്യാമൃതം നെഞ്ചിൽ

ചുരകുന്നതു വറ്റും

വരെ, യമതനുള്ളി

കുടിച്ചിട്ടെന്നും ആരോ -

സ്വത്തിനെന്നല്ലീ നമൾ

തുടിക്കും നെഞ്ചോടനേ

നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുനു ?

★ ★ ★ ★

* ഉള്ളിക്കിരുത്തം-ബേബി സിറിംസ്

അതിനാൽ “ലാ ലേച്ച്^{2*}” യക്കു
ഫോൺ ചെയ്തു സഹായാർത്ഥം
കുടിച്ചേത്തുന്ന ലീറിൻ
സന്ദേശം കമ്പ്യൂട്ടറിൽ:-

“വാങ്ങുക സുരക്ഷിത -
മുലപ്പാൽപ്പൊന്തിപ്പോൾ,
പാങ്ങുകൾ വേറിട്ടില്ലോ
ഞങ്ങൾക്കു നിദേശിയ്ക്കാൻ;

ജീബ്രുകൾക്കിടയ്ക്കുമു
മുലപന്നുചെയ്യുടേ,
സകൂളിലെ ഫോഡിനുള്ളിൽ -
സുകഷിക്കാം പകലൊക്കെ.

വിടിലെത്തുനോൾ, ശീതീ -
കരിണിക്കുള്ളിൽ ബ്ലേഡം
ആഴ്ത്തിവെച്ചോളു, കേടു
വരില്ലോ, ശുഖന്തന്നും.

വേണ്ടപ്പോൾ പുറത്തെടു -
കുക, ചുടുവെള്ളത്തിൽ
വേണ്ടപോൽ ചുടാകുവാ -
നാഴ്ത്തിവെയ്ക്കുക കുപ്പി.

കൃതിമപ്പാലിൻ ദോഷം
വർണ്ണനാതീതം; പിരുന -
യിത്രപിണ്ഡിലേ കുണ്ടി -
നഹിതം പശുവിൻപാൽ”

★ ★ ★ ★ ★

^{2*} ലാ ലേച്ച് ലാറ്റ് = മുലപ്പാൽക്കുടി ചോത്താഹിപ്പിക്കുന്ന പാശ്വാത്യ
സംഘടന;
ലേച്ച് = പാൾ (ഫോൺ)

മാറിടം കരവുയ -

ന്രത്തിനാൽ, ഞൈക്കുന്നതിൽ
മാച്കിക്കൊണ്ടാണൈക്കിലും
പന്വന്നു വാങ്ങി നമ്മൾ.

യന്ത്രങ്ങൾ ഞൈച്ചാലും
ശസ്ത്രങ്ങൾ മുറിച്ചാലും
സന്തതം ചുരത്തുന്ന
വത്സല ദിവ്യഗ്രഹമി -

തന്നിൽനിന്നുമുള്ളു -
പ്ലാലിനേക്കെന്നിണ്ടുറ്റി -
തന്നു തന്നുപ്പിച്ച്
സുക്ഷിച്ചു ചുടാക്കലും

ചുടുപാൽ കുടിക്കുപ്പി -
യക്കുള്ളിലാക്കലുമൊക്കെ
കുടുതൽ വിഷമങ്ങൾ
കുടാതെ കഴിച്ചുചുൻ

ഉണ്ണിയെക്കുടിപ്പിയ്ക്കാൻ
നോക്കുന്ന നേരത്തേല്ലോ
കുന്നിലോരുരുൾ പൊട്ടും -
വണ്ണമാക്കുണ്ടിനുള്ളിൽ -

നിന്നു വാളുതിക്കൊണ്ടു
പുറപ്പെട്ടതത്തുണ്ടാണെന്നു
നിർദ്ദയപ്പതിപ്പേയ -
ദുർഘ്ഗാ, രോദനമുപ !

അമ്മതന്നാവത്തിൽ
നേർക്കും, ആ റബർനിപ്പിൾ
തന്നയരത്തിൽ തേയ്ക്കു -
മറപ്പിൻ നേർക്കും, പിനെ

അമ്മതെക്കുണ്ടിൽ നിന്നു
വെട്ടിമാറ്റിടും നവ്യ -
ധർമ്മപരിംസതൻ നേർക്കും
കരാളരോഷത്തോടെ

വാളുലച്ചലറുന
കുഞ്ഞിരൾ മുന്നിൽ സാന്ത -
വാങ്ങമയത്താരാട്ടിനാൽ,
ഉമയാൽ, പുണരലാൽ

താതനനർച്ചിച്ചതാം
ശാന്തി പ്രാർത്ഥനയുടെ
താരുകൾക്കുണ്ടായീലാ
മലമൊരൽപ്പം പോലും !

★ ★ ★ ★ ★

തീപടർന്നാളും കാട്ടു -
മരം പോൽ എന്നുണ്ടിതൻ
തീരാത്ത കോപത്തിൽ ഞാൻ
കരിയാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ

സ്പന്ദമൊന്നുണ്ടനിതെൻ -
ഓർമ്മയിൽ :- എന്നമയ്ക്ക്
വന്നനും ! - പാൽ കാച്ചുമ്പോൾ
3*മുസ്തയോ വെളളുള്ളിയോ

എലത്തിൻ തരികളോ
ചേർക്കണം - കഹാംശത്തെ
ചേദികകാൻ, മാധുര്യത്തിൽ
മറ്റെല്ലു രസങ്ങളും

ചാലികകാം, കുഞ്ഞാങ്ങൾക്കു
ഹിതമാം സംകീർണ്ണത
പാലിനു കൈവന്നിട്ടും !
ഇതെൻ്തെ അമകുറൾ,

അത്തിരുക്കുറളോർത്തു
തേടിനേൻ എലകയ
സത്യരം; കണ്ണത്തിനേൻ;
രണ്ടുമുന്നേലത്തിൽ

കുടിച്ചീടണം ആരോ -
സ്വത്തിനേന്നല്ലീ നമ്മൾ
തുടിക്കും നെഞ്ചോടെനേ
നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു ?

★ ★ ★ ★ *

പൊടിച്ചു പാൽ കുപ്പിയിൽ
ചേർത്തു ചുടാക്കീ, പിന്നെ -
കുടിക്കാനായിട്ടുള്ളി -
ക്കല്ലുനു സമർപ്പിച്ചേൻ.

എന്നൊരുംഭുതം! പാലിൽ
അലിയും ഭൂമീമാതൃ -
ഗന്യമെത്ര, പെട്ടെന്നെൻ
കുഞ്ഞിനെ പ്രീണിപ്പിച്ചു !

പാലാകെ കൊതിയോട്
കുടിച്ചുതീർത്തു ചുണ്ടിൽ
പാല്പത്പുത്തിക്കീറ്റും
സുക്ഷ്മമാം സുഗന്ധവും

പുണ്ണിതിയോട് പേരു -
മുള്ളിയെ മുകർന്നെൻ്തെ
നെഞ്ചിലെ കൊടുക്കാറ്റു
ശാന്തമാക്കിനേന്നനാൾ.

★ ★ ★ ★ *

അഷ്ടമുർത്തിയിലേകം *⁴
എലത്തിൽ കലർത്തുന്ന
ദുഷ്ടനിശ്ചഹനാനാ -
ഗന്യശക്തിയെ നമ്മൾ

അനു സന്യൂതി, ലേകാ -
ന്താദ്രാധുരുർത്താത്തിൽ
വദിച്ചുവരുമ്പോ, ക്കല്ലുവി
മടിയിൽ മയങ്ങുമ്പോൾ.

പോലീസ് നാവല്ല, നയം

കോഴിക്കോടൻ

പോലീസ് നായല്ല, നയം -

അറിയോ, സാർ താങ്കൾക്ക് ?

അറിയില്ലെങ്കിലിവൻ

പറഞ്ഞതുതരാം കേൾക്കു : -

സമാധാനത്തെപ്പാലി -

യ്ക്കേണ്ണഭവരാണക്കുട്ടൻ

സമചിത്തതയോട്

ചെയ്യേണ്ണതാണാജോലി

നിർദ്ദയം നിഷ്പക്ഷവു -

മായതു നടത്തുവാൻ

നിസ്സംഗത്രമത്യുന്ന -

മുള്ളവരായീടണം

പെരുമാറ്റത്തിൽ കഷമ -

മരുബദ്ധമുതലായി -

ടടാരുപാടു കേമത്തം

വേണ്ടതീ പോലീസ് നയം.

ജനത്തെ സംരക്ഷിയ്ക്കാൻ

നീതിനൽകുവാനവർ -

കനുകൂലമാം നട -

പടിയും വേണം സാറേ;

തൊപ്പിയുനിഫോറവും

യതിച്ചാൽ കിട്ടീ ദംശ്ശി -

തൊപ്പയും എന്നോർക്കുന്നോ -

നാകൊല്ല പോലീസ് ചേട്ടൻ

കള്ളുന്നാർക്കിടി കൊടു -

കരുതെന്നല്ലാവാദം,

നല്ലവർക്കിടികൊടു -

കാന്തിവരൈല്ലനാം

തട്ടിപ്പു ശൃംഖലയിനം
 പിടിച്ചുപറികളും
 പട്ടാപ്പകളിൽ സ്ഥാലും
 നടക്കും കുലിത്തല്ലും
 പണ്ഡു സെസക്കിളായിരു -
 നാത്രേ മോഷ്ടാവിൻ ലക്ഷ്യം
ഇന്നതുവിലപിടി -
 പ്ലൂംഗ്രാമം കാരായ്മാറി.
 മോഷണം വ്യാജമദ്യം
 കൊലപാതകം, ബന്ധം
 വിഷയമിത്താക്കയാ -
 നോർക്കു രൈക്കാരുംചെയ്യാൻ
 പോരെക്കിൽ പെൻവാൺഡോ
 വിസതട്ടിപ്പും, പോരേ ?
 പോലീസിശപ്പന്മാർക്കു
 കുടുന്നിൽക്കയരാണെങ്കിൽ
 ജനത്തിനെനെന്നങ്ങനെ -
 നീതികിട്ടിട്ടും സാരേ ?
 നിന്നയ്ക്കേണ്ടതിക്കാരു -
 മല്ലയേ പോലീസ്മന്റിൻ !
 കുട്ടിക്കാലത്തെ പോലീ
 സിംഗർ തോപ്പിയും കോപ്പും
 കിട്ടുവാന്നുമുക്കേഷ -
 നയച്ചിട്ടിവൻ തോറു.
 ലീഡറുപറയുന്നു -
 പോലീസു ശരിയല്ല
 കേഡികളാണോ അവർ
 മനുഷ്യത്രമില്ലാത്തൊർ ?
ഇടിരെയത്രകൊണ്ടാലും
 ചവിട്ടിമെതിച്ചാലും
 പിടിവാശിക്കാർ കളള -
 മുരാച്ചികളിനൊത്ര !
 അവരേക്കാണ്ഡു പകേഷ -
 കുടിപ്പിയ്ക്കണോ മുത്രും ?
 അവരെ കൊല്ലാക്കലാല
 ചെയ്യണോ, തീറ്റിയ്ക്കണോ
 മലം? മുഷ്ടികൾ കൊണ്ഡു
 പത്തിരിയാക്കി അജയം

വലിച്ചെങ്ങറിയണോ ?
 പരയുപരയു സാർ ?
 ഉണ്ടാവും പോലീസിനും
 രാഷ്ട്രീയമപ്പോൾച്ചില
 ശുണ്ഡായിസണ്ണകാട്ടി
 യെന്നതുംവരാം, പകേജ്
 നീതിയും നിയമവും
 ശരിയ്ക്കുന്നത്തുന
 നീതിമാനാരാക്കണം
 പോലീസുകാരെല്ലാരും
 അല്ലെങ്കിൽ കുളംതോണ്ടും
 കേരളമൊരിക്കലും
 നല്ലാരു സംസ്ഥാനമാ -
 വില്ലുന്തുദിനം വരെ
 പറ്റിയതെന്നെ പോലീ -
 സിനോന്യു ചോദിക്കായ്ക്ക,
 കൃത്യനിർവ്വഹണത്തിൽ
 പിണ്ണത്തു പാളിച്ചകൾ
 ആളുകൾമാറിപ്പോയി
 പോലീസും കുറെമാരീ
 നാളുകൾ നീളുംമുഖ്യമാണ്
 നിയമം മാറ്റിടണം
 സമാധാനത്തിൽ കാവൽ -
 ബ്രംഗമാരാവേണ്ടവർ
 വെടിവെയ്ക്കുവാനല്ല -
 വെയ്ക്കാതിരിയ്ക്കാനതെ
 പഠിയ്ക്കേണ്ടതു പാലി -
 യ്ക്കേണ്ടതും, അക്കാലത്തെ
 പിടിപ്പുണ്ഡാക്കു പോലീസ്
 വിജയിക്കുകയുള്ളൂ !!
 (ഇക്കാവും രചിച്ചസാർ
 കുക്കുട ഭ്രാന്തൻ സാരോ ?
 മക്കാറല്ലേതെങ്കിലും
 മൊശൈകാരാവുമോ ?
 പോലീസുകാരാവുമോ ?
 വരികളിവയെല്ലാം
 എഴുതിതെന്നിയ്ക്കല്ലോ
 സംശയമില്ലാതില്ല !)

പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ക്രമമുഖം

എ. എ. സചീദൻ

പുരുഷവിലാപം

കെ. പി. രാമകുമാർ

മശബറി പ്രസാധനം.

വില : 60 രൂപ.

മുവലക്ഷണം, എ.ടി.പി., പ്രഹരം, രാത്രിവിരുന്ന്, പുരുഷവിലാപം തുടങ്ങിയ പതിനൊന്നു കമകളുടെ സമാഹാരമാണ് ‘പുരുഷവിലാപം.’ ‘ചരിത്രത്തോട് സമകാലികമാവാൻ ഒരു സാഹിത്യരൂപം നടത്തുന്ന തീവ്രഗ്രാമങ്ങളാണ് മലയാള ചെറുകമയിൽ നാം വായിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്’. എന്ന, എൻ. ശശിയരരേ നിരീക്ഷണം ശ്രീ. രാമ നുണ്ണിയുടെ കമകളെപ്പറ്റിയും പറയാവുന്നതാണ്. വളരെ സാധാരണ മായ സംഭവങ്ങളെപ്പോലും അസാധാരണമായിക്കാണാനുള്ള ഒരു കണ്ണട ഈ എഴുത്തുകാരൻ സ്വാധത്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

എ.പി.എസ്. ഉദ്യാതസ്ഥനായ മാധവവർമ്മയുടെ (മുവലക്ഷണം) മുവച്ചായ മാറ്റാൻ നടത്തുന്ന പ്ലാറ്റിക് സർജൻ അയാളുടെ മനസ്സിലും സ്വഭാവത്തിലുമാണ് നടക്കുന്നത്. ഒരു എ.പി.എസ് ഓഫീസർ ഓസ്റ്റേൺ ജീവനക്കാർക്ക് ഹസ്തദാനം നല്കാൻ പാടില്ലോ എന്ന കാര്യം തീർച്ചയായും ഒരു വിജ്ഞാന ശാഖയിൽപ്പെടുന്നു. പക്ഷേ, മാധവവർമ്മയുടെ ജീവിത പശ്ചാത്തലം നഗരജീവിതത്തിന്റെ ഈ അതാനമേഖലയ്ക്കു പുറത്താണ്.

“എത്ര അലവലാതിക്കും എപ്പോഴും കയറാൻ വാതിൽ തുറന്നിട്ടുകൊടുക്കുന്ന താഴീലാത്ത...” മുഖം ഒരു എ.പി.എസ് മേധാവിക്ക് ചേർന്നതല്ലോ എന്ന് എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുന്നത് വർമ്മയുടെ ഭാര്യ വീട്ടുകാരാണ്. നഗരജീവിതത്തിന്റെയും ഉദ്യാതസ്ഥത്തിന്റെയും സംസ്കാരദിപ്തിയിൽ കൂളിച്ചുനിൽക്കുന്ന പാരമ്പര്യമാണ് ഭാര്യ വീട്ടുകാരുടേത്. പക്ഷേ, ഭാര്യവീട്ടുകാർ മാധവവർമ്മയോട് ഒരു സന്നജന്യം കാണിക്കുന്നുണ്ട്. പ്ലാറ്റിക്‌സർജൻിക്ക് മാത്രകയാക്കുന്നത് വർമ്മയുടെതന്നെ, മഹാപോക്കിരിയും ക്രുരുന്മായിരുന്ന ഒരു അമ്മാവൻ്റെ മുഖമാണ്. ഒരർത്ഥത്തിൽ, സ്വന്നം പാരമ്പര്യത്തിന്റെ മറ്റാരു മുവമാണ് വർമ്മ തിരിച്ചറിയുന്നത്. എന്നാണ് പാരമ്പര്യംഎന്നു, അത് എങ്ങനെയാണ് പുതിയ കാലത്തെ മനുഷ്യരുടെ ജീവിതത്തെയും,

അവരുടെ സ്വഭാവത്തെയും സാധിക്കേണ്ടത് എന്നും ഉള്ള ചോദ്യ തിന് നിശ്ചയാർത്ഥകമായെങ്കിലും മറുപടിയാണ് വർമ്മയുടെ പ്ലാറ്റിക് സർജൻ. പാരമ്പര്യത്തിലെ സ്നേഹത്തിന്റെയും, സഹകരണത്തിന്റെയും, ശാന്തിയുടെയും മുവച്ചായമാറ്റി, പകരം കുരതയാർന്ന പകയുടെയും വിദേശത്തിന്റെയും മുവച്ചായ കടംകൊള്ളാൻ തീവ്രമുഖം നടത്തുന്ന വർഗ്ഗീയ പശ്ചാത്തലത്തിൽ, “മുവലക്ഷണം” എന്ന കമായിക്കപ്പേണ്ടതാണ്. വിട്ടുവേലക്കാരിയായ ശകുന്തളയുടെ കാഴ്ച പ്ലാറ്റിലെ മുവമല്ല, നഗരജീവിതത്തിന്റെ രീതികൾക്കും, ഒരേയോഗിക കൃത്യനിർവ്വഹണത്തിനും ചേരുക. പാരമ്പര്യത്തിലെ, സ്നേഹം തുടിച്ചുനിൽക്കുന്ന സ്വഭവത്താൽ, പ്ലാറ്റിക് സർജൻിയിലും മുറിച്ചു മാറ്റുകയും “നെഞ്ചുക്കുള്ള പിതാമഹാ” എന്ന കുരമുഖം മായവർമ്മയ്ക്ക് സമ്മാനിക്കുകയുമാണ്, കമയിൽ.

“ചീപ്പ് ലഭവെല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ച് ഇപ്പോൾ നിങ്ങളെല്ലാരു പുരുഷനായിരിക്കുന്നു” എന്ന് കിടപ്പുറയിൽ വെച്ച് ഭാര്യ അനുമോദിക്കുന്നുണ്ട്. “നവ പത്രപ്പെടുത്താൻ ചമ്മതിയാക്കപ്പെട്ട അവൾ പെട്ടെന്നുറഞ്ഞിപ്പോയി..” പകേഡ, മായവവർമ്മയ്ക്കുമാത്രം ഉറങ്ങാൻ പറ്റുന്നില്ല.

“അയ്യോൻ്റെ കുട്ടിടെ മുവത്തിനെന്നതാണ് പറ്റിയത്?” എന്ന് പഴയ വിട്ടുവേലക്കാരി ശകുന്തള മാത്രം അതഭൂതപ്പെടുന്നു. സ്വത്രിത്വത്തിന്റെ രണ്ടുവിരുദ്ധചിത്രങ്ങൾ തമയത്രാനേതാടെ വരച്ചിരിക്കുന്നു കമാക്കുത്ത്. നഗരജീവിതത്തിന്റെ പൊങ്ങച്ചുങ്ങലെ പ്രതിനിധികരിക്കുന്ന ഭാര്യയുടെ നേരെ എതിൻ ദിശയിലാണ് ശകുന്തളയുടെ സ്നേഹമസന്നായ മുവം.

എതിവും പുളിയും കുറഞ്ഞ “സ്വഭവത്താണ്” മായിപ്പോയ ഒരു പുരുഷനിലേയ്ക്ക് ഉപ്പുംമുളകും ചേർക്കുന്ന സാങ്കേതികവിദ്യയാണ് മായവവർമ്മയിൽ പരികഷിക്കുന്നത്. സ്നേഹവും ദയയും മനുഷ്യത്വവും സ്വത്രിത്വത്തിനും; കുരതയും എതിവും പുളിയും പുരുഷത്തരത്തിനും പകുവെച്ചുനല്കുന്നനിലപാടാണ് കമാക്കുത്ത് കൈകൈകാള്ളുന്നത് എന്ന് ഒറ്റവായനയിൽ തോന്നാം. പകേഡ, എതിവും, പുളിയും, കുരതയും ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന പ്രദയും, അവളുടെ വിട്ടുകാരും നഗരത്തിന്റെ പൊങ്ങച്ചുങ്ങലെ പ്രതിനിധികരിക്കുന്നോൾ, നാട്ടിൻ പുരത്തെ ശകുന്തള എന്ന വേലക്കാരി മാത്രമാണ്, ഉപ്പും മുളകും അധികമില്ലാത്ത മായവവർമ്മയെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നത്. സ്വന്തം അമ്മപോലും അക്കുട്ടത്തിൽ ഇല്ല.

അമമിഞ്ഞനവുള്ള മൃദുപുണ്ണിൽ കത്തിച്ചേടുക്കൽ, സ്വഭവത്താം മായവലതു കവിളിന്റെ പള്ളത്തിൽ കിടങ്കുകൾക്കും കുറഞ്ഞ സഹപുഡത്തിന്റെ യുശ്മബാഹുകൾ നീട്ടുന്ന കുപ്പണമണികൾ പൊളിച്ചുഫുത്ത് നടത്തി വികടതയിലെത്തിക്കൽ, തുടങ്ങിയ മാറ്റങ്ങളാണ് വർമ്മയിൽ നടത്തു

നന്ത്. ഭാര്യാബന്ധക്കെല്ലാം ഉന്നത ശ്രേണിക്ക് തൃപ്തിനല്കും എന്നതിലപ്പുറം മാധവവർമ്മയ്ക്ക് ഈ മാറ്റത്തോട് വലിയ പ്രതിപത്തി യാനുമില്ല. വിശദിച്ചു നിൽക്കുന്ന കൂപ്പണമണിവട്ടത്തിൽ കണ്ണാമു ഗതിക്കേ കൊന്ന മുളച്ചു വരികയും, തെറിച്ചു നിൽക്കുന്ന മീശരോമ അൾ കനപ്പേട്ട് പനിമുള്ളുകളായി മാറുകയും, ചെവികൾ നീണ്ടു കുർത്ത് മുകളിലേയ്ക്ക് വളരുകയും, മുഖത്തിന്റെ സകല ഭാവവി സ്തരിർണ്ണങ്ങളിലും മുഗ്രത്തം ആവേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നോഴും മാധവവർമ്മയുടെ ഉത്തരിന്റെ അക്കത്തോരു വെള്ളക്കഷണം ഉരുക്കിക്കരയു നുണ്ട്. അയാളുടെ കണ്ണുകളും തലച്ചോറും ഉറക്കം നഷ്ടപ്പേട്ട പുളി കാൻ തുടങ്ങുന്നുണ്ട്. കടുപ്പമേറിയ പുറനോടിനുള്ളിലെ മർദ്ദവരുപിയായ ആമയാൻ അയാൾ എന്ന് കമാക്കുത്ത് സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു മുണ്ട്.

ആകാരത്തിലും സ്വഭാവത്തിലും രൂപമാറ്റം സംഭവിച്ച്, ഉറക്കം നഷ്ടപ്പേട്ട വർമ്മ അവസാനം അഭയം തേടുന്നത് വേലക്കാരിയയ ശകുന്തളയിലാണ്. അയാളുടെ സ്വഭവത്തെയെ ഇഷ്ടപ്പേട്ടിരുന്ന, അനുഭവിച്ചിരിഞ്ഞിരുന്ന ശകുന്തളയുടെ മടിയിൽ വീണ്, ഇരുപത്തി യെട്ടു മൺിക്കുർ നീണ്ട മാരത്തോൻ ഉറക്കം ഒരു പക്ഷേ, ക്രൂരതയിൽ നിന്ന് മനുഷ്യത്തിലേയ്ക്കുള്ള തിരിച്ചു പോകാണ്. രാമനുണ്ടിയുടെ ‘പുരുഷവിലാപം’ സ്ത്രീ വിലാപവും, മനുഷ്യവിലാപവും ആയി വളരുന്നത് ഇക്കമെകളിൽ വായിക്കാം.

‘പൈത്യകമായ ലിംഗം’

വർത്തമാനം (നാടകം)

മധുമാസ്സർ

മർബരി പ്രസാധനം

വില : 35 രൂപ.

വർത്തമാനം, ക്ലേക്കം, സുന്നദ്, പുലിമറഞ്ഞകുട്ടൻ മുസ്സ് എന്നീ നാടകങ്ങളുടെ സമാഹാരമാണ് ഈ പുസ്തകം.

പോയ തലമുറയുടെ സ്വപ്നങ്ങളെ പോസ്സുമോർട്ടം ചെയ്യുകയാണ് “വർത്തമാന” തിരിൽ. എന്നെങ്കിലും ഒരിക്കൽ, രക്തസാക്ഷികൾ

വിജയിച്ച് തിരിച്ചുവരുമെന്നും, അവരുടെ സ്വപ്നത്തിലെ സമത്രസുന്ദരമായ ലോകം പുലരും എന്നും, വിശ്വവകാരിയായ ഭർത്താവിന് രക്തസാക്ഷിമണ്ഡപം പണിയാൻ തന്റെ വീട് സ്ഥാരകമായി ഉണ്ടാക്കണമെന്നും ശാംപ്രാം പിടിക്കുന്ന അമ്മ, നഗരത്തിന്റെ കണ്ണായ ഭാഗത്തെ വീടും സ്ഥലവും വിറ്റാൽ കിട്ടുന്ന ലക്ഷ്യങ്ങളെ മനസ്സിൽ ആരാധിക്കുന്ന മകൻ, രക്തസാക്ഷികൾ കണ്ണ സ്വപ്നം ഒരിക്കലും സത്യമാവില്ല എന്ന ആശാസന്തതിൽ, വിശ്വവകാരികളുടെ പക്ഷം ചേരുന്ന തന്മാരാൻ മാഷ്, ഇവരെക്കു വർത്തമാനകാല ജീവിതത്തിൽ നിന്ന്, നേരിട്ടു കയറി വരുന്നവരാണ്.

സാമ്പത്തിക ശാസ്ത്രത്തിലെ ബിരുദാന്തരണിരുദ്ധവും, രക്തസാക്ഷിയായ കമ്മ്യൂണിറ്റുകാരരെന്തെ മകൻ എന്ന സ്ഥാനവും, എന്നും മതിയാകില്ല, പുരോഗമനവാദിയും, കമ്മ്യൂണിറ്റുകാരനും, പണകാരനുമായ തന്മാരാൻ മാസ്റ്ററുടെ മകളെ കല്പ്പാണം കഴിക്കാൻ എന്ന് ലാൽ എന്ന ചെറുപ്പകാരന് നന്നായറിയാം. തന്റെ മകളെ കല്പ്പാണം കഴിക്കാൻ മറ്റൊരുണ്ട് ഫോഗ്യത എന്ന, തന്മാരാൻ മാസ്റ്ററുടെ ചോദ്യത്തിന്, “പെപത്യുകമായി ലഭിച്ച ഒരു ലിംഗം” എന്ന് മറുപടി പറയുന്ന ലാൽ വർത്തമാനകാലത്തെ യുവത്തരത്തിന്റെ മനസ്സിനെ പ്രതിനിധികരിക്കുന്നു. ‘രേരപ്പാളിക്കു’ സ്ത്രീയനും തരില്ല, സന്യന്നനേ കൊടുക്കുഎന്നതിലെ സാമ്പത്തിക ശാസ്ത്രവും തൊഴിലാളി വർഗ്ഗനീതിയും തനിക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ല എന്ന, ലാലിന്റെ സംശയം കേരളത്തിലെ ഏത് ഇടത്തരം പുരോഗമനവാദിക്കും കമ്മ്യൂണിറ്റുകാരനും എതിരെ ചോദിക്കപ്പെടാവുന്നതാണ്.

മലയാള നാടകവേദിയിൽ ഈന്ന് അനുഭവപ്പെടുന്ന രചനാ ദാർശില്യം പരിഹരിക്കാൻ ഫലപ്രദമായെന്നു ചുവടുവെപ്പാക്കും മധുമാസ്റ്റരുടെ ‘വർത്തമാനം’ എന്നതിൽ തർക്കമെല്ലാം നാടകം എന്നത് കമാപാത്രങ്ങൾക്കിടയിലെ വർത്തമാനം പരിചീലില്ല, രംഗത്ത് നടക്കുന്ന ക്രിയയാണ് എന്ന് നന്നായി അറിയുന്ന നാടക പ്രവർത്തകനാണ് മധുമാസ്റ്റൻ. നാടകരംഗത്ത് പ്രവർത്തിക്കുന്ന എല്ലാ വിഭാഗം കലാകാരനാർക്കും ഉപകാരപ്പെടുന്ന ഒരു കൃതിയാണ് വർത്തമാനം.

ഈ പദ്ധതിലെത്തിൽ, കഴിഞ്ഞ ഫെബ്രുവരി 8-10 തിരുത്തി, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, ഗുരുവായു രിൽ സംഘടിപ്പിച്ച “വി.കെ.ഗോവിന്ദൻ നായർ ജീയർത്താബറ്റി ആഫോലാഷം” എറെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. നമ്മുടെ പത്ര മാധ്യമങ്ങൾക്ക് ഈതൊരു, ‘ഒറ്റക്കോളം-രണ്ടിഞ്ച്’ വാർത്ത - സാംസ്കാരിക മന്ത്രിപോലും പക്കടുത്തില്ലാണ്. അനുനടന്ന, വീരകജിക്കവിതയുടെ ആര്ഥികസ്ഥാനരും അനാവരണം. ചെറുപ്പാണ സെമിനാറിൽ അവതരിപ്പിച്ച പ്രഖ്യാപനങ്ങളിൽ ചിലതെക്കിലും സന്ധാരിക്കാനും ഒരുമിച്ചിവിടെ അവതരിപ്പിക്കാനും കഴിഞ്ഞതിൽ ഞങ്ങൾക്ക് ചാരിത്രാർധമുണ്ട്. കൂതിരയെ വെള്ളത്തിനടുത്തെയ്ക്ക് നട തതിക്കൊണ്ടുപോകാം, വെള്ളം കൂതിരയുടെ മുൻപിൽ കൊണ്ടുപോയി വെച്ചുകൊടുക്കുകയുമാവാം. കുടിച്ചുകൊടുക്കാനാവില്ലാണ്.

യുവകവികൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള, ട്രസ്റ്റിൽ ഈ വർഷത്തെ ക്യാമ്പ്, കോഴിക്കോട് ജില്ലയിൽ മേപ്പയുർ ഹയർസെക്കന്ററി സ്കൂളിൽ വെച്ച്, മേയ് 9,10,11 തീയതികളിൽ നടന്നു. സംസ്ഥാനത്തിന്റെ വിവിധഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നെന്നതിൽ, കവിതയെഴുതുക എന്നത് ‘കൂട്ടിക്കളി’യല്ല എന്നതിൽചെറിയുന്ന, ഇരുപത്തിനാലു യുവകവികൾ ക്യാമ്പിൽ പക്കടുത്തു. ഇക്കാലാം, ബാലാമൺിഅമ്മയുടെ കാവ്യപ്രപഞ്ചമാണ് സവിഗ്രഹം പഠനത്തിനു വിധേയമാക്കിയത്. പ്രതീക്ഷിച്ചപോലെത്തന്നെ, ബാലാമൺിഅമ്മയുടെ, ദുർഘടം ചില ദറ്റപ്പട്ട രചനകളുമായി മാത്രമേ, നമ്മുടെ ഇളംതലമുറ പരിചയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളു. പരാതിപ്പെട്ടിട്ടു കാര്യമില്ല. വായിക്കണം എന്നു മോഹിച്ചാലും, പുസ്തകശാലയിൽ സാധനം വേണ്ടെ, വാങ്ങണമെങ്കിൽ? ബാലാമൺി അമ്മയുടെ ഏറ്റവും ഒടുവിലത്തെ, കനപ്പട്ട സമാഹാരമാണ് “നിവേദ്യം”. ട്രസ്റ്റിൽ അബ്യാസത്തെ “എൻ.വി.സാഹിത്യപുരസ്കാരം” നല്കിയത് “നിവേദ്യ” തതിനാണ്. ‘നിവേദ്യ’മടക്കം, ബാലാമൺിയുമയുടെ സമാഹാരങ്ങളാനും തന്നെ പുസ്തകശാലകളിൽ കിട്ടാനില്ലതെ. എല്ലാം ‘മാതൃഭൂമി’ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ. സ്വന്തം പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളുടെ നമ്മുടെ പ്രമുഖകവികളുടെ രചനകളെക്കിലും, സഹ്യദയലോകത്തിന്, വരുംതലമുറികൾക്ക് ലഭ്യമാക്കാതെവരിയം ഒരുക്കിവെക്കുന്നതിൽ, കേവലമായ കച്ചവടതാം പ്രപര്യങ്ങൾക്കപ്പെട്ടിരുന്ന്, ഒരു സാംസ്കാരികദാത്യും അടങ്കിയിരിക്കുന്നു എന്ന വിശ്വകം മാതൃഭൂമിയുടെ പുസ്തക പ്രസാധനവിഭാഗത്തിന് ഉദിക്കുമെങ്കിൽ എന്നാൽപറിച്ചു പോവുന്നു.

ക്യാമ്പിനെപ്പറ്റിയാണല്ലോ പറഞ്ഞു വന്നത്. എൻ.വി.കവിതകളിലെ രാഷ്ട്രീയാന്തർഭാരയുടെ സമകാലപ്രസക്തിയെപ്പറ്റി വിസ്തരി

ചുപ്പാദിച്ച് സംസാരിച്ചുകൊണ്ട് കൃാവ് ഉദ്ധാരണം ചെയ്തു, പി.ഗോവിന്ദപ്പിള്ളി. ഭാരതീയ പ്രാചീനാചാര്യമതമനുസരിച്ചുള്ള ‘കവി ശിക്ഷ’യെക്കുറിച്ച് യോ.ചാത്രനാത് അച്ചുതനുണ്ണി വിശദമായി സംസാരിച്ചു. ‘ബാലാമണി അമകവിതയിലെ ആർഷജ്ഞാനത്തിന്റെ അടിയുറപ്പിനെ കുറിച്ചായിരുന്നു, വിഷണുനാരാധാരൻ നമ്പതിൽയും ഒഴിയതയെക്കുറിച്ച്, ഇ.പി.രാജഗോപാലൻ കൂടാണ്ണുട്ടതുതു. മഴുവിന്റെ കമ, വിശാമിത്രൻ, വിഭീഷണൻ എന്നീ കവിതകളിലുന്നി, ‘മിത്രും ചരിത്രവും കവിതയും’ എന്ന വിഷയം യോ.എറു.ആർ.രാഹുവാരിയർ കൈകാര്യം ചെയ്തു. ബാലാമണിഅമകവിതയിലെ ‘സ്ത്രീ സകലപം’, ‘നഗരവും ശാസ്ത്രവും’ എന്നീ വിഷയങ്ങളിൽ കൂടാണ്ണുകളെടുത്തത്, പ്രോഫ.ടി.കെ സരളയും ആത്മാരാമനുമായിരുന്നു. ‘അറിഞ്ഞുകൂടാ’, ‘വേലക്കാരി’, ‘വിട്ടയ്ക്കുക’, ‘നിന്തംപറിക്കൽ’, ‘നക്സലേല്ല രാത്രി’, ‘വ്യഖകന്നു’, ‘അമ്യതംഗമയ്’ എന്നീ കവിതകളുടെ വിശദമായ പഠനങ്ങൾ, കെ.പി.ശക്രൻ, കെ.പി.മോഹനൻ, എറു.എറു.സചീനൻ, വി.സുകുമാരൻ, എസ്.എസ്.ശ്രീകുമാർ, കെ.ജി.പാലോസ്, കെ.വി.രാമകൃഷ്ണൻ എന്നിവർ കൃാവിലവത്തിപ്പിച്ചു. ബാലാമണി അമകവിതയുടെ അന്തർലോകം പൊതുവിൽ പതിചയപ്പെടുത്തുക, വൃത്യസ്തങ്ങളായ സമീപനരീതികളിലും അവിടേയ്ക്കു ചെന്നെത്താനുള്ള മാർഗ്ഗം നിർദ്ദേശിക്കുക, അവനവന്നേറ്റതായ വഴിയിലും അവിടെയെത്താൻ ഒരോരുത്തരേയും സഹായിക്കുകയും അതിനവരെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക- ഈതെന്നുമൊക്കെ, കൃാവിലുടെ സാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് തോന്നുന്നു. നേരത്തെ സുചിപ്പിച്ച് ‘കുതിര വെള്ളം’, ഈവിടേയ്ക്കും പാകമാണ്.

അംഗങ്ങളുടെ രചനകളുടെ ഗുണദോഷവിചാരം, കവിതാപാരായണം, രചനാദ്യാസം തുടങ്ങിയ മറ്റു കൃാവുപരിപാടികളും സഹായിത്തരെന്ന നടന്നു. മേപ്പയുരിലെ, സി.പി.അബ്ദുബ്ബഗറും മറ്റു ടെന്റ് സുഹൃത്തുകളും എരു ദിവസം പാടുപെട്ടാൻ, കൃാവ് അർത്ഥപൂർണ്ണമാവുന്നതിനു വേണ്ട സാഹചര്യമാരുകിയത് എന്ന് ഞങ്ങൾ തിരിച്ചിരിയുന്നു, നന്നാ പറഞ്ഞ കണക്കുതിർക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ല, സൗഹ്യം എന്ന ഉഘമ്പളത് എന്നും.

കൃാവിലെ ‘രചനാദ്യാസ’ത്തിന്റെ സാഹല്യം ഈപേരിൽക്കുണ്ടാണ്, കെ.പി.ശക്രൻ കുറിപ്പ്, ഈ ലക്കത്തിൽ വായിക്കാം. ഒപ്പം, കൃാവു രചനകളായ ചില കനപ്പുട കവിതകളും. മറ്റു കൃാവു വിഭവങ്ങൾ, അടുത്ത ലക്കത്തിൽ, വായനക്കാർക്കെത്തിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് കരുതുന്നു.

THE KOTTAKKAL INITIATIVE

ആയുർവേദത്തിലൂടെ ആരോഗ്യം

മഴക്കാലം ദോരകഷയ്ക്കുള്ള ചികിത്സാകാലമായി ടാണ് പഴമകാർ കരുതുന്നത്. പ്രകൃതിയിൽ പെട്ടുണ്ടാകുന്ന മാറ്റം ശരീരത്തിൽ പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ പ്രതിഫലിക്കുന്നു. അതാൾക്കിൾ ജൂലിക്കുന്നു. കഴിക്കുന്നതെന്നും ശരീരത്തിൽ അലിഷ്ടുപോന്നു.

ചില രസായനങ്ങൾ
ബ്രഹ്മരസായനം, ച്യുവനപ്രാശം, അശുഗന്ധാദിലേഹം

അരിപ്പുങ്ങൾ
ശമ്പളംരിശ്ചൂ, ബലാരിശ്ചൂ, കുട്ടികൾക്ക് സാരസവാരിശ്ചം

അഞ്ഞുറിലധികം ശാസ്ത്രിയമരുന്നുകൾ - 17 ശാഖകൾ-
1400 അംഗീകൃത ഡീവർമ്മാർ - ഒരു യതൊട്ട് ഞങ്ങൾ -
ഡൈറററിയിലൂടെ കോട്ടയ്ക്കലും ആയുപ്രദീപ്പകൾ.....

AYURVEDA - THE AUTHENTIC WAY

Valdyaratnam P. S. Varier's

™ ARYA VAIDYA SALA

(A Charitable Trust)

KOTTAKKAL - 676 503

ESTD. 1902

Tel : (0483) 2742216 (16 lines), Fax : (0483) 2742972 / 2742210

e-mail: koz.Kottakal@sanchurnet.in/avabo@sanchurnet.in

Visit us at www.aryavaidya.com

BRANCHES : Aluva (Ph:0434-2623549), Chennai (Ph:044-26411226), Coimbatore (Ph:0422-2491594), Ernakulam (Ph:0484-2375674), Kannur (Ph: 0497-2702164), Kolkata (Ph: 033-24630661), Kozhikode (Ph: 0495-2302666), Kottayam (Ph: 0481-2574817), New Delhi (Ph: 011- 24621790), Palakkad (Ph: 0491-2527084), Secunderabad (Ph: 040- 27722226), Thiruvananthapuram (Ph: 0471-2463439), Tirur (Ph: 0494- 2422231), Madurai (Ph:0452-2583143).